

ĐỘT PHÁ

ĐỘT PHÁ TÀI CHÍNH

Sức Mạnh Của Lòng An Nghi

GARY KEESEE

TÀI CHÍNH

Gởi bạn yêu dấu trong Đấng Christ,

Lời cầu nguyện của chúng tôi đó là bạn sẽ thấy nguồn dạy dỗ trong sách này là phước hạnh và là sự khích lệ lớn lao đối với bạn! Bạn cứ thoải mái chia sẻ sách này với bạn bè, gia đình và anh chị em trong hội thánh của bạn. Bạn cũng có thể tải thêm nhiều sách khác bằng ngôn ngữ của bạn tại FLNFree.com.

Đức Chúa Trời yêu thương bạn và Ngài có kế hoạch cực kỳ tuyệt vời cho cuộc đời bạn! Việc học biết cách Vương quốc Chúa vận hành đã biến đổi cuộc đời chúng tôi trở nên tốt đẹp hơn bao giờ hết và chúng tôi tin điều ấy cũng sẽ xảy ra đối với bạn!

Với trọn cả tình yêu trong Đấng Christ,

Gary và Drenda Keesee

Tái bút. Hãy nhớ truy cập nhiều sách miễn phí của chúng tôi bằng ngôn ngữ của bạn tại FLNFree.com

ĐỘT PHÁ

ĐỘT PHÁ TÀI CHÍNH

Sức Mạnh Của Lòng An Nghi

GARY KEESEE

TÀI CHÍNH

Your Financial Revolution:

The Power of Rest, Vietnamese, By Gary Keesee

Copyright © Gary Keesee, 2023

Originally published in English

ISBN: 978-1-945930-03-4

Faith Life Now

P.O. Box 779

New Albany, OH 43054, USA

You can reach Faith Life Now Ministries on the Internet at
www.faithlifenow.com.

Đột Phá Tài Chính:

Sức Mạnh Của Lòng An Nghỉ, Tiếng Việt, bởi Gary Keesee

© Gary Keesee, 2023

Nguyên tác bằng tiếng Anh

ISBN: 978-1-945930-03-4

Faith Life Now

P.O. Box 779

New Albany, OH 43054, USA

Để biết thêm về Faith Life Now, bạn có thể truy cập trang web này:
www.faithlifenow.com

Tôi muốn dành tặng cuốn sách này cho vợ tôi, Drenda vì cuốn sách này là sự khích lệ, là lòng đam mê cháy bỏng cho nhiều điều của Đức Chúa Trời cũng như tình yêu cô ấy dành cho gia đình, cho tôi khi cô ấy mãi luôn là người khơi nguồn cảm hứng cho tôi suốt những tháng năm qua. Chúng tôi đã cùng nhau minh chứng được rằng chỉ cần cùng nhau thôi thì mọi giấc mơ đều có thể trở thành hiện thực!

— Gary Keese

MỤC LỤC

GIỚI THIỆU	09
CHƯƠNG 1: Sự An Nghỉ – Những Điều Cơ Bản.....	17
CHƯƠNG 2: Những Quyền Lợi Hợp Pháp	37
CHƯƠNG 3: Vương Quốc Là Đáp Án Dành Cho Bạn ..	65
CHƯƠNG 4: Tôi Tìm Được Chìa Khoá Chính Của Vương Quốc!	93
CHƯƠNG 5: Bay Thì Tốt Hơn Đi Bộ	113
CHƯƠNG 6: Sống Không Phải Chỉ Để Trả Hoá Đơn! ..	141
CHƯƠNG 7: Điều Đây Là Bất Khả Thi!	159
CHƯƠNG 8: Phần Gấp Đòi	177
CHƯƠNG 9: Từ Đủ Đến Dư Dật!	195
CHƯƠNG 10: Sự Mâu Nhiệm Của Phần Gấp Đòi	227

GIỚI THIỆU

Cái ngày chúng tôi rời khỏi ngôi nhà trong trang trại là cái ngày ngọt ngào xen lẫn niềm cay đắng. Chúng tôi đã sống trong ngôi nhà cũ kĩ, chật hẹp, xuống cấp trầm trọng gần sáu năm trời và bây giờ tôi đang chất những thùng đồ cuối cùng lên xe tải. Tôi chuẩn bị chuyển về căn nhà mới mà hai vợ chồng chúng tôi đã cất được với diện tích 7,700m², là một căn nhà phố được xây dựng kiểu thời các vua George của Anh những năm 1714-1830 với diện trang Ohio xinh đẹp rộng 222,577m², với khoảng rừng cây phong và đầm lầy rộng 8,000m². Quả thật đây là giấc mơ khó lòng nào tưởng tượng được chỉ trong một vài năm trở lại đây.

Mặc dầu chúng tôi đã rời khỏi ngôi nhà trong trang trại ấy nhưng tôi vẫn yêu ngôi nhà cũ ấy. Thật vậy, ngay cả khi nó bị rách nát, với những ô kính cửa sổ bị vỡ, hầm chứa đồ ăn không sạch chút nào và chúng tôi đã phải liên tục chịu đựng lũ ong những lúc chúng tấn công chúng tôi khi còn sống ở đó. Có quá nhiều kỉ niệm để nhớ. Hai trong năm đứa con của tôi thực sự đã được sinh ra trong căn phòng sinh hoạt chung của gia đình tôi khi ấy.

Chúng tôi đã cùng nhau trải qua nhiều khoảng thời gian đẹp đẽ ở đó nhưng đồng thời cũng không ít lần căng thẳng, áp lực tài chính và tuyệt vọng. Có quá nhiều thứ để chúng tôi học hỏi lúc ấy. Mặc dầu bây giờ khó tưởng tượng được lúc chúng tôi dọn đến ở trong ngôi nhà trang trại chín năm trước với vốn vụn 300 đô Mĩ hàng tháng để trả tiền thuê nhà mà thôi. Những chiếc xe vợ chồng tôi đi cũng đã cũ nhàu, đã chạy được hàng trăm ngàn cây số và tuy vậy, chúng vẫn có nguy cơ bị lấy lại vì tiền chưa được thanh toán. Lúc ấy, dường như với ai chúng tôi cũng nợ tiền. Mười thẻ tín dụng của tôi cũng đã hết hạn và đã bị huỷ; chúng tôi cũng nợ hai công ty tài chính; dĩ nhiên xe cộ chúng tôi cũng nợ nốt; Chúng tôi nợ tiền nhà nước (IRS); nợ tiền người thân; và danh sách vẫn còn hàng dài. Chúng tôi sống lối sống lay lắt, có thể cầm được thứ gì là chúng tôi đem cầm thứ ấy và nhiều khi cầm đồ chỉ để mua đồ ăn thôi đó. Còn những thứ chúng tôi sở hữu được thì chúng cũng cũ mòn, sắp hư đến nơi và cần phải đổi cái mới...

Hoàn cảnh kinh tế éo le của chúng tôi khi ấy chỉ còn nắm giữ một tia hi vọng mỏng manh ở một tương lai tươi sáng mà thôi. Thành thật mà nói thì tôi không mấy hi vọng rằng sẽ có nhiều thứ thay đổi. Tôi yêu gia đình mình, tôi có một người vợ hiền dịu nhưng chính tôi lại lôi vợ con vào địa ngục tài chính!

Tôi uống thuốc chống suy nhược, giải quyết những cơn hoảng loạn và nỗi sợ hãi đã thiêu nuốt cuộc sống hằng ngày của tôi. Có thể nói rằng mọi người tốt nhất đừng ở bên cạnh tôi. Tôi làm nghề bán bảo hiểm nhân thọ, thu nhập hưởng theo hoa hồng và không có gì triển vọng ngoại trừ việc bị sa

vào vực sâu tài chính. Càng ngày chúng tôi càng bị nợ nần chồng chất đến độ không còn khả năng mượn nợ được nữa. Đó cũng là lúc tôi bị sang chấn cảm xúc. Hoảng loạn và sợ hãi vây phủ tâm trí tôi. Thậm chí tôi còn sợ việc phải ra khỏi nhà trong khi đây là điều hoàn toàn không tốt cho một nhân viên hưởng lương theo hoa hồng như tôi.

Vợ tôi nghĩ cô ấy sắp mất chồng thật rồi, nỗi sợ một mình nuôi bốn đứa con ám ảnh cô ấy. Nhưng cô ấy lại là một tín hữu mạnh mẽ tin chắc vào năng quyền của lời cầu nguyện và cô ấy không chấp nhận bỏ cuộc đối với tôi. Chúng tôi đã cùng nhau cầu nguyện và rồi dần dần khám phá ra được những nguyên tắc của Vương quốc Đức Chúa Trời. Khi chúng tôi bắt đầu tìm kiếm Đức Chúa Trời cho những lời giải đáp và những nguyên tắc của Ngài thì sự hi vọng cũng bắt đầu được thắp sáng lên trong lòng chúng tôi khi chúng tôi tận mắt chứng kiến hết phép lạ này đến phép lạ khác lúc áp dụng những gì Đức Chúa Trời đã tỏ cho chúng tôi.

Khoảnh khắc quyết định ấy đã xảy ra vào một đêm nọ, khi Đức Chúa Trời chỉ cho tôi biết rằng tôi phải là người tự mở một công ty riêng về lãnh vực tài chính giúp đỡ mọi người thoát khỏi nợ nần và dạy họ những nguyên tắc Ngài đã chỉ cho tôi. Lúc đó, việc mở công ty tư vấn cho mọi người cách thoát khỏi nợ nần dường như quá lạ lẫm trong khi chính chúng tôi lại là những người đang mắc nợ nhiều nhất. Chúng tôi đã cầu nguyện cho việc này nhưng Chúa thì bảo chúng tôi phải mạnh dạn bước ra và hãy bắt đầu dạy cho mọi người về những nguyên tắc của Ngài thì đó cũng là lúc chúng tôi tìm

được sự tự do của mình vậy. Việc thành lập công ty là bước đi của đức tin vì chúng tôi không có bất kỳ một chứng cứ nào cho việc thực hiện điều này cả nhưng chúng tôi đã bền chí trong công việc này. Công ty bắt đầu lớn lên và từng chút từng chút một gia đình chúng tôi đã trả xong hết mọi nợ nần trong vòng hai năm rưỡi. Tôi sẽ nói đôi nét về công ty của chúng tôi ở chương sau, còn bây giờ tôi chỉ muốn bạn biết rằng cuộc đời của chúng tôi đã thay đổi ngoạn mục! Tôi không tài nào

**KHI CHÚNG TÔI BẮT ĐẦU
TÌM KIẾM ĐỨC CHÚA TRỜI
CHO NHỮNG LỜI GIẢI ĐÁP
VÀ NHỮNG NGUYÊN TẮC
CỦA NGÀI THÌ SỰ HI VỌNG
CŨNG BẮT ĐẦU THẮP
SÁNG LÊN TRONG LÒNG
CHÚNG TÔI KHI CHÚNG
TÔI TẬN MẮT CHÚNG KIẾN
HẾT PHÉP LẠ NÀY ĐẾN
PHÉP LẠ KHÁC KHI CHÚNG
TÔI ÁP DỤNG NHỮNG GÌ
ĐỨC CHÚA TRỜI ĐÃ TỎ
CHO CHÚNG TÔI.**

lý giải nổi cách chúng tôi cảm nhận tự do, cảm giác bước vào đại lý ô-tô và trả tiền mặt để mua một chiếc ô-tô mới ra làm sao, cách thiết kế, xây nhà, trả tiền mua căn nhà mới là như thế nào. Những gì chúng tôi đang tận hưởng thật sự vượt quá những gì chúng tôi có thể hình dung và suy tưởng.

Thật vậy, ngôi nhà trong trang trại nắm giữ nhiều kỉ niệm. Khi ô-m thùng đồ cuối cùng ra khỏi nhà, tôi đi ngang qua vợ tôi lúc cô ấy đang đứng trong phòng ăn nhỏ. Cô ấy ngược lên nhìn tôi với những giọt nước mắt

động nơi khoé mắt. Đó không phải là những giọt nước mắt buồn bã; mà đó là những giọt nước mắt của sự vui mừng và cũng chứa đựng biết bao cảm xúc khi cô ấy nhớ lại những gì Đức Chúa Trời đã dạy chúng tôi. Tôi cũng khóc khi nhìn khắp một lượt tất cả các phòng lần cuối, nhớ lại mọi thứ pha lẫn nhiều cảm xúc khác nhau về những gì từng diễn ra nơi đây. Chúng tôi đã khép lại một chương trong cuộc đời mình và nay chúng tôi sắp bước vào vùng đất mới. Điều đó đang ở ngay trước mắt chúng tôi lúc này ư? Đó là hành trình ra khỏi sự trầm cảm, không hi vọng để tiến vào một tương lai đầy hi vọng. Khi bước ra ngoài cửa với thùng đồ cuối cùng trên tay, tôi đã dừng lại và nhìn lại toàn bộ bộ căn nhà bằng một nụ cười. “Không, tao sẽ không nhớ mày đâu. Vì tao đã có một nơi tốt hơn để đến bây giờ rồi.”

Cảm giác quá đổi xúc động, bồi hồi khi chuyển đến căn nhà mới là điều chắc chắn. Nhưng điều tuyệt vời nhất trong hành trình của chúng tôi ấy là cuối cùng chúng tôi cũng đã có được sự thư thái trong tâm hồn mình! Tôi có thể nghĩ về tương lai mà trong đó không phải chỉ có mỗi việc phải lo chi trả hoá đơn. Trong những năm tháng này, được sống trong sự an nghỉ của Ngài là giấc mơ tuyệt nhất trên đời!

Sấm được ô-tô mà không phải lo nghĩ đến nợ nần là một sự an nghỉ. Không còn sống trong cảnh nợ nần cũng là một sự an

**NHỮNG GÌ DRENDA VÀ
TÔI KHÁM PHÁ CŨNG
HOÀN TOÀN CÓ THỂ XẢY
RA VỚI BẠN NHƯ ĐÃ XẢY
RA CHO CHÚNG TÔI VẬY**

nghỉ. Có được ngôi nhà mơ ước với diện tích 222,577m² là một sự an nghỉ. Nhìn thấy nụ cười trên gương mặt người vợ yêu quý lúc cô ấy mua sắm không phải bận tâm đến chuyện tiền bạc là một sự an nghỉ. Vượt trên tất cả những gì chúng tôi cần, việc có đủ tiền để có thể gieo đi hàng trăm, hàng ngàn đô-la để giúp đỡ mọi người và dự phần vào công tác Phúc Âm là một sự an nghỉ. Nhưng có lẽ sự thay đổi lớn nhất trong cuộc đời tôi ấy là mỗi ngày không phải thức dậy với áp lực và nỗi sợ vây quanh như tôi đã từng sống trong suốt những năm tháng trước. Việc lại có thể mơ giấc mơ về những điều tốt đẹp sẽ đến thay vì mơ ước chỉ cần sống sót qua được mỗi tuần thôi là đủ cũng là một sự an nghỉ rồi. Thật vậy, cái ngày tôi đóng gói những thùng đồ cuối cùng chất lên xe tải để dọn đến với căn nhà mới là một ngày ngọt ngào xen lẫn cay đắng. Nhưng tin tôi đi, vị ngọt của sự an nghỉ mà Drenda và tôi đã khám phá ra được mê mẩn gấp ngàn lần hơn so với ý tưởng rời bỏ căn nhà với nhiều kỉ niệm đắng cay đắng sau đủ khiến chúng tôi giống như lại được trở về cái thời cấp sách đến trường vô âu vô lo, cùng nhau cười đùa, cùng nhau mơ mộng vậy.

Tôi biết bạn đang nghĩ gì. Tôi cũng từng ước tôi được như vậy. Tôi ước tôi có thể kinh nghiệm được tất cả mọi điều trên, được cười đùa, mơ mộng và có thể tập trung vào điều gì đó khác hơn việc suốt ngày cứ lo nghĩ về những khoản hoá đơn cần phải thanh toán. Mặc dầu có thể bạn thấy khó tin ở điểm này nhưng tôi cam đoan với bạn những gì Drenda và tôi khám phá cũng hoàn toàn có thể xảy ra với bạn như đã xảy ra cho chúng tôi vậy. Lời cầu nguyện của tôi đó là khi chúng

tôi chia sẻ câu chuyện của mình thì bạn cũng sẽ được khích lệ để áp dụng những qui luật và những nguyên tắc của Đức Chúa Trời vào chính đời sống bạn.

Điều này thực sự không khó; chỉ cần bạn khám phá ra được sức mạnh của sự an nghỉ!

Hỡi những ai mệt mỏi và gánh nặng, hãy đến với Ta, Ta sẽ cho các người được an nghỉ. Ta có lòng nhu mì, khiêm nhường; hãy gánh lấy ách của Ta và học theo Ta thì linh hồn các người sẽ được an nghỉ. Vì ách Ta dễ chịu và gánh Ta nhẹ nhàng.

— Ma-thi-ơ 11:28-30

CHƯƠNG 1

SỰ CÒN LẠI – NHỮNG ĐIỀU CƠ BẢN

SỰ AN NGHĨ - được đặt để hoặc được trợ giúp để ở vào một vị trí, một trường hợp cụ thể hoặc một thời kỳ thư giãn hoặc ngừng hẳn việc lao vào hoạt động vất vả hoặc căng thẳng nào đó. (Google.)

Bạn có mệt không? Có phải ngày nào bạn cũng bị quá tải nhưng lại chưa bao giờ đạt được mục tiêu? Có phải nhu cầu tiền bạc thúc đẩy bạn đến nơi làm việc hoặc đến với cách thức bạn làm việc hoặc đến với lưu lượng thời gian bạn làm việc? Có phải dường như bạn sẽ không bao giờ thoát khỏi cảnh nợ nần? Có phải dường như bạn đang sống trong cuộc đua vô nghĩa của loài chuột? Nếu đây là bạn thì bạn không phải là duy nhất đâu.

Bạn có từng thấy qua vòng quay của loài chuột hamster chưa? Tôi đoán chắc là bạn có, nhưng nếu bạn chưa thấy bao giờ thì tôi sẽ giải thích cho bạn, đó là một vòng quay bánh xe được đặt trong một chiếc lồng dành cho loài chuột hamster. Chuột hamster sẽ leo lên vòng quay bánh xe này rồi

thể là cứ chạy, chạy và chạy cho đến khi cậu ta mệt bỏ hơi tai. Nhưng có một vấn đề duy nhất đối với vòng quay bánh xe này. Đó là không cần biết cậu ta chạy nhanh bao nhiêu hay chạy lâu đến mức nào thì lúc mà cậu ta thấy mình giới, mệt rã rời và dự định nghỉ ngơi thì đó cũng là lúc cậu ta ở chính xác nơi cậu ta đã bắt đầu. Không có gì thay đổi cả. Cậu ta có thể quẹt mồ hôi chảy trên khuôn mặt đầy lông bé xíu với cảm giác thoải mái. Nhưng không có gì được hoàn tất để cậu ta được thăng chức hay chuyển đổi vị trí trong cuộc đời mình cả; cậu ta vẫn bị nhốt trong chiếc lồng không hề có tự do. Điều này khá giống với nhiều người, nếu không muốn nói là với đại đa số và đặc biệt giống với cuộc sống tài chính của họ. Họ làm việc cật lực suốt tuần và đem sự mệt nhọc đó vào những thú vui tiêu khiển ngắn ngủi vào ngày nghỉ cuối tuần, nhưng rồi thứ Hai đến, họ mới phát hiện rằng họ đang ở chính xác nơi họ vừa kết thúc xong một tuần làm việc trước đó. Mọi thứ họ làm chỉ để sống sót qua thêm một tuần nữa mà thôi.

Đây từng là bức tranh cuộc đời tôi trong chín năm ròn rã ấy. Tôi dốc sức làm việc 15-18 giờ đồng hồ mỗi ngày, siêng năng, chăm chỉ làm việc nhưng rồi sau khi dâng phần mười, trả hoá đơn, đóng thuế xong thì không còn lại cái gì cả. Thường thì tôi cứ thiếu trước hụt sau và dần dần tôi bắt đầu thói quen đi mượn tiền để sống. Khi áp lực tài chính tăng lên thì tôi sẽ chạy công việc đến kiệt sức nhưng cũng vô ích. Khi tôi dừng lại và suy xét tiến trình của mình thì tôi thấy tôi vẫn đang đi thụt lùi.

Dĩ nhiên điều này dẫn tôi đến với nhiều hệ lụy cảm xúc nghiêm trọng. Sự chán nản và sợ hãi mà tôi vật lộn mỗi ngày dần dà ảnh hưởng đến tâm trí và thân thể tôi. Những cơn hoảng loạn tấn công, rồi sự sợ hãi quá mức, rồi sự tê liệt từ từ chiếm chỗ trong con người tôi. Các bác sĩ không thể tìm ra được nguyên nhân. Nỗi sợ thiêu đốt tâm tưởng tôi đến độ tôi không còn biết được liệu mình đang sống hay đã chết. Sống bằng việc đi cầm đồ và mượn tiền từ những người thân cứ thế đi qua suốt chín năm ròng! Cho đến lúc không còn gì có thể cầm được thì một chút cuối cùng của sự nhận thức về chính bản thân tôi cũng ra đi. Tôi xong đời. Bạn có thể xúc sự nhận thức cuối cùng về chính bản thân tôi bằng một cái ki mà không hề tìm thấy bất kì niềm vui nào trong cuộc sống của tôi khi ấy cả.

Những chủ nợ thi nhau lập hồ sơ khởi kiện tôi và đó là điều thực sự đã xảy ra. Sự bất lực bầu vùi vào từng hơi thở của tôi mỗi khi có cuộc gọi đến. Những cuộc gọi như thế này cứ đến hết buổi sáng này đến buổi sáng khác, đó là: “Chào ông Keesee, ông biết đấy, ông nợ tiền khách hàng X của tôi số tiền đó đó đó. Khi nào thì ông nghĩ ông trả được? Ồ, tốt thôi, ông Keesee, ông cứ luôn nói như vậy ít nhất cũng ba lần kể từ lần cuối cùng gần đây nhất tôi gọi cho ông đấy. Nếu ông vẫn không có tiền trả cho chúng tôi nội trong ba ngày thì khách hàng của tôi sẽ gặp ông tại toà. Ông hiểu chứ, thưa ông Keesee? Ba ngày. Chào ông.”

Cuộc gọi kiểu vậy đã đập tôi tan nát như có một tấn gạch vừa ập xuống người tôi vậy. Không phải là tôi không biết

được tình trạng tài chính của tôi ra sao mà vấn đề là tôi không có tiền. Mọi thứ tôi có đều không nguyên vẹn. Tủ lạnh thì trống không. Gia đình dễ thương của tôi phải ngủ bên lò sưởi để giữ ấm khi không có tiền để mua dầu. Tôi không có cách nào để biến chuyển tình thế cả. Bạn bè và gia đình đã quá mệt mỏi vì kiểu mượn tiền để chi trả của tôi rồi. Hoang mang, tôi từ từ bước lên cầu thang tiến lại giường ngủ và nằm vắt ngang giường. Tôi khóc nức nở và nài xin Chúa giúp đỡ.

Tôi nghĩ là tôi đã rất ngạc nhiên vì nhanh vậy Chúa đã phán với tôi. Đó không phải là tiếng phán vật lý nhưng là tiếng phán mạnh mẽ bất thành linh đến trong tâm linh tôi và trong tâm trí tôi. Điều đầu tiên mà Chúa phán với tôi đó là mở hỗn độn con đang mắc kẹt không liên quan gì đến Ta cả. Tôi cho là Chúa đã phán vậy vì từ góc nhìn của tôi, tôi có chút bối rối tại sao Ngài không giúp đỡ chúng tôi. Chúng tôi nhóm ở một nhà thờ lớn, chúng tôi cũng rộng rãi mỗi khi có thể, hầu như lúc nào cũng tuân thủ phần mười. Nhưng thay vào đó, Ngài lại nói lý do tôi ở trong hỗn độn này là vì tôi đã không chịu học cách Vương Quốc Ngài vận hành. Ngài nói với tôi rằng Vương Quốc của Ngài không vận hành theo cách vương quốc thế gian hoạt động khi nói về tiền bạc và tôi sẽ phải học cách thức hệ thống xử lý tài chính của Vương Quốc Ngài hoạt động nếu tôi muốn được tự do.

Tôi nhớ mình đã chạy xuống dưới lầu, nắm tay Drenda và kể cho cô ấy nghe điều Chúa vừa phán với tôi cũng như câu trả lời Ngài cho tôi đó là Vương Quốc Ngài. Dĩ nhiên, chúng tôi có chút bối rối vì chúng tôi nghĩ mình đã hiểu Vương

Quốc Ngài là gì. Tóm lại, như tôi đã nói, chúng tôi nhóm ở một nhà thờ lớn, cả hai chúng tôi đều yêu mến Đức Chúa Trời và chúng tôi biết mình đang trên đường tiến về thiên quốc. Nhưng khi tìm hiểu kỹ, chúng tôi mới biết mình vốn biết rất ít về Vương Quốc cũng như cách Vương Quốc hoạt động.

Tôi hào hứng về điều Đức Chúa Trời đã phán với tôi và Ngài đã bày tỏ câu trả lời cho tôi, đó là – Vương Quốc của Ngài. Điều này có nghĩa tôi vẫn chưa nắm bắt được nhưng tôi được khích lệ. Hiện thực là tôi không có chứng cứ gì về hai từ *Vương Quốc* mà Chúa có ý nói cho tôi biết cả. Nhưng tôi biết chắc đó là câu trả lời mà Drenda và tôi đã mong mỏi và tìm kiếm.

Drenda và tôi nắm chặt tay nhau cầu nguyện vào ngày hôm đó. Trước tiên, chúng tôi ăn năn với Chúa vì đã không để dành thời gian để thực sự học biết Lời Ngài cũng như cách Vương quốc Ngài hoạt động có liên quan về tiền bạc. Thứ hai, tôi ăn năn với cô ấy vì là đầu của gia đình mà tôi lại khiến cho gia đình rơi vào mớ hỗn độn này. Cả hai chúng tôi cầu nguyện và nhất trí rằng chúng tôi phải quyết tâm học cho bằng được cách Vương quốc hoạt động và phải sống một cuộc đời khác với cuộc đời chúng tôi đã sống chín năm đó.

Cách tốt nhất để mô tả điều đã xảy ra kế tiếp đó là nhìn vào cái nút công tắc điện. Đó là khi chúng ta bước vào một căn phòng tối thì chúng ta chỉ việc bật nút công tắc điện lên mà thôi. Sự sáng sẽ xuất hiện ngay lập tức! Bạn hiểu ý tôi chứ. Vương quốc Ngài cũng giống vậy khi Chúa bắt đầu dạy cho chúng tôi học biết về Vương quốc Ngài. Giống như có ai

đó bật công tắc lên thì chúng ta có thể nhìn thấy mọi thứ mà chúng ta chưa từng thấy trước đó. Chúng tôi bắt đầu hiểu được Vương quốc Đức Chúa Trời được quản trị theo qui luật không đổi. Chúng tôi nhận ra rằng chúng tôi có thể học được những qui luật và chạm vào được quyền năng cùng sự khôn ngoan của Đức Chúa Trời để tạo ra sự dư dật có cần.

Chúng tôi quá hứng khởi về điều đó nhưng vẫn còn thắc mắc nhiều thứ. Có nhiều câu chuyện khá kinh ngạc đã diễn ra khi Đức Chúa Trời bắt đầu dạy chúng tôi cách Vương quốc Ngài hoạt động. Tôi sẽ không kể hết mọi câu chuyện đó ở đây vì chúng đã được kể trong cuốn sách đầu tiên trong loạt sách này, đó là cuốn sách có tên *Đột Phá Tài Chính: Sức Mạnh của Lòng Trung Thành*. Bạn có thể mua sách tại garykeese.com hoặc Amazon.com. Có thể bạn cũng cần mua cuốn sách khác do tôi viết có tên *Cuộc Đi Săn Bằng Đức Tin*, là cuốn sách dẫn bạn đến với những ngày đầu Đức Chúa Trời dạy tôi cách gạt lấy sự chu cấp thông qua cuộc săn nai của tôi. Nhưng để tóm tắt lại câu chuyện dài, hãy cho phép tôi làm một ví dụ ở đây.

Như tôi đã nói với bạn, chúng tôi bị nợ ngập đầu không có lối thoát. Nợ tiền của nhà nước (IRS), cầm đồ, mười thẻ tín dụng hết hạn của tôi đã bị huỷ, ba khoản vay từ công ty tài chính với lãi suất 28% đang bị thu hồi. Chúng tôi nợ tiền nha sĩ, nợ tiền giặt ủi, nợ tiền ba mẹ, nợ tiền bạn bè. Bạn mà kể ra cái gì là chúng tôi nợ cái đó. Về mặt tự nhiên, không còn hi vọng nào. Công việc của một nhân viên bán hàng hưởng theo doanh số không thuận lợi cho lắm mặc dầu tôi làm việc rất cật lực. Nhưng bây giờ, sau khi thấy Vương quốc hoạt

động với nhiều việc phi thường và ngoạn mục (một lần nữa, bạn hãy đọc những câu chuyện tôi kể trong hai cuốn sách đã được nhắc ở trên nhé), chúng tôi được khích lệ rằng Vương quốc là câu trả lời của chúng tôi. Chúng tôi không có chứng cứ cho việc làm cách nào nhưng chúng tôi tin chắc mình đang đi đúng đường.

Rồi một đêm nọ, Đức Chúa Trời cho tôi một giấc mơ và trong giấc mơ ấy Ngài bảo rằng sẽ rời khỏi công ty mình đã làm suốt chín năm đó để bắt đầu thành lập công ty riêng – hãy biết rằng – để giúp đỡ cho nhiều người cách thoát khỏi nợ nần! Tôi biết mà; nghe thật điên rồ, có phải không? Ý tôi là, nếu tôi mà biết cách thoát nợ thì chắc tôi đã thoát nợ nhiều năm trước đó rồi. Nhưng đó chính xác là những gì Chúa bảo tôi làm. Thực sự là tôi có hơi sốc. Tôi chẳng biết tý gì về cách mở công ty riêng hay công việc đó có liên quan đến những chuyện gì. Nhưng mà là một công ty giúp người ta thoát nợ sao? Ôi, Chúa ơi, chính con vẫn đang cần ai đó nói cho con biết cách thực hiện điều này đó Chúa!

Khi tôi bắt đầu cầu nguyện về việc này, tôi có chút kinh nghiệm đối đời cùng với Đức Thánh Linh có liên quan đến cách làm sao để hiện thực hoá điều này. Việc này đã xảy ra khi một trong số khách hàng gọi cho tôi để mua bảo hiểm doanh nghiệp. Ồ, tôi quên chưa kể với bạn, tôi làm về mảng dịch vụ an ninh tài chính kết hợp bán bảo hiểm công nghiệp và chứng khoán đương lúc tất cả những chuyện này xảy ra. Tôi biết, đại khái nó giống như một anh thợ ống nước đang phải cố gắng xoay sở với một cái vòi đang rỉ nước lại vừa phải chăm

sóc lo lắng cho nan đề của người khác rồi quên mất chính anh ta cũng đang gặp vấn đề vậy. Mặc dầu, dần dần tôi bị thất bại trong lĩnh vực chăm sóc tài chính nhưng những kinh nghiệm ấy cho phép tôi tích lũy được chút kiến thức tổng quan trong suốt chín năm qua, nhưng bây giờ việc ấy lại rất quan trọng cho những gì Đức Chúa Trời sắp chỉ ra cho tôi đấy.

Khi tôi và khách hàng ngồi lại với nhau tại nơi bàn ăn của đôi vợ chồng kia, chúng tôi đi qua hết toàn bộ nội dung trình bày thông thường rồi cho họ thấy một bức tranh lấy liền về tình trạng tài chính mà họ đang ở bằng nhiều câu hỏi khác nhau và họ sẽ điền vào cái mà chúng tôi gọi đó là bảng dữ liệu. Dữ liệu này được dùng chủ yếu để xác định mức bảo hiểm nhân thọ mà họ nên có là bao nhiêu. Khi chúng tôi đi đến phần danh sách các khoản nợ, cả hai người họ đều buồn bực và người vợ bắt đầu khóc khi mô tả mức độ tuyệt vọng của hai vợ chồng. Cả hai người đều làm công việc trọn thời gian và tháng nào họ cũng bị thiếu hụt.

Bây giờ, sau khi sống theo cách đó suốt chín năm, Đức Chúa Trời bắt đầu dạy Drenda và tôi về Vương quốc, bạn có thể hình dung tôi đồng cảm như thế nào đối với họ. Giống Drenda và tôi, họ cũng là Cơ đốc nhân nhưng họ không biết gì về cách Vương quốc hoạt động. Lúc ấy, tôi thực sự không giải thích được gì nhiều về Vương quốc ngoại trừ một số điều ban đầu Đức Chúa Trời đã chỉ ra cho tôi là điều tôi đã chia sẻ cho họ và dĩ nhiên, tôi chia sẻ một vài câu chuyện đáng kinh ngạc mà chúng tôi đã nhìn thấy chúng xảy ra trong chính hoàn cảnh của tôi.

Hiển nhiên, tôi có thể nói rằng bảo hiểm nhân thọ không phải là nan đề lớn của họ. Tôi dành thời gian giải thích những gì Đức Chúa Trời dạy dỗ tôi liên quan đến Vương quốc nhưng tôi còn có một ước muốn nữa đó là làm gì đó để mang lại câu trả lời tài chính thực sự liên quan đến hoàn cảnh của họ.

Ngồi trong văn phòng đêm hôm đó, tôi chỉ nghĩ về một ngày trôi qua của tôi và gắng sắp xếp lại toàn bộ các chồng hồ sơ cũng như những tin nhắn mà tôi cần trả lời, bỗng tôi chợt nảy ra một suy nghĩ. Giả sử tôi lược lại điều lệ bảo hiểm nhân thọ rồi lập lên toàn bộ bức tranh tài chính trong thời gian dài thì sao? Có điều gì tôi có thể làm không? Giả sử tôi bắt đầu công việc này để kiếm ra tiền thì sao? Ý tôi là bằng cách đó, giả sử tôi có thể tìm được nhiều cách rẻ hơn để làm được điều hơn những điều họ đã đang làm thì sao? Mục tiêu của tôi rất đơn giản, đó là tìm nhiều cách rẻ hơn để làm nhiều điều hơn những điều họ đã đang làm rồi xem có bất kỳ khoản tiền nào có thể được tìm thấy cho tiền mặt và khoản nợ của họ hay không. Điều đó nghe như là một lời tuyên bố đơn giản nhưng tôi thực sự không biết nhiều về bất cứ lãnh vực nào ngoài phạm vi bảo hiểm tài chính cả. Và tôi cần nói cho bạn biết là thời đó chưa có mạng Internet. Mọi nghiên cứu tôi cần làm đều được thực hiện theo cách cũ – đó là bằng điện thoại và giấy vàng.

Suốt tuần tôi tiến hành làm việc này khi tôi lên lịch gặp khách hàng này lần nữa vào tuần sau. Tôi phải lấy làm kinh ngạc vì họ sẽ có sẵn số tiền dư ra này vào mỗi tháng lúc tôi dành thời gian đào sâu vào từng khoản tài chính. Trước khi

xong việc, tôi tính ra số tiền được thêm vào cho họ lên đến hàng trăm đô mỗi tháng. Tôi dùng máy tính để tính, rồi tính thêm những khoản nợ của họ rồi xem xét liệu có thể giúp đỡ họ không sử dụng đến một đồng xu nào trong ngân sách hàng tháng hay không. Khi dùng máy tính để tính như vậy tôi nhìn chăm chăm vào đáp án trên màn hình – 6.2 năm. Đáp án là 6.2 năm, 6.2 năm là toàn bộ thời gian khách hàng của tôi cần để trả hết mọi khoản nợ, bao gồm tài sản thế chấp mà không thay đổi thu nhập của họ. Thực sự tôi bị sốc và tin rằng tôi tính nhầm thôi cho nên tôi cứ tính đi tính lại cho đến khi tôi bị bất phục rằng tôi đã đúng. Có thể là như vậy sao? Vậy tại sao không ai biết gì về chuyện này?

Tôi nhanh chóng cầm trên tay một số hồ sơ khách hàng và đọc lướt nhanh qua chúng rồi tôi cũng tìm được những kết quả tương tự. Mỗi người trong số họ đều có thể thoát nợ trong vòng 5-7 năm, tính cả thế chấp mà không cần thay đổi thu nhập hằng tháng của mình. Lúc đó cũng đã trễ khi tôi tính xong những bài toán của mình ở văn phòng nhưng trên đường về nhà, tôi rất hào hứng. Nếu những gì tôi phát hiện là đúng và mọi phép tính của tôi thực sự là đúng thì đây quả là một việc lớn, rất rất lớn.

Tôi rất tò mò không biết khách hàng của tôi sẽ phản hồi như thế nào đối với kiểu thông tin này. Cho cuộc hẹn kế tiếp, tôi quyết định sắp xếp các con số sao cho đơn giản chỉ trong một trang giấy. Mục tiêu của tôi đơn giản là cho họ thấy hi vọng. Chứ tôi không được lợi gì trong đó cả vì tôi biết bảo hiểm nhân thọ có thể không làm được như vậy. Tuần tiếp

theo đó, tôi xem lại những bài toán lần nữa và tôi chắc chắn mình đúng.

Khi rung chuông cửa, tôi cảm giác buổi gặp mặt của chúng tôi sẽ căng thẳng lắm đây. Lúc ngồi xuống bàn ăn, tôi kể cho họ nghe suốt tuần qua tôi đã làm việc với những con số của họ như thế nào. Tôi dẫn họ xem qua toàn bộ những con số mà tôi đã phân loại cho họ cách chậm rãi, giải thích cho họ cách tôi tạo thêm khoản tiền mặt cho họ cùng với bất kỳ tên công ty nào được xướng lên, hay con số nào cần bỏ sung cho những gì tôi chỉ ra cho họ. Tôi có thể nói họ hứng khởi đến mức nào khi khoản tiền dư cứ thế tiếp tục được gia tăng. Nhưng khi tôi kết luận họ hoàn toàn có thể thoát nợ trong 6.2 năm tính luôn tiền nhà trên thu nhập hiện tại của họ thì cả hai bắt đầu khóc, nhưng lần này là khóc vì vui sướng. Họ ngồi ở đó trong khi hai hàng nước mắt thi nhau rơi xuống, họ không ngừng nói về việc họ cảm thấy sốc như thế nào về kết quả họ nghe được. Họ nhảy cẫng lên và ôm chầm lấy tôi và chúng tôi đã ăn mừng với nhau về tin vui đêm đó.

Hãy thành thật nhé: Khoản nợ tiền nhà nước (IRS) mà anh nói với chúng tôi đó thì làm thế nào để trả thuế thấp hơn? Không lẽ nhân viên ngân hàng chỉ anh cách trốn thuế? Không, mọi hệ thống đều được thiết kế để lấy tiền của anh chứ không phải để bảo vệ anh đâu. Tôi biết điều tôi vừa khám phá cần được dạy cho mọi gia đình tại nước Mỹ này! Buổi tối hôm ấy đã tác động sâu sắc đến tôi và tôi thực sự muốn làm điều tương tự như vậy cho mọi khách hàng mà tôi gặp.

Cho nên, được trang bị thông tin đó cùng với sự xác chứng của giấc mơ Đức Chúa Trời ban cho tôi, Drenda và tôi rời khỏi công ty bảo hiểm nhân thọ mà tôi đã làm việc và thành lập công ty riêng, làm chính xác những việc tôi đã từng làm cho khách hàng ngày hôm đó của tôi. Trong những năm đầu tiên này, chúng tôi đặt tên cho công ty của chúng tôi là “Faith-Full Family Finances” (Tạm dịch: Đầy Đức Tin Thì Nhà Đầy Tiền). Tên của công ty đã nói lên cách rõ ràng những gì công ty của chúng tôi được thành lập nên để hoạt động – nếu bạn thực sự hiểu về Vương quốc và đức tin thì tiền bạc của bạn sẽ được lấp đầy. Đồng ý rằng đó không phải là cái tên quá xuất sắc cho một công ty – nhưng bạn cứ thử nói nó liên tục mười lần đi – sẽ thấy hiệu quả đấy. Về sau chúng tôi đã đổi tên công ty thành Forward Financial Group (Tạm dịch: Tập đoàn Hướng Đến Tài Chính) là tên được đổi từ ngày đó cho đến bây giờ và vẫn đang còn tiếp tục phát triển mạnh mẽ.

Đối với cá nhân tôi, thành thật mà nói thì tài chính của chúng tôi vẫn chưa được lấp đầy. Chúng tôi vẫn có những khoản nợ phải trả nhưng chúng tôi biết mình đã tìm được con đường để đi. Lúc chúng tôi thành lập công ty, chúng tôi vô cùng hào hứng và cùng lúc đó là một chút hồi hộp. Chúng tôi có nhiều điều cần học về việc thành lập và vận hành công ty nhưng chướng ngại lớn nhất chúng tôi phải đối diện đó là làm sao kiếm được tiền từ việc làm này. Thách thức của chúng tôi đó là chúng tôi cảm thấy không thể và chúng tôi không muốn mọi người phải trả tiền để nhận được sự giúp đỡ từ chúng tôi để thoát khỏi nợ nần. Đây là một chướng ngại lớn mà chúng

tôi phải dành khá nhiều thời gian để cầu nguyện cũng như tìm cho được những sự lựa chọn. Không dài dòng gì cả, Chúa đã tỏ cho chúng tôi một chiến lược đầy kinh ngạc để thành lập công ty và thiết kế nó sao cho kiếm được lợi nhuận mà không cần phải để khách hàng trả phí.

Tiếp theo, chúng tôi đã tìm được cách để tăng tốc cho những bài toán dài ngoằn được tính bằng tay cho khách hàng khi tôi làm việc với những dữ liệu của khách hàng. Tôi biết tôi có thể viết ra một chương trình máy tính để thực hiện việc chúng tôi đang làm nhưng tôi không biết gì về máy vi tính hay làm sao để tìm được người có khả năng thực hiện được điều này. Một lần nữa, Đức Chúa Trời lại thực thi những công việc lạ lùng của Ngài. Tôi đã nhận được một cuộc gọi từ một người sống rất xa chúng tôi khi người đó được nghe nói về chúng tôi. Anh ấy muốn biết những gì chúng tôi đã làm với tư cách một khách hàng. Anh ấy yêu những gì chúng tôi đã làm và khi nghe chúng tôi trò chuyện, tôi phát hiện anh ấy là một lập trình viên bán thời gian bên cạnh việc anh đang sở hữu một công ty riêng. Tôi đã nói chuyện với anh ấy về nhu cầu của chúng tôi và anh ấy háng hái nói rằng anh ấy muốn giúp đỡ chúng tôi cho những gì chúng tôi đang thực hiện. Tôi bảo với anh ấy rằng chúng tôi chỉ mới bắt đầu công ty và chưa có ngân sách để trả cho công việc anh ấy định giúp công ty chúng tôi mặc dầu anh ấy đã đề nghị giảm một khoản tiền công lớn cho chúng tôi. Anh ấy vẫn muốn làm việc đó và nói tôi có thể trả cho anh ấy bất cứ khi nào công ty chúng tôi có tiền. Cho nên chúng tôi đã đồng ý.

Ai cũng thích công việc kinh doanh của chúng tôi. Sau tất cả những điều như vậy, tại sao lại không cơ chứ? Nó không tốn phí, ai cũng thích kiếm được tiền và thoát khỏi nợ nần. Công việc tiến triển thuận lợi, chúng tôi có khả năng trả hết nợ trong vòng hai năm rưỡi. Rất nhanh sau đó, chúng tôi đã có trên 300 đại diện chia sẻ kế hoạch của chúng tôi cho toàn đất nước. Bên cạnh việc có thể trả tiền mặt cho việc mua xe, chúng tôi còn xây và mua được căn nhà mơ ước không mắc nợ. Công ty ngày càng phát triển và chúng tôi có khả năng gieo hàng trăm ngàn đô cho công tác hậu việc Phúc Âm và phục vụ được rất nhiều người khác trong suốt những năm qua.

“Kế hoạch trả nợ” như cái tên chúng tôi gọi vẫn sinh lời mặc dầu tư vấn miễn phí suốt 30 năm qua. Sứ mệnh của công ty ngày càng phát triển theo thời gian. Chúng tôi tập trung về mảng đầu tư cho lương hưu sau cơn khủng hoảng tài chính xảy ra vào năm 2001 và rồi thì dĩ nhiên, cơn khủng hoảng tài chính năm 2008 là năm mà hàng triệu người bị mất 50%-80% tiền lương hưu. Chúng tôi đã nghiên cứu nhiều sự lựa chọn cho việc đầu tư an toàn và đã ra mắt một mảng mới trong công việc kinh doanh của chúng tôi vào năm 2001. Tôi tự hào khi nói rằng hơn một trăm triệu đô la của khách hàng hiện tại đã được chúng tôi quản lý mà không ai trong số họ bị mất một xu đầu tư nào trong 16 năm khủng hoảng tài chính thời kỳ đó tại đất nước chúng tôi và trên toàn thế giới. Và như kế hoạch, không ai mất phí, không ai phải tốn phí hành chính hay phí cho nhân viên môi giới có liên quan ngay từ ban đầu cho những khoản mà khách hàng của chúng tôi đã đầu tư.

Nếu bạn mệt mỏi cho việc phải cá cược với khoản tiền lương hưu của mình thì hãy ghé thăm công ty chúng tôi Forward Financial Group theo số điện thoại 1-(800)-815-0818 hoặc Forwardfinancialgroup.com để biết thêm thông tin chi tiết.

Thật kinh ngạc có phải không? Một ý tưởng đơn giản đến từ Đức Thánh Linh thôi mà đã thay đổi cuộc đời chúng tôi mãi mãi từ đó! Vâng, chúng tôi đã bước ra khỏi đống lộn xộn ấy nhưng chính Đức Chúa Trời đã chỉ cách cho chúng tôi bước đi. “Ông Gary, cảm giác thoát khỏi mọi nợ nần đó như thế nào?” Bình an! Được an nghỉ! Hãy nghĩ về điều đó. Chúng tôi đã bước ra khỏi tình trạng rối loạn tài chính cực kỳ nghiêm trọng để đến với sự tự do hoàn toàn khỏi mọi nợ nần, mua xe bằng tiền mặt, mua nhà và mọi thứ khác chúng tôi cần. Tôi đã phải sống dưới áp lực cùng cực từng giờ, từng phút, từng giây mỗi ngày trong suốt chín năm dài đằng đẵng. Không được an nghỉ. Việc không được an nghỉ này không phải xảy ra một ngày nào đó trong tuần hay nó đến như một kỳ nghỉ. Mà là tôi không hề có sự bình an. Những vấn đề về tiền bạc cứ đeo bám tôi mọi nơi tôi đi. Tôi liên tục chịu đựng sự mất mát, nhục nhã do tình trạng tài chính của tôi gây nên. Nỗi sợ quán lấy tôi không rời, sự hoảng loạn tấn công tôi không ngừng và việc liên tục phải dùng thuốc chống suy nhược là đỉnh điểm của sự tuyệt vọng mà tôi đã sống.

Với tất cả những sự thay đổi về tài chính và dĩ nhiên có được nhiều thứ cần thiết trong cuộc sống, hẳn bạn sẽ bị cám dỗ để nghĩ rằng để có được tài chính cá nhân như vậy là một sự chiến thắng vẻ vang. Vâng, đến cuối cùng cũng có được

những thứ mình cần là một chiến thắng to bự đấy nhưng điều thực sự làm chúng tôi phấn khích ấy là nhìn thấy được cách Vương quốc Đức Chúa Trời vận hành. Như Drenda và tôi đã thấy được sự hoạt động của Vương quốc hết lần này đến lần kia, chúng tôi sẽ thường hỏi nhau thế này “Anh/Em có thấy điều đó không?”. Giống như cái công tắc điện được bật lên thôi thì mọi thứ đều được nhìn thấy trong ánh

**MỘT Ý TƯỞNG ĐƠN
GIẢN ĐẾN TỪ ĐỨC
THÁNH LINH ĐÃ THAY
ĐỔI CUỘC ĐỜI CHÚNG
TÔI MÃI MÃI TỪ ĐÓ!
VÀNG, CHÚNG TÔI PHẢI
BƯỚC RA KHỎI ĐỒNG
LỘN XỘN ẤY NHƯNG
CHÍNH ĐỨC CHÚA TRỜI
ĐÃ CHỈ CÁCH CHO
CHúng TÔI BƯỚC ĐI.**

với câu hỏi “Anh/Em ơi, tiền đâu để thay bây giờ? Có còn chút tiền nào trong những cái thẻ của chúng ta không?” Còn bây giờ, nếu vì một số lý do nào đó mà xe của chúng tôi bị hư thì tôi sẽ hỏi vợ tôi rằng “Lần này em muốn chọn màu xe nào?” Không còn bi kịch, không còn hoảng loạn, không còn

sáng; bạn cũng có thể thấy. Có khả năng nhìn thấy sau khi bạn bị mù và sống không câu trả lời là một trải nghiệm tuyệt vời. Tìm thấy kho báu thực sự, Vương quốc Đức Chúa Trời đơn giản là một sự kinh ngạc. Để cố nói cho bạn biết cái cảm giác lần đầu tiên trong cuộc đời tôi kinh nghiệm được theo một cách đơn giản – chỉ một từ thôi – đó là an nghỉ!

Bi kịch đã chấm dứt! Trong quá khứ, nếu bánh xe của chúng tôi bị nổ lốp thì cơn chấn động cảm xúc lớn sẽ ập đến chúng tôi

nợ nần, đơn giản chỉ là sự an nghỉ. Chúng tôi có thể tiếp tục sứ mạng của mình và cứ đi theo đúng mục đích. Không còn sống chỉ để sinh tồn, mà là sống một cuộc đời thực sự SỐNG!

Vì vậy, Ta phán với các con: Đừng vì mạng sống mà lo phải ăn gì, uống gì; đừng vì thân thể mà lo phải mặc gì. Mạng sống không quý trọng hơn thức ăn sao, thân thể không quý trọng hơn quần áo sao? Hãy xem loài chim trời: không gieo, không gặt, không tích trữ vào kho, nhưng Cha các con trên trời vẫn nuôi chúng. Các con lại chẳng quý trọng hơn loài chim sao?

— Ma-thi-ơ 6:25-26

Hơn 36 năm qua, tôi đã cùng ngồi xuống với hàng ngàn người ngay tại bàn ăn của họ và cùng thảo luận về tài chính của họ ở mức độ hết sức cá nhân. Tôi cũng diễn thuyết cho hàng ngàn người khắp nơi trên thế giới và có một điều mà ở nơi nào tôi cũng thấy người ta đi tìm kiếm, đó là sự an nghỉ!!! Ai cũng mong đến cuối tuần, đến kỳ nghỉ để được ngừng lại và nghỉ ngơi.

Một vài nghiên cứu gần đây mà tôi đọc được nói rằng có đến 70% dân số Mỹ không thích công việc hiện tại của họ và trong số 70% này thì có đến 20% là không gắn bó với công việc họ làm và họ cho rằng bản thân họ ghét công việc họ đang làm. Tại sao họ lại nói ra điều họ ghét? Kiểu căng thẳng cơ bản nào họ đang phải sống cùng với quá nhiều nỗi đau về mặt cảm xúc họ đối diện hàng ngày? Nói thẳng ra thì họ đang là những nô lệ. (Tất cả chúng ta đều vậy. Chúng ta

**ÁP LỰC TÀI CHÍNH KHÔNG
PHẢI LÀ KẾ HOẠCH CỦA
ĐỨC CHÚA TRỜI TỪ THỜI
BAN ĐẦU VÀ CŨNG KHÔNG
PHẢI LÀ KẾ HOẠCH CHÚA
DÀNH CHO BẠN NGÀY NAY.**

thành cuộc sống sinh tồn khi họ thấy cuộc đời họ coi như kết thúc trong những công việc họ đang làm ở tuổi 30, 40 hoặc thậm chí là 50.

Chỉ số nghiên cứu gần đây cho thấy có khoảng 69% dân số Mỹ thậm chí còn không có nổi một ngàn đô la trong sổ tiết kiệm¹. Căng thẳng và sang chấn cảm xúc gây tác hại lâu dài mà hầu hết mọi người phải sống dưới những sự hiểu biết sai lệch về nhân dạng và giá trị của bản thân. Giấc mơ bị bỏ xó vì những nhu cầu cấp bách và sự vỡ mộng âm ỉ choáng hết mọi thứ. Niềm vui bị tắt lịm.

Một ngày nọ, tôi nhớ là mình đã nói chuyện với một mục sư về vấn đề tài chính. Ông ấy nói với tôi rằng ông rất yêu quý chức vụ và cũng yêu mến mọi người nhưng mỗi ngày ông đều thức dậy với sự hồ hởi cho đến khi ông sực nhớ ra tình trạng tài chính của mình. Ông nói nó giống như một đám mây đen to lớn che khuất đi ánh nắng mặt trời khi những suy nghĩ

sống trong một thế giới – nơi chỉ có một cách để giàu có đó là có đủ tiền để đưa ra được nhiều sự lựa chọn. Nhưng đối với hầu hết mọi người, điều này có phải vậy đâu.) Giấc mơ về một cuộc sống sung túc dần dần bị héo mòn

¹ Niall McCarthy, "Survey: 69% of Americans Have Less Than \$1,000 in Savings," *Forbes*, September 23, 2016, <https://www.forbes.com/sites/niallmccarthy/2016/09/23/survey-69-of-americans-have-less-than-1000-in-savings-infographic/#30d27351ae67>.

chán nản hình thành trong tâm trí ông và chúng giam ông như một con tin trong tư tưởng sống chỉ để tồn tại, tuyệt vọng tài chính và sự nô lệ vô hình.

Cuộc sống bị thay thế bằng việc nhìn người khác thành công. Hollywood kiếm được hàng tỉ đô qua việc cho đại đa số mọi người xem sự thành công trên màn ảnh lớn. Những người không thể nhìn thấy được sự thành công của cá nhân mình lại chỉ trong một vài phút đã thấy mình được thoát khỏi công việc vất vả và cực nhọc và sống với giấc mơ của họ qua việc xem những con người hoàn hảo sống cuộc đời hoàn hảo trên màn ảnh rộng.

Hiện tại thể thao cũng đem về hàng tỉ đô la mỗi năm từ những khán giả ở khắp nơi trên thế giới. Năm 2017, NFL mang về hơn 7.8 tỉ đô; Super Bowl thì kiếm được ước chừng 15.5 tỉ đô; mà đó chỉ là một trận đấu thôi đấy!^{2 3} Người ta thích ăn mừng mỗi khi đội họ hâm mộ chiến thắng.

Nhưng điều chúng ta cần hiểu đó là tất cả chúng ta đều được định và tạo dựng để đắc thắng – đó là để thắng cuộc chiến, thắng trong trận thi đấu, chung quy lại đều là để chiến thắng. Sự tuyệt vọng về tài chính là quy tắc chứ không phải là một sự ngoại trừ đối với hầu hết mọi người – cho nên lối thoát duy nhất chính là sống cuộc đời mà tất cả chúng ta đều mơ ước thông qua cuộc đời của những người khác. Vậy mỗi nhử của việc trúng số là gì? Tại sao chương trình truyền hình lại tổ

² Michael David Smith, "Packers' Books Show NFL teams Split \$7.8 Billion in National Revenue," NBC Sports, <http://profootballtalk.nbcsports.com/2017/07/12/packers-books-show-nfl-teams-split-7-8-billion-in-national-revenue/>.

³ Joe D'Allegro, "Super Bowl Billions: The Big Business Behind the Biggest Game of the Year," CNBC, January 22, 2017, updated February 2, 2017, <https://www.cnbc.com/2017/01/20/super-bowl-billions-the-big-business-behind-the-big-game.html>.

chức chương trình *Ai Là Triệu Phú* nổi tiếng đến như vậy? Tại sao những chiến lược làm giàu vẫn là một cám dỗ lớn ngày nay? Câu trả lời là gì? AN NGHĨ! Ai cũng mệt mỏi với việc suốt ngày cứ chạy, chạy, ai cũng chán ngán với việc thức dậy với gánh nặng tìm kiếm cái ăn cái mặc lấy hết giấc mơ của họ. Nhưng việc sống cuộc đời áp lực tài chính không phải là cái gì đó mới; trên thực tế, nơi nào có con người thì nơi ấy có nan đề xoay quanh chuyện tiền bạc. Tuy nhiên, đây không phải là kế hoạch của Đức Chúa Trời từ thưở ban đầu và cũng không phải là kế hoạch Chúa dành cho bạn ngày nay.

CHƯƠNG 2

NHỮNG QUYỀN LỢI HỢP PHÁP

Sự tuyệt vọng – đó là cách tôi mô tả về cuộc sống của chúng tôi trước khi chúng tôi hiểu được cách an nghỉ. Chín năm là một khoảng thời gian dài sống trong mớ hỗn độn và căng thẳng tài chính. Tôi nhớ rất nhiều lần mình nhìn bao quát trang trại rộng 344,000m² mà chúng tôi đã thuê với giá 300 đô la mỗi tháng, vốn vẹn chỉ với số tiền này cho mảnh đất như vậy là quá rẻ và tôi tự hỏi có khi nào mình mua được và sở hữu được mảnh đất này không.

Người chủ của trang trại này sắp xây dựng một trường huấn luyện dạy goft trên mảnh đất này và người này muốn có người sống trên mảnh đất đó đang coi sóc đất đai cho đến chừng họ bắt đầu dự án và thời gian thực hiện dự án dự kiến khoảng chừng 3-5 năm sau. Ngôi nhà cũ kỹ trong trang trại đã đến với chúng tôi “như thế” đây và họ sẽ không trả cho bất kỳ khoản phí sửa chữa nào trong suốt thời gian đó. Nên chúng tôi đã nhận ngôi nhà, và sau nhiều lần dọn dẹp, sơn sửa nghiêm túc, căn nhà cũ này đã có được sự quyến

rũ độc đáo riêng của nó. Kế hoạch của chúng tôi là sẽ ở đó trong ba năm rồi sẽ dọn đi nhưng vào năm thứ tám ở đó, chúng tôi vẫn không đến gần được với bất kỳ thứ gì có thể là của riêng chúng tôi cả.

Sau khi Đức Chúa Trời phán với tôi về Vương quốc và chúng tôi bắt đầu học rồi vận dụng các nguyên tắc và quy luật của Vương quốc thì có nhiều thứ bắt đầu thay đổi. Ban đầu, tài chính của chúng tôi bắt đầu cải thiện, chúng tôi rất phấn khích về những chiến thắng nhỏ của mình. Tôi nhớ tôi mua được cái máy rửa chén cho căn nhà nằm trong trang trại cũ kỹ của chúng tôi, Drenda và tôi vô cùng hạnh phúc, đặc biệt là cô ấy! Mặc dầu có nhiều lúc tôi cũng có phụ rửa chén bát nhưng tôi thì lại quá bận rộn với công việc nên việc nuôi bốn đứa con cùng lúc khiến cô ấy cứ rửa chén luôn tay luôn chân. Khi chúng tôi mua được cái máy rửa chén, tôi có thể nhớ nó là cái gì giống như vậy “Em có tin nổi không, là chúng ta vừa trả tiền mặt để mua một cái máy rửa chén mới tinh đấy?” Anh biết, em đang nghĩ “Wow, mua được cái máy rửa chén là một điều quá to tát, có đúng vậy không anh yêu?”. Ồ, chúng ta có thể nhìn ở góc độ này để dễ hiểu hơn, đó là, bạn nhìn khắp một lượt những vật dụng nhà bếp trong căn nhà cũ kỹ của chúng tôi, rồi bạn thấy từ cái lò sưởi cho đến cái tủ lạnh, cả hai bọn chúng đều trông không giống với bất kỳ thứ gì cả và chúng thì lại có tuổi đời trên 25. Thì khi so sánh như vậy, bạn sẽ hiểu được việc mua cái máy rửa chén này là một chiến thắng oai hùng cho vợ chồng chúng tôi lắm rồi.

Trong chương trước, tôi đã chia sẻ cách Đức Chúa Trời ban cho tôi giấc mơ và kế hoạch khởi nghiệp mà chúng sẽ trở thành đáp án cho mớ lộn xộn tài chính của chúng tôi. Có thể bạn sẽ nghĩ “Ước gì Đức Chúa Trời cũng nói với tôi điều tương tự vậy.” Tin tốt là Ngài ước mong như vậy thật nhưng có nhiều thứ bạn phải học biết có liên quan đến cách Vương quốc vận hành hơn trước khi bạn có thể chạm đến được loại trợ giúp này. Sự hướng dẫn tôi nhận được trong giấc mơ ngày hôm ấy chỉ xảy đến vì những điều Đức Chúa Trời dạy chúng tôi Vương quốc và những điều ấy là kết quả trực tiếp cho việc áp dụng những gì Ngài bày tỏ cho chúng tôi. Mặc dầu tôi đã đi qua hết mọi chi tiết lớn về Vương quốc trong cuốn sách trước nhưng tôi thực sự cần hỏi tưởng lại nó một lần nữa ở đây để chúng ta đứng được trên cái nền là cái đã thực sự hiệu quả.

Mọi người hỏi tôi rằng tôi có ý gì khi nói về Vương quốc Đức Chúa Trời. Tôi đã từng không biết tí gì về Vương quốc Đức Chúa Trời mặc dầu tôi là một Cơ đốc nhân. Tôi biết tôi sẽ lên thiên đàng khi tôi qua đời nhưng tôi lại không hiểu chút gì về Vương quốc Đức Chúa Trời cũng như cách nó thực sự vận hành. Để hiểu được khái niệm này, bạn cần hiểu *vương quốc* (*kingdom*) có nghĩa là gì. Nói theo nghĩa đen, vương quốc có nghĩa là quyền cai trị của một vị vua. Vương quốc của một vị vua (*kingdom of the king*) sẽ được vận hành bởi hai chữ nhà vua (*the king*). Lời nói của đức vua sẽ trở thành luật pháp để nhà vua cai trị vương quốc của mình cùng với mọi công dân của vương quốc. Một khái niệm khác liên quan đến

vương quốc đó là một đám đông lộn xộn không phải là vương quốc. Vương quốc là nói đến sự cai trị bằng luật pháp, là luật lệ của nhà vua và chúng sẽ có hiệu lực cho mọi công dân hợp pháp thuộc về vương quốc đó. Khái niệm đó cho thấy Đức Chúa Trời có Vương quốc của Ngài, là Vương quốc được thiết lập bằng những luật lệ và chúng được áp dụng cho mọi công dân hợp pháp thuộc về Vương quốc Ngài, cùm từ công dân hợp pháp dường như để tránh nói đến hầu hết Cơ đốc giáo. Hầu hết mọi Cơ đốc nhân tin rằng Đức Chúa Trời quyết định đáp lời một số lời cầu nguyện nào đó nhất định hoặc với những người Ngài thích mà thôi. Nhưng hồi bạn yêu dấu của tôi, bạn luôn được yêu ở trước mặt Ngài.

Như vậy, anh em không còn là người xa lạ hoặc là người tạm trú nữa, nhưng là người đồng hưởng với các thánh đồ và là thành viên trong gia đình của Đức Chúa Trời.

— Ê-phê-sô 2:19

Bạn không những là công dân Thiên quốc mà còn là thành viên trong chính đại gia đình của Ngài, là con trai, con gái của Vua. Ga-la-ti đoạn 4 nói rất rõ ý này cho bạn và tôi.

Tôi muốn nói rằng bao lâu người thừa kế còn thơ ấu, dù làm chủ toàn bộ tài sản, thì cũng không khác gì một nô lệ. Người ấy còn phải ở dưới quyền của những người giám hộ và quản gia cho đến thời hạn mà người cha đã định. Chúng ta cũng vậy, khi còn thơ ấu, chúng ta làm nô lệ cho các nguyên lý sơ đẳng trong thế

gian. Nhưng khi kỳ hạn đã được trọn, Đức Chúa Trời sai Con Ngài đến, do một người nữ sinh ra, sinh ra dưới luật pháp, để chuộc những người ở dưới luật pháp, và nhờ đó chúng ta được nhận làm con nuôi của Ngài. Vì anh em là con, nên Đức Chúa Trời đã sai Thánh Linh của Con Ngài ngự vào lòng chúng ta kêu lên: “A-ba! Cha!” Như vậy nhờ ơn Đức Chúa Trời, anh em không còn là nô lệ nữa mà là con; và nếu là con, thì anh em cũng là người thừa kế.

— Ga-la-ti 4:1-7

Bạn là người thừa kế toàn bộ gia sản với tư cách con trai, con gái của Ngài và bạn có quyền hợp pháp với tư cách là công dân của Vương quốc Đức Chúa Trời! Hãy suy ngẫm điều này trong ít phút – bạn đã có toàn bộ mọi thứ. Không có điều gì bạn cần mà bạn lại không có cả. Vậy nên, hãy ngừng việc xin xỏ và khóc lóc. Bạn không thể xin cái gì đó trong khi bạn đã có nó rồi. Đức Chúa Trời không xét nét rồi ra quyết định việc nào Ngài sẽ giúp và việc nào Ngài không. Bất cứ ai đã là con trai, con gái của Ngài thì Ngài chắc chắn sẽ giúp đỡ họ.

Hãy để tôi so sánh việc này với việc là một công dân Hoa Kỳ. Nếu bạn là công dân Hoa

**CÓ CẢM XÚC LÀ TỐT
VÀ TÔI YÊU CÁI CẢM
NHẬN VỀ SỰ HIỆN DIỆN
CỦA ĐỨC CHÚA TRỜI
NHƯNG ĐỐI VỚI NHỮNG
VẤN ĐỀ PHÁP LÝ THÌ TÔI
KHÔNG CẦN CẢM GIÁC
ĐƯỢC CỨU ĐỂ ĐƯỢC
CỨU RỒI. VÌ ĐƯỢC CỨU
RỒI LÀ VẤN ĐỀ PHÁP LÝ.**

Kỳ thì bạn ắt hẳn phải tuân thủ theo những gì luật pháp Hoa Kỳ đưa ra. Dĩ nhiên những ích lợi cũng được kèm theo với quyền công dân của bạn. Cho nên, bạn không thể kiêng ăn và cầu nguyện đủ lâu để tìm kiếm sự giúp đỡ từ Chúa; Ngài đã ban cho bạn mọi điều cách nhưng không thông qua những gì Chúa Giê-su làm. Cho nên hãy vui hưởng điều ấy đi! Bạn đã sở hữu những lợi ích ấy rồi!

Và trong Đấng Christ Jêsus, Đức Chúa Trời đã khiến chúng ta đồng sống lại và đồng ngồi với Ngài ở các nơi trên trời, để tỏ bày cho các đời sắp đến biết sự phong phú vô hạn của ân điển Ngài, qua sự nhân từ của Ngài đối với chúng ta trong Đấng Christ Jêsus.

— Ê-phê-sô 2:6-7

Cụm từ “*khiến chúng ta đồng ngồi với Ngài ở các nơi trên trời*” là đang nói đến địa vị hợp pháp của bạn trong Vương quốc Đức Chúa Trời. Chúa Giê-su đang ngồi bên hữu Đức Chúa Cha cho nên bạn cũng vậy khi bạn thuộc về Thân Thể của Đấng Christ. Vậy, bạn là người đồng thừa kế với Chúa Giê-su, những gì Chúa Giê-su có trong Đức Chúa Trời thì bạn cũng có. Tôi biết nghe quá sức suy tưởng khi nghĩ về những điều đó nhưng ấy lại là sự thật. Bạn có hết thấy mọi điều! Bạn thuộc về gia đình của Chúa và đây là công việc của gia đình! Nhưng ma quỷ lại cố che đậy con người thật của bạn cùng những gì bạn có, đối với hầu hết mọi người, thậm chí Đấng

Christ cũng đã từng chịu sống như những người vẫn bị cột trói bởi hệ thống rửa sả sinh tồn của thế gian vậy!

Chìa khoá làm thay đổi cuộc đời tôi đó là khi tôi nhận thức được điều này và đây là luật của nhà nước và tôi – một công dân – có mọi quyền lợi hợp pháp trong Vương quốc. Có cảm xúc là tốt và tôi yêu cái cảm nhận về sự hiện diện của Đức Chúa Trời nhưng đối với những vấn đề pháp lý thì tôi không cần phải cảm giác được cứu để được cứu rồi. Vì được cứu rồi là vấn đề pháp lý. Tôi không cần phải cảm thấy tôi giống như là một công dân Hoa Kỳ để trở thành một công dân Hoa Kỳ. Tôi đã biết tổng rằng đó là vấn đề pháp lý và nó đã được thoả mãn bằng thực tế tôi được sinh ra ở Mỹ. Khi bạn đứng trước mặt Đức Chúa Trời với quyền hợp pháp này thì cuộc đời bạn được căn cứ trên luật pháp thay vì cảm xúc của bạn thì đó là lúc mọi thứ sẽ thay đổi!

*Đây là sự vững tâm mà chúng ta có được trước mặt Ngài:
 Ấy là nếu chúng ta cầu xin điều gì theo ý muốn Ngài thì Ngài nghe chúng ta. Và nếu chúng ta biết Ngài nghe bất cứ điều gì chúng ta cầu xin thì chúng ta biết là mình đã nhận được điều cầu xin rồi.*

— 1 Giăng 5:14-15

Hãy suy nghĩ về hai câu Kinh Thánh này một chút; Đây là hai câu Kinh Thánh tôi rất thích. Nếu tôi cầu xin bất cứ điều gì theo ý Ngài thì tôi biết chắc Ngài sẽ lắng nghe tôi! Câu này không có ý nói đến âm thanh vật lý lùa vào lỗ tai của bạn đâu

nhé! Mà đây là câu tuyên bố pháp lý. Hãy nghĩ về vị quan toà nơi toà án. Nếu vị thẩm phán quyết định nghe một vụ kiện nào đó thì điều đó có nghĩa vị thẩm phán này đồng ý xử lý vụ kiện căn cứ trên những gì luật pháp nói. Trong trường hợp của chúng ta cũng vậy, khi chúng ta xin điều gì đó theo luật pháp của Vua thì chúng ta phải biết chắc rằng Ngài sẽ thi hành luật pháp của Ngài. Vậy, chúng ta hãy tự tin về kết quả; Đừng suy đoán gì cả.

Ví dụ, Hoa Kỳ không phải là vương quốc vì Hoa Kỳ không có vua nhưng Hoa Kỳ vẫn hoạt động dựa trên luật pháp và luật pháp thì công bằng và được dành sẵn cho mọi công dân hợp pháp. Tương tự, Vương quốc Đức Chúa Trời cũng được vận hành theo luật pháp, là luật được dành sẵn cho mọi công dân chứ không phải chỉ một phần công dân nhất định. Có nhiều câu chuyện chúng ta đọc trong Kinh Thánh không phải chỉ để chúng ta cảm thấy thích thú mà những câu chuyện đó minh họa cho chúng ta biết về luật pháp của Vương quốc hầu cho chúng ta có thể học tập và sử dụng những luật này. Chúa Giê-su đã dùng cụm từ “Vương quốc Đức Chúa Trời tựa như” rất nhiều lần khi Ngài giải thích cho mọi người hiểu cách Vương quốc hoạt động. Chúa Giê-su đang nói đến luật của Vương quốc khi Ngài kể về những ẩn dụ, Ngài đưa ra bức tranh đập vào thị giác người nghe cách luật pháp được thực thi hoặc cách để nhận diện làm sao điều đó lại xảy ra. Một lần nữa, vì nhiều lý do, người ta không nắm bắt được khái niệm Vương quốc Đức Chúa Trời là Vương quốc có luật pháp và được vận hành theo luật pháp. Nhiều người nghĩ

rằng Đức Chúa Trời có thể làm bất cứ điều gì chỉ cần Ngài muốn vì Ngài là Đức Chúa Trời; Tuy nhiên, Ngài bị giới hạn bởi luật pháp của chính Ngài. Tôi biết điều này nghe có vẻ kỳ lạ đối với bạn nhưng hãy để tôi trình bày làm sáng tỏ điều này bằng việc chúng ta cùng xem Mác chương 6.

Nhưng Đức Chúa Jêsu phán: “Nhà tiên tri không bị khinh dể, ngoại trừ giữa quê hương, bà con và gia đình mình.” Ở đó Ngài không thể làm một việc quyền năng nào ngoài việc đặt tay trên một vài người đau ốm và chữa lành cho họ. Ngài ngạc nhiên vì lòng vô tín của họ.

—Mác 6:4-6

Khi bạn đọc những câu Kinh Thánh này, bạn nên nhận được những thứ bày tỏ sâu sắc về chức năng của Vương quốc Đức Chúa Trời.

Ngài không thể thi hành phép lạ nào...

Trước tiên phải nói là có nhiều Cơ đốc nhân thậm chí còn chưa xem đến câu Kinh Thánh này đã tranh cãi với bạn ngay tức khắc nếu bạn nói có nhiều nơi trong Kinh Thánh chỉ ra Chúa Giê-su không thể chữa lành, nào là bạn sai bét rồi. Nhưng như bạn thấy đó, ở đây Ngài không thể. Một khi bạn hiểu Vương quốc vận hành theo luật lệ thì bạn sẽ bắt đầu có cái nhìn sâu sắc hơn về câu chuyện này. Cách hiểu cơ bản đối với hầu hết Cơ đốc nhân sẽ là Chúa Giê-su chọn không

chữa lành. Điều này nghe lô-gic nếu bạn không hiểu tí gì về tính pháp lý của Vương quốc. Việc biết rằng Chúa Giê-su có quyền năng để chữa lành nhưng Ngài lại không chữa lành mà không hiểu biết gì về việc áp dụng các đạo luật trong pháp lý thì tự nhiên bạn sẽ kết luận rằng Ngài đã chọn cách không chữa lành thôi. Còn có khả năng nào nữa chứ?

Có lẽ bạn đã từng nghe ai đó nói rằng “Đức Chúa Trời cho phép điều này xảy ra” hoặc “Ngài biết điều gì mới là tốt nhất” hoặc “Mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát của Chúa” hoặc điều gì đó tựa hồ như vậy mỗi khi có ai đó đang đối diện với khó khăn hoặc nan đề hoặc là họ hoặc là bạn họ đang trải qua chẳng hạn. Đối với phần lớn Cơ đốc nhân, đây là nơi họ sẽ dừng lại. Không biết gì về luật của Vương quốc và điều gì thực sự ngăn trở Chúa Giê-su thì chỉ có một kết luận duy nhất họ rút ra được ở đây đó là điều này hẳn không nằm trong ý muốn của Đức Chúa Trời. Hỡi bạn của tôi, Kinh Thánh không nói rằng Ngài chọn cách không chữa lành. Mà Kinh Thánh nói Ngài không thể chữa lành họ vì cơ họ thiếu đức tin. Một khi bạn nhận thức được sự ngăn trở trong việc chữa lành của câu chuyện này thì bạn sẽ hiểu rằng vấn đề không phải do Đức Chúa Trời không muốn làm như vậy mà thay vào đó là vì có nhiều định luật thuộc linh trong việc thực thi quyền hạn pháp lý làm ngừng quyền năng của Đức Chúa Trời.

Trong nhiều câu chuyện khác, bấy giờ bạn sẽ biết được rằng có nhiều lý do pháp lý giải thích tại sao quyền năng của Đức Chúa Trời trong việc thực thi pháp lý sẽ mang ý muốn hoặc không mang ý muốn của Ngài đến trong một hoàn cảnh

nào đó và câu chuyện này là một trường hợp như vậy. Vì vậy, thật là cấp bách khi bạn tìm biết được cách thức luật của Vương quốc hoạt động. Để rồi một ngày nào đó khi bạn cần một sự đùng chạm nào đó từ thiên đàng thì bạn sẽ không muốn nguồn điện của thiên đàng bị ngắt mạch mà thay vào đó là nguồn điện của thiên đàng được tự do sản sinh và khai phóng ý muốn của Đức Chúa Trời xuống ngay trên cuộc đời bạn, có phải vậy không? Và đây chính xác là lý do tại sao tôi viết cuốn sách này.

Để thực sự bắt đầu cuộc hành trình, tôi gợi ý bạn nên làm lại cuộc đời bắt đầu từ trong tâm trí và hãy biết rằng bạn cần quăng bỏ đi những đáp án đậm chất tôn giáo cũ kỹ mà bạn đã từng nghe suốt bao nhiêu năm qua liên quan đến việc Đức Chúa Trời sẽ làm hoặc không làm một điều gì đó. Bây giờ tôi hi vọng bạn biết rằng bạn cần khước từ những sự giải thích chung chung thường được viện dẫn khi nói đến lý do cậu bé Johnny chết khi tuổi đời còn quá nhỏ rằng: “Chúa biết đâu là điều tốt nhất, mọi sự vẫn nằm trong sự tể trị của Chúa hết rồi.”, ...Không, bạn cần BIẾT tại sao Chúa Giê-su không thể chữa lành và có những luật nào được hoặc không được thực

**LỜI HỨA NGÀI BAN
CHO CHÚNG TA ĐÓ LÀ
LỜI HỨA VỀ SỰ CHỮA
LÀNH, SỰ PHỤC HỒI,
GIA TĂNG TÀI CHÍNH VÀ
CÒN NHIỀU HƠN THỂ
NỮA – CHỨ KHÔNG
CHỈ LÀ KHẢ NĂNG CHỊU
ĐỰNG GIAN KHỔ HAY
THẢM HOẠI MÀ THÔI.**

thi theo quyền năng của Đức Chúa Trời trong thế gian. Bạn cần biết đáp án cho câu hỏi “tại sao Chúa Giê-su không thể chữa lành?” Đối với hầu hết mọi người, có một thực tế đó là dấu tôi có đáp án cho câu hỏi trên thì họ cũng sẽ khó chịu. Nhưng tôi chỉ nói những gì Kinh Thánh nói, hãy để tôi nói lại lần nữa rằng bạn chắc chắn PHẢI biết đáp án cho câu hỏi đó.

Đáp án đơn giản và ngắn gọn giải thích tại sao Chúa Giê-su không thể chữa lành trong câu chuyện này đó là thiên đàng không có quyền thực thi hợp pháp để làm chuyện đó. Quyền để thực thi ở đây là đức tin của người nam hoặc người nữ nào đó trên đất khi họ hoàn toàn được bắt phục bởi những gì thiên đàng nói. Mặc dầu cả hai chúng ta đều đồng ý rằng Chúa Giê-su có quyền năng và Ngài mong muốn chữa lành nhưng Ngài không thể. Chính Chúa Giê-su nói việc chữa lành người bệnh không thực hiện ở đây được không phải vì Ngài yếu đuối mà là vì có người ta không có đức tin. Hãy viết hai từ đó xuống! Có một chìa khoá quan trọng ở đây! Đó chính là đức tin!

Trong cuốn sách trước, tôi đã dành phần lớn thời gian để giải thích đức tin là gì, cách đức tin hoạt động và tại sao chúng ta cần đức tin, tại sao Đức Chúa Trời đòi hỏi đức tin, cách để chúng ta có được đức tin và làm sao chúng ta biết mình đang ở trong đức tin. Nói như vậy có nghĩa là sự hiểu biết của bạn về định luật cơ bản nhưng quan trọng bậc nhất trong Vương quốc là điều tối quan trọng vậy đấy nhưng lại dễ bị đánh giá thấp. Đây là vấn đề quan trọng sống còn đấy!

Gần đây tôi có nhận được một bản tin từ một mục vụ Cơ đốc nổi tiếng. Nhưng không may thay, nội dung của bản tin

lại điển hình cho những gì mà hầu hết các Cơ đốc nhân đều tin. Hãy để tôi chia sẻ điều đó ở đây.

Nội dung bắt đầu bằng lời Kinh Thánh trong **Phục Truyền 31:6**:

Hãy mạnh dạn và can đảm! Đừng sợ, đừng kinh khiếp trước mặt các dân tộc đó, vì Giê-hô-va Đức Chúa Trời của anh em đi với anh em. Ngài chẳng lìa khỏi anh em, chẳng từ bỏ anh em đâu!

Rồi bản tin tiếp tục như sau...

“Tại sao Đức Chúa Trời không chấm dứt tình trạng khủng bố và đau khổ? Tại sao Ngài lại cho phép nhiều người chết như vậy? Còn có rất nhiều câu hỏi khác nữa và sự thật cho vấn đề ở đây đó là chúng ta không biết hết mọi câu trả lời. Chúng ta không biết tại sao Đức Chúa Trời lại cho phép một số điều nhất định xảy ra. Điều chúng ta biết đó là tình yêu của Đức Chúa Trời là toàn hảo. Đường lối Ngài cao hơn đường lối chúng ta. Chúng ta phải tin vào những lời hứa của Ngài đó là Ngài sẽ không ban cho chúng ta điều gì đó vượt quá khả năng xử lý của chúng ta nhưng bất cứ điều gì Ngài ban thì Ngài sẽ cận kề mỗi bước của chúng ta.”

SAI! SAI! SAI! Thực tế là Kinh Thánh nói với chúng ta điều ngược lại.

Những thử thách đến với anh em, chẳng có điều nào quá sức loài người. Đức Chúa Trời là Đấng thành tín, Ngài không để anh

em bị thử thách quá sức mình đâu! Nhưng trong thử thách, Ngài sẽ mở đường cho ra khỏi, để anh em có thể chịu được.

— 1 Cô-rinh-tô 10:13

Lời hứa Ngài ban cho chúng ta đó là lời hứa về sự chữa lành, sự phục hồi, gia tăng tài chính và còn nhiều hơn thế nữa – chứ không chỉ là khả năng chịu đựng gian khổ hay thảm họa mà thôi. Tình yêu toàn hảo mang đến giải pháp. Tôi có thể nói nhiều hơn vậy nữa, nhưng ở đây, thật không may, đây lại là điều mà đại đa số tin về Đức Chúa Trời. Ấy thế mà lại có người nghĩ được như vậy về Đức Chúa Trời – Đáng có tình yêu toàn hảo – lại ban tặng cho ai đó căn bệnh ung thư hoặc từ chối việc chữa lành họ trong khi Ngài có thừa quyền năng để chữa lành. Một lần nữa, nếu họ được hỏi về điều này, câu trả lời như mọi khi của họ đó là đường lối Ngài không phải đường lối chúng ta. Bạn có đang đùa với tôi không vậy? Chúng ta không có tình yêu hoàn hảo mà chúng ta còn không làm vậy với con cái mình được thì hướng hồ gì là Ngài! Ngài luôn khiến cho đường lối Ngài trở nên rõ ràng trong Lời Ngài.

Bản tin này ngụ ý nói bất cứ điều gì Ngài ban, Ngài sẽ kè kè từng bước đi sát bên cạnh chúng ta khi chúng ta chịu đựng kinh qua điều đó. Đức Chúa Trời có ban cho chúng ta điều gì đó xấu không? Không. Khi Kinh Thánh nói rằng Ngài ở với chúng ta, không bao giờ lìa chúng ta, điều đó có nghĩa Ngài ở ngay tại đó với chúng ta để hỗ trợ cho những lời hứa của Ngài! Hỡi bạn yêu dấu, giáo lý nào nói rằng Đức

Chúa Trời là kẻ thù của chúng ta thì giáo lý đó không đến từ Chúa. Giáo lý đó không đại diện cho Đấng tôi phục vụ và tôi hi vọng bạn cũng sẽ không nằm trong số đó. Nếu hội thánh bạn dạy giáo lý kiểu rác rưởi này thì bạn nên rời khỏi hội thánh đó ngay lập tức!

Đức Chúa Trời là tình yêu và Lời Ngài nói tình yêu Ngài không bao giờ suy tàn. Tuy nhiên, cái gì suy tàn, đó là quyền hạn xét xử của Đức Chúa Trời, đó là khả năng can thiệp trên đất là cái được sản sinh bởi đức tin của chúng ta. Một lần nữa, đây là chuyện pháp lý, chứ không phải là chuyện nổi da gà, càng không phải là chuyện cảm xúc hay bất cứ cái gì khác. Đơn giản đây là vấn đề pháp lý mà bạn phải biết. Vì con người có quyền thực thi pháp lý trên đất nên Đức Chúa Trời không thể cứ làm điều Ngài muốn là được, như tôi đã chia sẻ. Sự hiệp ý của bạn với thiên đàng - đức tin - là điều kiện cần để trao cho thiên đàng quyền hạn xét xử để khai phóng quyền năng của Đức Chúa Trời vào hoàn cảnh của bạn và để sản sinh ra sự công chính cho bạn. Hỡi bạn của tôi, bạn **phải** biết đức tin là gì và tại sao đức tin là điều kiện cần để nhận lãnh từ Đức Chúa Trời.

Nếu bạn chưa đọc cuốn sách trước của tôi (*Đột Phá Tài Chánh: Sức Mạnh Của Lòng Trung Thành*), hãy để tôi giải thích ngắn gọn cho bạn đức tin là gì. Mặc dầu bạn có thể cho rằng hầu hết Cơ đốc nhân nào dùng đến hai từ *đức tin* thì đều biết đức tin là gì thì bạn sẽ nhầm to đấy. Chúng ta cần học một chút bài học lịch sử để có thể hiểu được ý niệm sống còn về Vương quốc liên quan đến quyền thực thi pháp lý hợp pháp.

Hãy xem trong **Rô-ma 4:18-21:**

Ông đã hi vọng dù không còn lý do để hi vọng; ông vẫn tin và trở thành cha của nhiều dân tộc, theo như lời đã phán với ông rằng: “Dòng dõi con sẽ như thế.” Ông thấy thân thể mình chết mòn vì đã gần một trăm tuổi, và thấy Sa-ra không thể sinh con được nữa, nhưng đức tin chẳng hề suy giảm. Ông không để lòng vô tín làm cho mình nghi ngờ lời hứa của Đức Chúa Trời, nhưng càng mạnh mẽ trong đức tin và tôn vinh Đức Chúa Trời, hoàn toàn tin chắc rằng Đức Chúa Trời có quyền năng để thực hiện những gì Ngài đã hứa.

Áp-ra-ham được biết là cha của đức tin. Ông hoàn toàn bị thuyết phục rằng Đức Chúa Trời có quyền năng để thực hiện những gì Ngài đã hứa. Việc hoàn toàn được bắt phục trong sự đồng thuận với Đức Chúa Trời được gọi là đức tin. Không có sự đồng thuận, Đức Chúa Trời không thể hành động trên đất. Cho nên, bạn có thể thắc mắc “tại sao Đức Chúa Trời phải cần ai đó làm điều gì đó mà điều đó sẽ cho phép Ngài thực hiện hoặc không thực hiện việc gì đó chứ? Ngài là Đức Chúa Trời mà.” Để trả lời câu hỏi này, chúng ta cần nhìn lại lúc ban đầu, xuyên suốt thời của A-đam.

Chúa đã đặt Người thập hơn các thiên sứ trong một thời gian ngắn; Chúa đội cho Người mũ triều vinh quang và tôn trọng, đặt mọi vật phục dưới chân Người.” Khi đặt mọi vật phục Đức Chúa Jê-sus như vậy, Đức Chúa Trời chẳng để một vật nào

không phục Ngài. Tuy nhiên, hiện nay chúng ta chưa thấy mọi vật phục Ngài.

— Hê-bơ-rơ 2:7-8

Phân đoạn này nhắc đến lúc Đức Chúa Trời tạo dựng nên A-đam và Ê-va. Xin để ý cho rằng lúc bấy giờ không có cái gì là không nằm dưới quyền thực thi pháp lý hợp pháp của họ cả. A-đam được đặt để trên đất để cai trị quả đất với thẩm quyền đại diện thay mặt cho Vương quốc Đức Chúa Trời. A-đam cai quản toàn bộ quả đất.

Đức Chúa Trời phán: “Chúng Ta hãy tạo nên loài người theo hình ảnh Chúng Ta và giống như Chúng Ta, để họ quản trị loài cá biển, loài chim trời, loài gia súc, và khắp cả đất, cùng mọi loài bò sát trên mặt đất.”

— Sáng Thế Ký 1:26

Một lần nữa, chúng ta thấy A-đam cai trị quả đất bằng thẩm quyền đại diện và được đội cho mũ triều thiên vinh hiển (sự xúc dầu hoặc sức mạnh) và tôn trọng (vị trí của thẩm quyền). Không có gì mà không nằm dưới quyền của A-đam cả. Thực tế, nếu bạn đã đọc câu chuyện sáng tạo này, bạn sẽ thấy A-đam thực sự đã đặt tên cho các loài thú vật, vì khi ấy A-đam quản trị toàn bộ trái đất. Và rồi, điều mà tất cả chúng ta đều biết, A-đam đánh mất địa vị thẩm quyền trên Sa-tan, là kẻ đã lừa dối Ê-va và cám dỗ A-đam phạm tội chống nghịch lại sự cai trị của Đức Chúa Trời, và A-đam đã

làm như vậy. Phao-lô ký thuật trong 2 Cô-rinh-tô 4:4 rằng Sa-tan, thông qua sự chống nghịch của A-đam mà hắn trở thành chúa của đời này. Phao-lô không nói Sa-tan là một vị thần nào đó nhưng thay vào đó, ông nói rằng hắn là chúa của đời này, điều đó có nghĩa hắn có thẩm quyền thuộc linh hợp pháp ở trên đất. Mặc dầu loài người vẫn sống trên đất nhưng về mặt thuộc linh thì họ đã chết đối với Đức Chúa Trời. Phần tâm linh của con người là phần được tạo dựng để bước đi trong mối thông công hiệp nhất với Thánh Linh Đức Chúa Trời mà bây giờ con người đã bị phân tách khỏi Ngài. Con người bắt đầu bước đi theo những giác quan của mình từ tâm trí cho đến ý chí và cho đến cả cảm xúc.

Ma quỷ đem Ngài lên, chỉ cho Ngài tất cả các vương quốc trên thế gian trong giây lát, và nói: “Ta sẽ cho người tất cả thẩm quyền và vinh quang của chúng, vì chúng đã được giao cho ta và ta muốn cho ai tùy ý. Vậy, nếu người thờ lạy ta, thì tất cả sẽ thuộc về người.”

— Lu-ca 4:5-7

Bạn sẽ dễ ý thấy Sa-tan nói rằng địa vị hắn có được ở trên đất là do hắn được “**trao cho.**” Dĩ nhiên, chúng ta biết rằng có người đã trao thẩm quyền hợp pháp cho hắn là người mà ngay từ lúc ban đầu đã sở hữu thẩm quyền hợp pháp, đó là A-đam. Điều này thật quan trọng. Nếu, sự thật là Sa-tan có phá vỡ trái đất một cách phi pháp thì hắn sẽ liên tục bị ném quăng ra ngoài. Nếu bạn có thể nghĩ đến cảnh một viên cảnh

sát đang gọi cứu viện thì bạn sẽ hiểu được tại sao tôi lại nói như vậy. Huy hiệu viên cảnh sát đeo hàm ý đến toàn bộ lực lượng và sức mạnh của chính quyền Hoa Kỳ đều sẽ ở đó để hỗ trợ lời nói của viên cảnh sát kia.

Vương miện A-đam đội (A-đam đang nắm giữ địa vị) là sự cai trị đại diện cho chính thể của Đức Chúa Trời, mang đến mọi sức mạnh, quyền năng của Đức Chúa Trời tất cả đều đổ dồn về phía A-đam. Vì A-đam nắm giữ quyền cai trị trên đất nên Sa-tan không có được quyền thực thi hợp pháp trên đất. Hắn bị cai trị bởi A-đam và Ê-va. Sa-tan chỉ có thể chính thức nắm giữ quyền thực thi hợp pháp khi hắn cố giành lấy quyền này trên đất, mà để thực hiện điều này hắn cần A-đam cởi bỏ vương miện của mình là điều mà Sa-tan không có thẩm quyền để ép A-đam cởi bỏ. Sa-tan biết có một người duy nhất lúc bấy giờ có thể cởi bỏ vương miện trên đầu A-đam xuống đó là chính A-đam. Đó là lý do tại sao hắn rắp tâm lên kế hoạch đối trá đó. Sự lừa dối đó là gì? Sa-tan ám chỉ rằng Đức Chúa Trời không đáng tin cậy và từ trong thâm tâm, Đức Chúa Trời không hề nghĩ đến lợi ích tốt nhất cho hai người họ. Hắn thuyết phục Ê-va rằng sẽ có lợi ích nếu bất tuân với Đức Chúa Trời và hắn còn ám chỉ rằng luật pháp của Đức Chúa Trời đang gây nên cái gì đó bất lợi cho A-đam và Ê-va.

Sa-tan buộc phải khiến A-đam và Ê-va tin tưởng hoặc về cùng một phe với hắn thay vì Đức Chúa Trời.

Nói cho đơn giản, đó là đức tin. Đức tin có thể được định nghĩa là ở trong tình trạng “hoàn toàn bị bắt phục/ thuyết phục” với những gì Đức Chúa Trời nói. A-đam và Ê-va bỏ qua Lời Chúa là Lời đáng tin cậy và thay vào đó, họ đi đến chỗ đồng thuận với những gì Sa-tan nói. Rồi họ hành động theo điều lòng họ tin, là thứ đã vô hiệu hoá quyền hợp pháp của họ trong Vương quốc Đức Chúa Trời và trao quyền hợp pháp trên đất cho Sa-tan. Kết quả ra sao? A-đam – người từng có thẩm quyền trên đất – đã gạt bỏ Đức Chúa Trời về mặt thuộc linh để đứng cùng phe với Sa-tan! A-đam bỏ đi vương miện của mình, là vương miện của thẩm quyền được đặt để, để đi theo Sa-tan. Làm như vậy, về căn bản, A-đam đã gạt bỏ Đức Chúa Trời khỏi cuộc đời ông. Có nhiều người sẽ nói như thế này, “Không, chuyện đó không xảy ra đâu; A-đam không thể nào gạt bỏ Đức Chúa Trời ra khỏi địa hạt trên đất được đâu!” Nhưng tính đến giờ phút này, chừng nào nơi đâu có con người, có những nan đề của con người thì chừng đó A-đam thực sự đã làm như vậy đấy. Hãy để tôi chứng minh cho bạn hiểu. Hãy cùng xem trong **Sáng Thế Ký 3:17-19** một lần nữa. Sau khi A-đam phạm tội, Đức Chúa Trời đến và nói,

Đất đai sẽ vì con mà bị nguyên rủa; Con phải khổ nhọc suốt đời mới có miếng ăn từ đất sinh ra. Đất sẽ sinh gai góc và cây tật lê, và con sẽ ăn rau cỏ ngoài đồng ruộng. Con phải làm đổ mồ hôi trán mới có miếng ăn cho đến ngày con trở về đất,

Hãy lưu ý, Kinh Thánh nói rằng “*Đất đai sẽ vì con mà bị nguyên rửa*”.

Bị nguyên rửa ở đây đơn giản nói lên sự vắng mặt của Đức Chúa Trời cùng với phước hạnh của Ngài. Đó là A-đam, người vốn có thẩm quyền trên đất, đã cất bỏ đi quyền thực thi pháp lý hợp pháp của Đức Chúa Trời ở trên đất. Cơ bản, Đức Chúa Trời đang muốn nói rằng “*Này A-đam, vì con mà tay Ta bị trói. Ta không thể giúp con.*” Rồi Ngài nói với A-đam rằng ý chí sinh tồn của A-đam bấy giờ sẽ lệ thuộc nơi ông, phải làm đổ mồ hôi, sôi nước mắt thì mới có ăn. Đó là cái mà tôi gọi là “*hệ thống bị rửa sả của quả đất*” để sinh tồn. Đây là nơi chúng ta lớn lên – trong vương quốc của sự sinh tồn và sợ hãi. Chúng ta học biết lo lắng và nỗi sợ lẩn át suy nghĩ kể từ lúc chúng ta mới chào đời. Tôi muốn quay trở lại với phân đoạn Kinh Thánh này một chút để thảo luận nhiều hơn về hệ thống bị rửa sả của quả đất, nhưng ngay lúc này đây, tôi muốn chắc chắn rằng bạn đã hiểu thấu được làm thế nào mà Sa-tan đạt được lối vào thế gian. Một lần nữa, hấn phải đi tìm người nam và người nữ đang sống trên đất là những người đã được Đức Chúa Trời trao cho quyền thực thi hợp pháp trên đất để mở cửa cho hấn bước vào. A-đam có chìa khoá, còn Sa-tan thì tìm cách lừa dối A-đam để A-đam mở cửa cho hấn bước vào. Bây giờ, hãy xem trong Hê-bơ-rơ 2:7-8 một lần nữa.

Chúa đã đặt Người thấp hơn các thiên sứ trong một thời gian ngắn; Chúa đội cho Người mũ triều vinh quang và tôn trọng, đặt mọi vật phục dưới chân Người.” Khi đặt mọi vật phục Đức Chúa

Jésus như vậy, Đức Chúa Trời chẳng để một vật nào không phục Ngài. Tuy nhiên, hiện nay chúng ta chưa thấy mọi vật phục Ngài.

— Hê-bơ-rơ 2:7-8

Hãy để ý Kinh Thánh nói Đức Chúa Trời hiện không để một vật nào không phục Ngài cả. Mặc dầu câu Kinh Thánh này đang nhắc về một sự kiện đã xảy ra cách đây rất lâu rồi nhưng nó vẫn được dùng ở thì *hiện tại* để mô tả tình trạng hiện thời của con người trên đất. Mặc dầu con người đã mất đi thẩm quyền thuộc linh trên đất qua tội lỗi của Sa-tan nhưng con người không hề mất đi sự cư ngụ hợp pháp của mình trên đất cho nên thể loại động từ được dùng ở câu Kinh Thánh này là thì *hiện tại*. Vì chỗ cư ngụ hợp pháp con người có trên đất, và vì đồn lũy thuộc linh hợp pháp của Sa-tan trên con người mà Đức Chúa Trời không thể cứ vậy mà đổ cơn thịnh nộ lên đất và tự Ngài vi phạm Lời Ngài hoặc để cho Sa-tan có cơ kiện cáo Ngài.

Đức Chúa Trời phải tìm kiếm người nam hoặc người nữ nào đó sống trên đất là người sẵn sàng nhất trí với Ngài, mở cánh cửa thuộc linh ra cho Vương quốc Đức Chúa Trời có quyền hạn thực thi hợp pháp trên đất. Giống như Sa-tan đã làm qua người giữ cửa là A-đam thì bây giờ Đức Chúa Trời làm việc thông qua những người nam, những người nữ, những người gác cổng trên đất, mở cổng cho Vương quốc Đức Chúa Trời thực thi quyền hạn hợp pháp trên đất. Việc để cho tấm lòng và tâm trí bạn hoàn toàn hiệp ý với những gì thiên đàng nói – cái đó được gọi là đức tin. Đức tin là phải

ngay bây giờ đối với Vương quốc Đức Chúa Trời để Vương quốc Ngài thực thi quyền hạn trên đất. Tôi sẽ dành thời gian giải thích cho bạn làm sao để có đức tin hoặc làm sao để bạn biết bạn đang ở trong đức tin. Tất cả những điều này đều được trình bày trong cuốn sách trước của tôi ở loạt sách này. Vì mục đích thảo luận ở đây mà tôi chỉ muốn đảm bảo rằng bạn biết đức tin là gì và tại sao đức tin lại là điều cần thiết để thiên đàng hành động trên đất.

Bây giờ, tôi hi vọng bạn hiểu rõ hơn lý do tại sao Chúa Giê-su “không thể” thực hiện nhiều phép lạ tại quê hương Ngài – đó là vì mọi người ở đó không có đức tin. Cho nên, thiên đàng không có quyền hạn thực thi pháp lý hợp pháp nào ở đây cả. Hãy để tôi kết thúc phần thảo luận này bằng câu Kinh Thánh rất ư là tuyệt vời minh họa được những gì mà tôi đang gắng trình bày với bạn.

Mọi người ai cũng nghe qua câu Kinh Thánh trong Rô-ma 10:10:

Vì ai tin trong lòng thì được xưng công chính, ai tuyên xưng nơi miệng thì được cứu rỗi.

Câu Kinh Thánh này là một phần những gì mà Cơ đốc nhân gọi là đi đâu cũng về La Mã, một phần tư câu Kinh Thánh này chỉ cho chúng ta thấy làm sao để chúng ta được cứu rỗi. Nhưng bạn có thực sự ngừng lại và suy ngẫm những gì Rô-ma 10:10 đang muốn chỉ cho bạn thấy không? Sự cứu rỗi đến là khi lòng bạn tin hoặc lòng bạn hiệp ý với thiên đàng.

Khi lòng bạn hiệp ý với thiên đàng thì sẽ khiến cho thiên đàng nắm quyền hợp pháp để thực hiện quyền hạn trên đất. Câu Kinh Thánh này nói rằng khi lòng bạn tin thiên đàng, thì bạn được xưng công bình. Sự công bình là sự thi hành của luật pháp. Vì vậy khi lòng bạn tin thì bạn sẽ trao quyền hợp pháp cho thiên đàng trước trái đất để trái đất phải làm theo những gì thiên đàng nói vì đức tin đã trao quyền hành hợp pháp cho thiên đàng thực thi trên đất. Nhưng hãy để ý, vẫn chưa có gì xảy ra cả. Vì có vế sau của câu Kinh Thánh: “... *ai tuyên xưng nơi miệng thì được cứu rỗi.*” Bạn thấy đấy, mặc dầu lòng bạn có thể đã hiệp ý với thiên đàng là điều khiến cho thiên đàng có quyền hạn pháp lý hợp pháp để thi hành trên đất nhưng vẫn chưa có gì xảy ra cho đến khi bạn, dầu bạn là nam hay nữ, thì bạn là người đang nắm lấy quyền hạn thực thi pháp lý hợp pháp trên đất ở đây; thiên đàng không làm gì được nếu không có bạn!

Thật, Ta bảo các con, hễ điều gì các con buộc ở dưới đất cũng sẽ bị buộc ở trên trời; và điều gì các con mở ở dưới đất cũng sẽ được mở ở trên trời.

—Ma-thi-ơ 18:18

Về cơ bản, câu này đang nói lên những gì tôi đã đang nói nãy giờ với bạn. Bất cứ điều gì bạn cột dưới đất, thiên đàng sẽ yểm trợ cho bạn, và bất cứ điều gì bạn mở dưới đất thì thiên đàng cũng sẽ yểm trợ cho bạn. Thiên đàng không thể hành động nếu thiếu bạn. Thiên đàng đang chờ đợi bạn và thiên

đảng sẽ không hành động trừ phi có người nam hoặc người nữ nào đó ở trong đức tin hoặc đồng thuận với thiên đảng khai phóng thẩm quyền trên đất.

Hiểu được cách khai phóng thẩm quyền và sức mạnh của thiên đảng trên đất sẽ khiến cho mọi sự trở nên khác biệt. Sự khác biệt như vậy đã đến trong cuộc đời tôi và trong lá thư điện tử tôi đã nhận được như sau.

“Xin chào mục sư! Chồng tôi và tôi muốn chia sẻ câu chuyện về “cuộc đi săn đức tin” đầy kinh ngạc của vợ chồng tôi với mục sư! Vào năm 2011, chúng tôi sống trong ‘căn nhà mơ ước’ nhưng chúng tôi vẫn sống kiểu có đồng nào xào đồng ấy và có nhiều lúc chúng tôi phải dùng đến thẻ ghi nợ để mua đồ ở cửa hàng bách hoá và để trả phí cho hệ thống lò sưởi làm ấm căn nhà. Chúng tôi chỉ là đang tồn tại chứ không phải là đang sống cách sống động. Tôi là lãnh đạo thờ phượng trong hội thánh tôi nhưng đức tin của tôi không được kết nối với tài chánh của tôi. Tôi có biết chương trình của Mục sư *Fixing the Money Thing (Chấn Chính Lại Tiền Bạc)* trên kênh Daystar và điều này đã thu hút tôi, tôi cũng đã mua cuốn sách cùng tên chương trình của mục sư – *Chấn Chính Lại Tiền Bạc* - cùng với cuốn sách thu âm có tên *Đột Phá Tài Chính*. Chúng tôi cứ nghe đi nghe lại những cuốn sách thu âm này và cũng đọc cả sách nữa.

Chúng tôi không biết mình có đang ở trong đức tin hay không! Chúng tôi chỉ biết rằng để giữ được căn nhà mơ ước này, chúng tôi cần phải có một số câu trả lời về cách tiền bạc được thực thi như thế nào trong Vương quốc. Chúng tôi đã

gieo hạt giống 200 đô la cho Mục vụ Faith Life Ministries [Mục vụ Đời Sống Đức Tin của Ông bà Mục sư Gary] (Mà chắc chúng tôi cũng đã gieo được 2,000 đô la. Đó là một số tiền rất lớn so với vợ chồng tôi từ đó đến giờ) và chúng tôi cũng đã đồng thuận với Đức Chúa Trời rằng Ngài sẽ chỉ cho chúng tôi một chỗ thích hợp trên thị trường hầu cho tôi có thể làm việc tại nhà.

Rồi Đức Chúa Trời ban cho chúng tôi ý tưởng kinh doanh nuôi giống chó cưng Goldendoodles. Chúng tôi đã mua hai con chó Goldendoodles, tên là Bella và Gracie, chúng tôi nuôi chúng để gây bầy chó loại này và chúng tôi đã làm việc cùng với Chúa. Chúng tôi biết chúng tôi có thể gây nên nhiều con chó cưng loại này! Rồi chúng tôi gây 2 con chó Goldendoodles này, đến năm 2014, chúng tôi đã có được 13 con để bán ra thị trường với giá 1,200 đô la cho mỗi con. Năm nay, 2015, chúng tôi có được 63 con, **TẤT CẢ** đều khoẻ mạnh. Từ việc bán chó cưng, chúng tôi có thể dư dả thoát khỏi nợ nần ngoại trừ căn nhà. Bây giờ chúng tôi cũng còn tích trữ thêm được quỹ dự phòng nữa.

Ngạc nhiên hơn, khi mẹ tôi hỏi chúng tôi rằng liệu chúng tôi có thích nuôi thêm hai con Golden-doodles không vì bà đang nghỉ hưu! Đức Chúa Trời lại chúc phước cho chúng tôi thêm hai con Golden-doodles miễn phí nữa! Và tháng 7 này, chồng tôi sẽ được thăng chức hiệu trưởng tại một ngôi trường phổ thông trung học tại vùng của chúng tôi!!! Trong một năm thôi mà thu nhập của chúng tôi đã nhân đôi 6 con số!!! Thật đúng là **CHUYỂN ĐI SĂN NGOẠN MỤC CỦA**

ĐỨC TIN! Chúng tôi đã thắp vào quy luật của Vương quốc Đức Chúa Trời. Bây giờ, chúng tôi gieo đủ loại hạt giống cho công việc của Vương quốc và tham gia trực tuyến với hội thánh của mục sư vào mỗi sáng Chúa Nhật trước giờ chúng tôi dẫn thờ phượng tại hội thánh địa phương của chúng tôi! Cảm ơn mục sư rất nhiều vì đã dạy chúng tôi cách Vương quốc hoạt động!”

— Karla

Mới tuần này đây tôi lại nhận được một lá thư điện tử khác từ cặp vợ chồng này.

“Mừng Chúa Giê-su Phục Sinh! Ngài đã sống lại rồi! Chúng tôi muốn chia sẻ phần mới nhất của chúng tôi cho hội thánh trực tuyến của mục sư Gary! Xin vui lòng báo cho mục sư biết chúng tôi đã kỉ niệm sự giáng sinh của Chúa Giê-su tại Giê-ru-sa-lem năm nay (chúng tôi đã trả bằng tiền mặt cho chuyến đi!). Chúng tôi cũng vô cùng được phước khi cậu con trai đang tuổi thiếu niên của chúng tôi tên là Carter đã được báp-tem tại sông Giô-đanh và được thờ phượng Chúa cùng với ban nhạc Hillsong của Úc tại biển hồ Ga-li-lê vào buổi tối đó! Wow!! Chúng tôi thật quá biết ơn vì tiền bạc của chúng tôi đã được chấn chỉnh lại!”

Bây giờ chúng tôi có đến 121 con chó. Chúng tôi phải tặng giá tiền cho mỗi con lên 2,300 đô la vì danh sách chờ của chúng tôi lâu quá! Ngợi khen Chúa!”

— Karla

Đây là một ví dụ tuyệt vời cho những gì Vương quốc sẽ làm trong cuộc đời bạn. Tuần này tôi đã gọi điện thoại cho

Karla sau khi nhận được email của cô ấy và cô **VÔ CÙNG** hứng khởi!!! Cô nói rằng họ sắp mua căn nhà và cũng sẽ trả xong tiền nhà vào năm nay. Nếu bạn nhìn lại lá thư đầu tiên cô ấy gửi, bạn sẽ thấy cô ấy nói như sau (trích từ lá thư trước của cô):

“...chúng tôi vẫn sống trong kiểu có đồng nào xào đồng ấy và có nhiều lúc chúng tôi phải dùng đến thẻ ghi nợ để mua đồ ở cửa hàng bách hoá và để trả phí cho hệ thống lò sưởi làm ấm căn nhà. Chúng tôi chỉ là đang tồn tại chứ không phải là đang sống cách sống động.”

Còn bây giờ, chỉ mới có một vài năm, mà họ đã có thể chi trả cho những thứ gì rồi chứ? Là Vương quốc đấy!

CHƯƠNG 3

VƯƠNG QUỐC LÀ ĐÁP ÁN DÀNH CHO BẠN

Bây giờ, bạn sẽ có được sự hiểu biết cơ bản cách Vương quốc hoạt động theo quy luật và những nguyên tắc không đổi, tôi muốn bắt đầu tập chú vào những quy luật thực sự ảnh hưởng đến tài chính của bạn và cho đến cuối cùng thì nó sẽ ảnh hưởng đến sự an nghỉ của bạn.

Nhưng trước khi đến đó, tôi muốn xác định lý do tại sao tôi đặt tên cuốn sách là *Sức Mạnh Của Lòng An Nghỉ* và từ *an nghỉ* có ý nghĩa gì trong bối cảnh tài chính và Vương quốc. Ngạc nhiên thay, tôi không hề đặt ra khái niệm này cũng như không đặt ra khái niệm an nghỉ liên quan đến tài chính mà chính Đức Chúa Trời đã đặt tên nó như vậy đây.

Như vậy, trời đất và muôn vật đã được sáng tạo xong. Ngày thứ bảy, Đức Chúa Trời hoàn tất các công việc Ngài đã làm. Vì thế, vào ngày thứ bảy Ngài nghỉ. Ngài đã làm xong mọi công việc. Ngài ban phước cho ngày thứ bảy và thánh hóa ngày

đó, vì vào ngày đó Ngài nghỉ sau khi đã làm xong mọi công việc sáng tạo.

— Sáng Thế Ký 2:1-3

Trước tiên, hãy để tôi nói rõ điều này: Đức Chúa Trời không nghỉ ngày thứ Bảy vì cơ Ngài mệt. Đức Chúa Trời không bao giờ mệt mỏi. Sở dĩ Ngài nghỉ vì theo Lời Kinh Thánh nói, mọi thứ đã hoàn tất và Ngài cũng đã xong việc. Ngài tạo dựng con người vào ngày cuối cùng của sáu ngày sáng tạo để con người sống trong ngày thứ bảy này. Ngày thứ bảy là ngày không có nghĩ ngợi gì về sợ hãi, sinh tồn, ốm đau bệnh tật và càng không có việc lao nhọc hay đổ mồ hôi để có cái ăn. Thay vào đó, trong suy nghĩ của A-đam chỉ có duy nhất Đức Chúa Trời, vợ ông, nhiệm vụ và mục đích của cuộc sống ông. Mọi thứ ông cần là để hỗ trợ cho công tác và cuộc sống đã được chuẩn bị và được dành sẵn cho ông rồi; Kế hoạch của Đức Chúa Trời đã hoàn tất. Ngày nay người ta mơ ước những gì A-đam có, sống vô âu vô lo, có khả năng để tập trung cho hoài bão và những mối quan hệ mà không mấy may quan tâm đến cơm áo gạo tiền. Nhưng thật không may, khi A-đam phản nghịch, ông đã đánh mất đi sự chu cấp của Đức Chúa Trời và kể từ đó, loài người bắt buộc phải nỗ lực gồng mình chạy (đổ mồ hôi, sôi nước mắt) để đeo đuổi những thứ của đời này.

Vì tất cả những điều này các dân ngoại vẫn tìm kiếm, và Cha các con ở trên trời đã biết mọi nhu cầu của các con. Nhưng trước

hết, hãy tìm kiếm vương quốc Đức Chúa Trời và sự công chính của Ngài, thì Ngài sẽ ban cho các con mọi điều ấy nữa.

—Ma-thi-ơ 6:32-33

Gánh nặng cơm áo gạo tiền là một cái gánh rất nặng nề phủ chụp lên mọi năng lực tri giác con người về cuộc đời. Cám dỗ của sự giàu có đó là để được tự do thoát khỏi mọi nhu cầu có cần để sinh tồn mà phải đổ mồ hôi sôi nước mắt mới có được là những gì mà con người mơ ước. Trở thành triệu phú chỉ có một ý nghĩa duy nhất đó là có khả năng làm vơi bớt áp lực và gánh nặng của cơm áo gạo tiền, cho phép họ tập trung vào mục đích và nhiệm vụ của mình. Chơi vé số là điều cực kỳ phổ biến vì nó đem lại sự chu cấp mà không cần phải dính chặt với sự lao động và người đó có thể thoát khỏi hệ thống bị rửa sả của quả đất về tiền bạc. Những sự quảng bá về chiến lược làm giàu nhanh chóng xuất hiện trong mọi hình thức và chúng liên tục tấn công vào email của chúng ta cùng những bài đăng trên trang mạng xã hội Facebook. Vậy thì trong bối cảnh tài chính của chúng ta, chúng ta cần trả lời cho bằng được câu hỏi: Có cách nào để quay trở lại với ngày Sa-bát là ngày mà mọi thứ đều hoàn tất và không bị ảnh hưởng và được dành sẵn cho không? Câu trả lời là một chữ CÓ to bự

**ĐÁP ÁN BẠN CẦN ĐỂ
THỊNH VƯỢNG VÀ
TIẾP TỤC THỰC HIỆN
NHIỆM VỤ, CHO PHÉP
BẠN KHÁM PHÁ RA
MỤC ĐÍCH CỦA BẠN
LÀ VƯƠNG QUỐC.**

này! Làm sao điều đó xảy ra và làm sao hiểu được những quy luật của Vương quốc cho phép sản sinh ra loại kết quả này chính là mục đích của cuốn sách tôi đang viết đây. Tôi biết rằng bằng kinh nghiệm sống của bạn hoặc thậm chí là trong hội thánh và với nhiều Cơ đốc nhân, biết đâu đó trong số quý vị có người sẽ tranh cãi rằng những gì tôi đang nói là không đúng, cũng giống như ngày nay chúng ta có quá nhiều Cơ đốc nhân cứ ôm khư khư thần học “túng thiếu, nghèo đói mới thánh khiết.” Nhưng tôi dám bảo đảm với bạn rằng mọi câu trả lời bạn cần cho một đời sống thịnh vượng mà bạn vẫn có thể tiếp tục thực hiện nhiệm vụ cũng như cho phép bạn khám phá ra mục đích của mình đó là Vương quốc.

Phước cho các con là những người nghèo khó, vì vương quốc Đức Chúa Trời thuộc về các con.

—Lu-ca 6:20

Câu trả lời dành cho nghèo túng là Vương quốc! Đây là câu Kinh Thánh đầu tiên Đức Chúa Trời dẫn dắt tôi khi Ngài bắt đầu dạy tôi quy luật tài chính của Vương quốc. Dĩ nhiên, để nắm bắt khái niệm này, bạn sẽ phải biết khái niệm Vương quốc nghĩa là gì, và đó cũng là điều tôi đã đề cập với bạn. Và tôi nghĩ bạn phải hiểu rõ những gì thực chất đã xảy ra tại vườn Ê-đen khi A-đam phạm tội. Vậy hãy để tôi dành ít phút để nói nhanh qua cho bạn điều này.

Ban đầu, A-đam và Ê-va không lo lắng bất cứ thứ gì; không ốm đau bệnh tật, không gặp vấn đề về cơm áo gạo

tiền thiêu đốt tâm trí họ mỗi ngày. Từng ngày trôi qua, tất cả những gì họ nghĩ đến đó là nhiệm vụ, đó là kính mến Đức Chúa Trời, yêu thương nhau, chăm sóc quả đất và canh tác khu vườn Đức Chúa Trời ban cho họ. Nỗi sợ hoàn toàn không có mặt trong cuộc sống của họ. Mãi cho đến một ngày, khi A-đam phạm tội phản nghịch, làm cho dòng chảy bị thay đổi. Như tôi đã nói, Sa-tan trở thành chúa của đời này, con người bị chia cắt khỏi Đức Chúa Trời và Đức Chúa Trời bị dứt ra khỏi quyền hạn thực thi pháp lý hợp pháp trên con người. A-đam bị sốc trước thực tại mới về cách cuộc đời hoạt động. Một lần nữa, đây là những lời Đức Chúa Trời đã nói với A-đam sau khi A-đam phạm tội.

Vì con đã nghe theo lời vợ, ăn trái cây mà Ta đã ra lệnh cấm ăn, nên đất đai sẽ vì con mà bị nguyền rủa; Con phải khổ nhọc suốt đời mới có miếng ăn từ đất sinh ra.

— Sáng Thế Ký 3:17

Khổ nhọc, đổ mồ hôi sôi nước mắt, sợ hãi, bất an và tâm trí lúc nào cũng nghĩ đến vấn đề sinh tồn bấy giờ thiêu đốt tâm tưởng của A-đam và Ê-va. Mục đích của họ, mục đích được Đức Chúa Trời hoạch định bấy giờ đã bị đánh mất trong toàn thể nhân loại và nhân loại bấy giờ phải ở trong cuộc chiến sinh tồn. Nhiệm vụ hoành tráng của A-đam, mục đích của A-đam bấy giờ bị bóp nghẹt bởi những nhu cầu cuộc sống và những thứ cần phải chăm sóc. A-đam đã đánh mất cái nhìn về con người thật của mình. Bấy giờ mục đích duy nhất ông có

thể thấy được đó là sinh tồn, là thứ đòi hỏi phải đổ mồ hôi sôi nước mắt không ngừng nghỉ. Kể từ ngày đó về sau, chẳng có điều gì thay đổi đáng kể cả.

Hôm nay, khi đã là mục sư, tôi thấy câu hỏi lớn nhất mọi người hay hỏi tôi, đó là “tôi nên làm gì với cuộc đời của mình đây?” Lý do họ hỏi như vậy là bởi vì kể từ khi A-đam phạm tội, thế gian này, công cuộc tìm kiếm miếng cơm manh áo này trở thành mục tiêu đo lường cho mọi thứ. Mọi quyết định thường được lập ra căn bản là dựa trên tiền bạc chứ không phải là mục đích của quyết định đó là gì. Tiền bạc và nhu cầu tiền bạc có thể thúc ép con người ta làm những việc mà họ ghét cay ghét đắng nữa. Trên thực tế, hầu hết mọi người đều không có manh mối nào để nhận biết con người thật của họ. Hãy chú ý câu nói này “cho đến chừng bạn nhận biết Đức Chúa Trời, nếu không bạn sẽ chẳng bao giờ biết được mục đích Ngài dành cho cuộc đời bạn. Ngài là Đấng đã tạo dựng nên bạn.”

Ai cũng đói khát công cuộc tìm kiếm con người thật của họ. Đối với thế gian, dường như họ chỉ là một con số nào đó, nhưng đối với Đức Chúa Trời, họ rất đặc biệt và là những tạo vật có một không hai với những kĩ năng và tiềm năng mà người khác không có. Nhưng vì họ không biết Đức Chúa Trời là ai cho nên họ cũng không nhận biết được chính mình, họ đi tìm giá trị của bản thân trong những chỗ sai lầm. Họ cho phép văn hoá tuyên bố giá trị của họ qua việc chấp nhận những gì văn hoá nói. Nhưng hình ảnh mà phương tiện truyền thông

khắc hoạ và chiếc gương văn hoá - tất cả đều thay đổi như chiếc bóng. Trước đó, bạn nghĩ rằng bạn đang ở trong cái gọi là được chấp nhận, nhưng rồi bạn sẽ mau chóng thấy nó thay đổi và rồi bạn bị nằm lại phía sau.

Tôi còn nhớ lúc ở Pa-ri, lúc đi bộ xuống phố cùng với Drenda. Dĩ nhiên, Pa-ri được biết đến là kinh đô thời trang; và phong cách thời trang năm đó là màu xám và đen. Cửa hiệu nào cũng có những ô cửa màu xám và đen. Khi tôi nhìn xuống con đường, từ cả hai hướng, tôi nhìn thấy có hàng trăm người qua lại đều có một tông màu xám, đen mà không hề có bất kỳ đường nét màu sắc nào khác. Cứ mỗi người như vậy, không có ngoại lệ, đều vận đồ xám và đen. Hàng trăm, hàng ngàn người nhưng họ không khác gì nhau là mấy. Lần cuối cùng ai đó nói cho bạn biết họ thích màu xám là khi nào vậy? Nhưng tại thời điểm đó, đại đa số chắc chắn thích màu xám hoặc đen.

Vì căng thẳng trong cuộc sống mưu sinh quá khắc nghiệt và nó làm méo mó nhân dạng của chúng tôi đối với mọi thứ chúng tôi nghĩ nó có thể giúp chúng tôi tìm được kế sinh nhai và để được chấp nhận, Drenda và tôi đã xây dựng lên một câu nói mà chúng tôi đã giảng nó suốt nhiều năm: “Nếu bạn không chần chỉnh lại vấn đề tiền bạc thì bạn sẽ chẳng bao giờ khám phá ra được vận mệnh của đời mình!”. Là nô lệ thì cứ đi vay mượn để sống sót được lúc nào hay lúc đó để rồi điều tra hoặc tạo lên nhiều sự lựa chọn. Nhưng sự thật là, như tôi đã chia sẻ, hầu hết lúc nào mà con người ta đưa ra quyết định

là đều quyết định xoay quanh mục tiêu tìm kiếm hoặc để dành mà thôi. Họ từ bỏ đam mê để sống bằng đồng lương nào thì tiêu đồng lương ấy và để lo miếng cơm manh áo là cái họ nhìn thấy được. Sự thật là chúng ta sống trong căng thẳng bởi tâm trí chúng ta mặc định cài đặt tâm trí của sinh tồn và phải lao nhọc, đổ mồ hôi sôi nước mắt mà chính điều đó khiến chúng ta ngừng mơ ước. Nỗi sợ bất giác mơ của chúng ta làm con tin và sự túng thiếu giam cầm ước mơ của chúng ta trong ngục tù của những điều không thể.

Tôi còn nhớ ước mơ của tôi khi ấy là chỉ cần còn đủ tiền mua xăng để về đến nhà thôi là hạnh phúc rồi huống hồ là mơ cái gì đó to tát ý nghĩa hơn trong cuộc đời chứ. Những ngày đó, không có cái gì được nhìn thấy trong hệ thống ra-đa của tôi cả. Chỉ có mỗi việc trả tiền thuê nhà hằng tháng thôi mà đã lấy đi hết tất cả sự tưởng tượng mà tôi đã cố gắng tập trung suy nghĩ lắm rồi. Tôi thừa nhận rằng thật khó để nhìn lại quá khứ sinh tồn lúc bạn đang gặp khó khăn cùng cực về cái ăn cái mặc hay đang phải đối diện trực tiếp với những vấn đề liên quan đến tài chính.

Khi A-đam cho đi Vương quốc thì toàn bộ thế giới mới của cái chết, sợ hãi, sinh tồn, sự kinh khiếp phủ lấy cuộc đời ông. Tôi chắc rằng tất cả chúng ta đều biết nỗi sợ cảm giác như thế nào. Tôi có thể hỏi tưởng lại không biết bao nhiêu câu chuyện trong cuộc đời tôi về nỗi kinh khiếp, xấu hổ, sợ hãi khi phải chịu đựng suốt ngàn ấy năm dài triền miên trong mớ hỗn độn tài chính, rồi sau đó là những cơn khiếp sợ tấn

công tôi và rồi tôi phải sống bằng thuốc chống suy nhược. Sống trong hệ thống bị rửa sả của quả đất về sự sinh tồn đã tôi luyện tất cả chúng ta đi đến cái nhìn tiêu cực về cuộc sống. Có một số người thì đối mặt với chuyện này giỏi hơn một số khác nhưng nếu không có Đấng Christ thì tâm trí mặc định tiêu cực này vẫn cứ liên tục nói với chúng ta rằng chúng ta không đủ tốt.

Bạn có từng nghe ai đó nói, “Đừng có hi vọng quá nhiều để rồi thất vọng” không? Lúc mới lớn, nếu tôi có phần khích điều gì đó mà cha tôi cho là trẻ con thì ông sẽ nói “một ngày nào đó con sẽ trưởng thành thôi con trai à!” Vì vậy mà tôi thường ngăn bản thân không mơ mộng về điều gì nữa ngoài trừ những gì mà cha tôi quyết định là cần thiết. Tôi tin cha tôi đã từng bị tổn thương bởi việc lớn lên dưới mái nhà nghiện rượu và đó là điều ông đã làm suốt những năm tháng trưởng thành.

Thật lòng mà nói, tất cả chúng ta ai cũng trở thành chuyên gia trong chuyện lo lắng kể từ lúc mới sinh ra. Sợ hãi là chuyện xưa như trái đất rồi. Nếu bạn dừng lại và suy nghĩ một chút, bạn sẽ thấy từ *không* theo chúng ta kể từ lúc chúng ta được sinh ra trên đời này. “Không, con không được làm như vậy.” “Không, đặt lại chỗ cũ ngay.” “Không, con không đi đến đó được.” “Không, con không xử lý được việc này.” Chúng ta không còn nói từ có cho bất cứ điều gì nữa ngoài trừ phải kiếm cơ để thoát thân đối với hoạt động nào đó mà hoạt động này làm tê liệt tâm trí chúng ta đối với hoàn cảnh thực tế bên ngoài, chẳng hạn như việc ăn quá nhiều đồ ăn chúng ta thích.

Có một nghiên cứu ước tính rằng cứ một trẻ vị thành niên là có trên 148,000 từ *không* hoặc *đừng* chúng nghe được trong suốt quá trình khôn lớn, khi đối chiếu với chỉ một vài ngàn từ có được truyền đi.⁴

Gần đây, tôi mới tổ chức xong hội nghị thường niên có tên Provision và trên sân khấu, tôi có để chiếc ô-tô hiệu Ferrari 2017, chắc chắn đây là chiếc ô tô nhiều người mơ ước. Người chủ của chiếc xe nhóm ở hội thánh tôi và đã trả tiền mua chiếc xe này, với giá gần 400,000 đô la. Những người tham dự có mặt ngày hôm đó, ai cũng thích và nhìn chăm chăm chiếc xe, họ nhìn khắp một lượt, rồi tiến lại gần để nhìn cho kỹ. Nhưng mặc dầu tất cả họ đều rất thích chiếc xe nhưng dụng ý tôi đặt nó ở đó không phải để truyền cảm hứng cho lối sống đặt nặng mục tiêu vật chất mà là tôi muốn dạy cho họ một bài học. Tất cả mọi người đều đứng vây quanh chiếc xe, tất cả đều nói rằng họ muốn lái thử nó xem sao.

Nhưng tôi biết sự đào tạo huấn luyện nói “không” mà họ nhận được trong hệ thống bị rửa sả của quả đất về việc phải lao nhọc, phải vất vả, phải đổ mồ hôi sôi nước mắt, không nghi ngờ gì, họ sẽ hét to lên rằng, “KHÔNG, đời nào anh mua được chiếc xe này!

Không, anh sẽ không bao giờ có khả năng mua nó đâu; thậm chí đừng có nghĩ đến.” Vì sự huấn luyện nói “KHÔNG” mà họ đã nhận được, tất cả chúng ta nhận được, hầu hết trong số họ thậm chí còn không bao giờ nghĩ đến việc liệu họ có thể sở hữu được chiếc Ferrari này không, vì tâm trí mặc

⁴ “Becoming a Yes Mom,” <http://www.babyzone.com>.

định là không của họ nên họ không thể nhìn thấy nó hay có được nó. Tuy nhiên, nếu cứ mỗi giờ tôi đổi một chiếc xe trưng bày ở đó, từ chiếc đắt giá cho đến chiếc xe rẻ tiền nhất thì họ sẽ nói thế này “tôi thích chiếc đó đấy; tôi nên mua một chiếc.”

Sự khác nhau ở đây là gì? Tất cả những chiếc xe này đều chỉ ra cách họ nhìn thấy chính họ, nhìn thấy tiềm năng của họ và giá cả của chiếc Ferrari này. Vâng, có thể có một người trong số họ đứng đó sẽ tự nói với bản thân mình rằng “một ngày nào đó, mình sẽ mua một chiếc giống như thế này,” hoặc có thể ở đó có người có đủ tiền để mua và cách họ nhìn chiếc Ferrari cũng khác biệt. Nhưng tôi dám chắc, đại đa số mọi người, việc sở hữu được chiếc xe giống như thế này còn không có trong suy nghĩ của họ nữa. Vị triệu phú đã trả tiền để mua chiếc xe này thực chất đã có được một nửa chiếc xe này. Vì trong tâm trí ông, đó chỉ là một chiếc xe đẹp. Khi ông ta nhìn chiếc xe, ông ta đã có tư tưởng mua được chiếc xe này và rồi ông ta sẽ tiến hành đặt mua nó từ Ý và rồi nó sẽ được vận chuyển từ Ý đến nhà ông ở tại Mỹ. Không khó để ông hành động theo tầm nhìn của ông vì ông đã coi như ông đã có nó rồi. Có một chìa khoá quan trọng ở đây đối với sự an nghỉ - sự cung ứng là có khả năng/ tầm nhìn để thấy trước sự cung ứng đến.

Chìa khoá chính:

Sự cung ứng là có khả năng/ tầm nhìn để nhìn thấy trước sự cung ứng.

Không có sự cung ứng nào mà không có tầm nhìn/ khả tượng; Nếu có thì đó chỉ là tồn tại. Hệ thống rửa sả của thế gian về sự nghèo đói đã đánh cắp giấc mơ và tương lai của chúng tôi. Tôi biết chiếc Ferrari là minh họa căn bản nhưng nó làm sáng ý tôi muốn nói. Người ta thậm chí còn không cho phép bản thân họ được quyền mơ có một chiếc xe hơi như vậy là bởi vì họ đã thấy nó không tài nào đạt được. Thậm chí nếu trong phút giây nào đó họ cho phép bản thân họ mơ mộng mua được chiếc xe đó thì sự dạy dỗ họ nhận được trong hệ thống rửa sả của thế gian này sẽ hét toáng vào mặt họ rằng “đồ lãng phí tiền bạc!” mà thôi. Nhưng giả sử bạn có 25 tỉ đô la trong tài khoản của bạn thì sao? (đó là tôi giả sử thôi) Chiếc xe dường như có trở nên rẻ quá cho bạn để bạn mua và sử dụng nó vào cuối tuần hay không. Mọi vấn đề đều nằm ở góc nhìn và vì Lời Chúa chép rằng “trong Ngài mọi lời hứa đều là “Có” và chúng ta cần nói “Amen” (thì nhận được)”, góc nhìn của bạn cần thay đổi để nghĩ như Chúa nghĩ.

Vì trong Ngài, tất cả mọi lời hứa của Đức Chúa Trời đều là “Có”. Do đó, cũng bởi Ngài mà chúng ta đều nói “A-men” để tôn vinh Đức Chúa Trời.

—2 Cô-rinh-tô 1:20

Theo từ điển, định nghĩa về góc độ là: một thái độ cụ thể nào đó đang hướng đến hoặc cách suy nghĩ về một điều gì đó; quan điểm, thái độ, hệ quy chiếu hoặc sự thông giải. Cơ bản, góc độ là cách bạn thực sự nghĩ về thứ gì đó.

Đây là khái niệm tôi muốn bạn suy nghĩ. A-đam là hoàng tử trước khi ông giao nộp mình cho Sa-tan. Cho nên, sau tất cả, khi bạn nhìn A-đam, bạn sẽ thấy đó là một người nam nghèo khổ với mớ hỗn độn trong gia đình (Ca-in – con trai lớn giết A-bên – con trai nhỏ của ông) và bạn sẽ không cho ông cơ hội để trở thành bất kì ai khác được đâu. Nhưng điều mà bạn không nhìn thấy đó là trong ông có chảy dòng máu hoàng gia. Mặc dầu bạn không thấy khả năng của ông, nhưng ông thực sự được tạo dựng để cai trị và quản trị sự sống. Cũng một lẽ thật ấy được dành cho bạn. Bạn không thể cứ nhìn vào bản thân mình dựa trên nơi ở, thứ bạn có và hoàn cảnh hiện tại hay sự định giá cho tiềm năng của bạn được. Bạn phải nhìn vào tiềm năng mà bạn đã được tạo dựng.

Tôi nhớ lúc mình trải qua một số hoàn cảnh vô cùng khắc nghiệt và những lúc tôi phải đối diện với nhiều vấn đề lớn, tôi đã thấy chúng lớn hơn tôi. Tôi phải đối diện với một vài quyết định khiến tôi phải bỏ ra nhiều tiền hơn số tiền tôi có trong tay. Tôi cảm biết Đức Chúa Trời đang bảo tôi làm điều gì nhưng tôi vẫn còn một chút rụt rè về chuyện Chúa bảo tôi. Một lần nọ Ngài ban cho tôi một giấc mơ. Tôi đang cưỡi trên lưng con ngựa trên một ngọn đồi. Trong tay tôi đang cầm một thanh gươm. Bên dưới chân đồi có hàng trăm tên lính, nếu không muốn nói là hàng ngàn quân lính phe kẻ thù đang ngồi trên lưng ngựa với thanh gươm trong tay họ để tấn công tôi. Tôi thì chỉ có một mình trong khi chúng thì vô số

**GÓC NHÌN CỦA
BẠN CẦN THAY
ĐỔI ĐỂ NGHĨ
NHƯ CHÚA NGHĨ.**

không đếm xuể. Rồi có một tiếng nói cất lên trong giấc mơ của tôi rằng “Đừng hạ thấp bản thân con, Gary!” Lúc đó, tôi giật mình lên và bắt đầu thúc ngựa chạy xuống chân đồi hướng đến kẻ thù mà lúc bấy giờ, chúng đang nhìn tôi xông xuống thì chúng cũng xông lên ngọn đồi hướng đến tôi với những thanh gươm vung cao. Khi tôi gần xấp lá cà với chúng thì tôi hét lớn “THOR!”

Khi thức giấc, tôi biết đó là Chúa đang nói với tôi và Ngài muốn khích lệ tôi nhưng tôi không biết *Thor* có nghĩa là gì. Vị mục sư trong hội thánh tôi đã ở trong công tác chăn bầy được 30 năm và cũng học rất nhiều ngôn ngữ. Tôi hỏi mục sư liệu mục sư có biết ý nghĩa của *Thor* này không thì ông nói với tôi rằng ông sẽ kiểm tra thử. Ngày hôm sau, ông gọi cho tôi và nói rằng *Thor* có nghĩa là con trai của sấm sét. Tôi cảm ơn vị mục sư ấy và kinh ngạc bởi những gì Chúa đang muốn nói với tôi. Đối với kẻ thù, tôi giống như sấm sét vậy! Trừ khi tôi nói cho ma quỷ biết tôi yếu đuối nhường nào, còn nếu không, tôi nói là tôi giống như sấm sét (sức mạnh) trước hấn vậy.

Năm 2010 tôi giảng cho Hội nghị đầu tiên mang tên Provision của tôi. Khi tôi kể chuyện, tôi kể cả điều Chúa phán với tôi qua giấc mơ, rằng “lúc kẻ thù nhìn thấy con tiến đến, Gary à, trông con như sấm sét vậy đó.” Lúc đó, tôi nói “trông như sấm sét”, như một cái đập mạnh của sấm sét làm sáng cả bầu trời. Không có mưa, không có dấu hiệu nào báo trước là sẽ có sấm sét nhưng chỉ cần một cái đập mạnh của sấm sét thôi là tiếng sấm rền vang cả đêm. Tất cả mọi người có mặt trong đêm đó đều bị sốc. Nhưng không có ai vui sướng cực

độ như tôi vì tôi biết Chúa đã “AMEN” với những gì tôi nói và điều đó được dành cho mọi con cái của Ngài. Tiện thể, chương trình truyền hình vẫn còn chiếu lại sự kiện này, nếu bạn muốn xem bạn có thể ấn vào link bên dưới: <https://youtu.be/rtx1XYJGIaG>.

Vậy nên đây là khái niệm bạn cần hiểu.

Nô lệ không mơ được những giấc mơ lớn!

Vậy nô lệ mơ điều gì? Dừng lại, hẳn là thế. Họ mơ lúc đồng hồ điểm năm giờ khi họ nhìn đồng hồ chạy qua hết nửa ngày với ước muốn dừng làm việc và rời nơi làm việc. Họ mơ về kì nghỉ, họ mơ ước nghỉ hưu, họ mơ ước có tiền để họ ngừng làm việc. Những người nô lệ mơ ước ngừng làm việc chứ không phải kiến tạo thêm việc làm! Tâm trí nô lệ hoặc sống dưới góc nhìn của một nô lệ là không có phát minh hay kiến tạo công việc; mà dường như là tìm cách chạy khỏi công việc. Làm nô lệ thì hẳn là đã bị quá tải rồi và không thấy tiềm năng đang vụt qua cuộc đời mình mỗi ngày.

Ở đằng đầu, không phải đằng đuôi – với tâm trí này bạn sẽ thay đổi từ nô lệ sang ông chủ hoặc người kiến tạo. Bạn sẽ bắt đầu mơ lại lần nữa. Bạn cần nhìn biết trong quá khứ bạn nghĩ bạn là ai, để dẫn cho bạn nghĩ dường như bạn là người yếu đuối trong con mắt của bạn thì ma quỷ cũng phải nhìn thấy bạn như sấm chớp vậy. Trong bạn đang chảy dòng máu hoàng gia và bạn cần suy nghĩ và hành động như dòng dõi hoàng gia vậy.

Tôi có một người bạn là triệu phú. Bạn tôi sở hữu nhiều ngôi nhà rất đẹp, tất cả đều nằm bên bờ biển hoặc là bờ hồ. Một ngày nọ, khi tôi đến thăm bạn mình, chúng tôi cùng nhau tản bộ xuống cảng, bước đi giữa nhiều con tàu. Lúc đi ngang qua từng chiếc tàu một, ông ấy kể tên những con tàu được đặt theo tên của chủ nhân chúng. Tôi sẽ ví dụ minh họa cho cuộc trò chuyện của chúng tôi ngày hôm ấy trông như thế nào nhưng tôi đặt biệt danh cho tên gọi của các chủ tàu vì tôi không nhớ được. Cuộc trò chuyện của bạn tôi kiểu như thế này: “Con tàu này thuộc về Billy Smith, ông chủ của Trung Tâm Chăm Sóc Y Tế Ohio. Còn con tàu này thuộc về John Rogers, ông chủ của công ty luật Rogers and Rogers. Còn chiếc tàu này thuộc về Ralph Tidewell, ông chủ của một cửa hàng giày dép rất đẹp ở phố buôn bán.”

Khi chúng tôi bước xuống trong một dãy những con tàu, và sau khi đi qua khoảng 20 con tàu, thì tôi nhận ra từng chiếc tàu một trong số chúng đều thuộc quyền sở hữu của một doanh nhân nào đó. Không có con tàu nào là thuộc về người bình thường làm việc từ chín giờ sáng đến năm giờ chiều như một người làm thuê trong cửa hàng bán kem di động cả. Bảy giờ, dẫu sao đi nữa thì tôi không hề có ý công kích công việc bán kem trong quầy bán kem di động và tôi cũng không công kích một người làm thuê. Tôi chỉ đang lấy ví dụ để bạn hiểu kiểu người như thế nào là người có cuộc sống giàu có, sung túc mà thôi.

Xin chú ý thật cẩn thận những gì tôi đang nói. Đó không phải là vấn đề họ có bao nhiêu tiền; mà đó là vấn đề họ có tư

duy gì. Đừng cầm đèn chạy trước ô tô. Nhiều người sẽ nói rằng “Tôi ước tôi có tiền kiểu như vậy.” Nhưng họ nên nói rằng “Tôi ước tôi có thể suy nghĩ được như họ!” Họ có góc nhìn khác về cuộc đời và về chính họ.

Đại đa số các gia đình đều không bao giờ chạm đến mốc thu nhập họ cho là thu nhập nhiều/ cao. Có một nghiên cứu gần đây chỉ ra 51% người lao động Mỹ kiếm được thu nhập ít hơn 30,000 đô la mỗi năm.⁵ Hơn một nửa dân số Mỹ có thu nhập ít hơn 30,000 đô la mỗi năm ư? Nếu bạn ở trong độ tuổi 20 và vừa mới bước ra đời hoặc bạn đang nắm giữ một vị trí nào đó thì là vì bạn thực sự muốn ở đó và tiền không nằm trong danh sách hàng đầu của bạn thì vẫn ổn nhưng tôi biết điều đó không đúng với trên một nửa dân số Mỹ. Tôi biết họ cần nhiều tiền hơn thế nữa kìa. Nhưng hãy tin tôi đi, tôi có hàng ngàn, hàng ngàn gia đình đang cần được tư vấn trong ngành công nghiệp cung cấp các dịch vụ về tài chính trong suốt hơn 36 năm kinh nghiệm làm trong lãnh vực này, đó là tôi thấy trực tiếp đấy nhé!

Vậy lý do tại sao họ không có thu nhập cao hơn? Trước khi bạn hét toáng lên rằng cuộc đời thật bất công hoặc bạn là nạn nhân hay với một số khác nó là điều vô nghĩa, thì tôi sẽ cho bạn biết hai lý do ở đây. Thứ nhất, họ bị dính bẫy dưới hệ thống rửa sả của thế gian về sự nghèo đói và họ không biết có Vương quốc Đức Chúa Trời cùng những nguyên tắc của Ngài về sự cung ứng. Thứ hai, họ bị nhận chìm trong tư duy

⁵ Michael Snyder, “Goodbye Middle Class: 51 Percent of all American Workers Make Less Than 30,000 Dollars A Year,” “End of the American Dream,” *Washington’s Blog*, October 21, 2015, <http://www.washingtonsblog.com/2015/10/goodbye-middle-class-51-percent-of-all-american-workers-make-less-than-30000-dollars-a-year.html/>.

tiêu cực, vì hệ thống rửa sả của thế gian đã đào tạo họ như vậy và vì họ không nhìn ra bên ngoài, mặc dầu có người nhìn thấy điều đó sờ sờ trước mắt mà họ vẫn không nhìn ra được. Về cơ bản thì nô lệ sẽ có tâm trí của một nô lệ như tôi đã đang chia sẻ. Họ không nhìn thấy cơ hội khi họ đi tìm sự an ổn. Hãy đối diện với điều này! Nếu không có câu trả lời thực sự, người ta sẽ đánh mất đi tấm lòng.

Hãy để tôi đưa ra cho bạn một ví dụ khác tôi đã dùng trong các cuộc hội thảo của tôi. Cứ cho là tôi đã nói rằng tôi có thể giải quyết hết mọi vấn đề rắc rối trong tài chính của bạn để dành chỉ trong một câu nói thôi. Cầm lấy bút chì và một tờ giấy vì tôi đảm bảo đó sẽ là câu trả lời dành cho bạn. Sẵn sàng chưa? Được rồi, là thế này: hãy viết ra thu nhập ròng của bạn năm này là năm triệu đô la Mỹ. Khi tôi nói ra điều này từ trên sân khấu thì mọi người sẽ bắt đầu cười tôi. Nhưng tại sao họ cười? Vì họ không thấy chính họ có thể kiếm được số tiền này và họ cũng không nghĩ rằng họ có thể kiếm được thu nhập ròng là năm triệu đô la Mỹ.

Rồi tôi bảo họ rằng họ sẽ không bao giờ có được điều họ không thể thấy. Rồi tôi lặp lại bài tập này, nhưng những lần về sau thì tôi liên tục hạ thấp con số xuống: 200,000 ;100,000 70,000; hoặc 40,000 đô la Mỹ mỗi năm. Theo đó, tôi bảo họ “tôi sẽ đưa ra con số cho đến chừng quý vị đồng ý với con số đó. Tốt thôi, dễ mà. Tôi có thể đưa ra con số.”

Rồi tôi kể cho họ nghe câu chuyện khác. Giả sử tôi là một doanh nhân thành đạt trong lãnh vực xuất nhập khẩu. Tôi

muốn vận chuyển những quả bóng sang Trung Quốc và tôi cần một số người giúp tôi vận chuyển chúng lên tàu. Tôi bảo họ rằng tôi sẽ trả cho mỗi người 500 đô cho mỗi quả bóng họ xếp được. Và cứ cho là họ đóng thùng được 200 quả bóng mỗi ngày, vậy thì họ sẽ kiếm được 100,000 đô mỗi ngày. Tôi cũng muốn ký hợp đồng một năm với họ cho công việc này. Bây giờ, nếu tôi hỏi họ rằng liệu câu trả lời của quý vị cho việc kiếm được năm triệu đô thu nhập ròng của 12 tháng là có thể chứ? Thì họ sẽ bảo rằng “Điều này có khó gì đâu, chuyện nhỏ, năm triệu đô.”

Vậy sự khác nhau ở đây là gì? Là kế hoạch, chỉ vậy thôi. Kế hoạch sẽ làm cho mọi thứ khác nhau nhiều đấy. Đức Chúa Trời, Đấng tạo dựng nên bạn biết kế hoạch của Ngài và tất cả quý vị đều cần nghe để biết về kế hoạch của Ngài. Kế hoạch cũng là thứ có trong Vương quốc Đức Chúa Trời. Khi Đức Chúa Trời ban cho tôi giấc mơ khởi nghiệp và rồi Ngài chỉ cho tôi cách khởi nghiệp, thì thu nhập của tôi vẫn chưa thay đổi – nhưng cho đến khi tôi phải hét toáng lên rằng “Điều này thật dễ dàng! Mọi vấn đề liên quan đến tiền bạc của tôi đã được giải quyết xong rồi; Tôi đã có kế hoạch!” thì lúc ấy tài chính của tôi mới bắt đầu thay đổi.

Đức Giê-hô-va phán: Vì chính Ta biết chương trình mà Ta hoạch định cho các con; đó là chương trình bình an chứ không phải tai họa, để ban cho các con một tương lai và một hi vọng.

— Giê-rê-mi 29:11

Đức Chúa Trời có kế hoạch thịnh vượng cho bạn! Một khi bạn khám phá ra được rằng Đức Chúa Trời có kế hoạch thịnh vượng dành cho bạn thì cuộc chiến xem như đã thắng được một nửa! Hãy lắng nghe tôi, sửa lại tiền bạc không phải là chuyện phức tạp. Sự cung ứng là có khả năng/ tầm nhìn nhìn thấy trước sự cung ứng! Nó thực sự khá đơn giản. Câu trả lời cho việc không có đồ dùng tạp hoá là nhìn thấy trước/ có tầm nhìn rằng mình sẽ có được đồ dùng tạp hoá. Câu trả lời cho một chiếc xe hợp pháp là nhìn thấy như thể mình đang sở hữu chiếc xe hơi hợp pháp vậy.

Tôi biết tôi sắp nói hai lần về điều này nhưng tôi đã lái con xe cà tàng suốt nhiều năm. Bạn có thể thấy tôi đang lái xe đến với bạn cách một dặm trường vì bất cứ nơi nào xe tôi đến thì nó cũng nhả khói suốt dọc đường. Tôi biết áp lực căng thẳng như thế nào khi gặp vấn đề về xe cộ, nhất là khi bạn cần đi đến nơi nào đó. Tôi cũng biết cảm giác ra làm sao khi bước

**LÀ CÔNG DÂN THIÊN
QUỐC, BẠN CÓ QUYỀN
LỢI HỢP PHÁP VÀ MỌI
LUẬT LỆ CŨNG NHƯ
NGUYÊN TẮC CỦA
VƯƠNG QUỐC BÂY
GIỜ ĐỀU ĐƯỢC DÀNH
SẴN CHO BẠN.**

vào hãng đại lý xe hơi và trả tiền mặt cho một chiếc xe mới. Đoán được không? Đó là không còn áp lực, không còn lo lắng nữa. Tại sao? Vì nhu cầu của tôi được đáp ứng và tôi có sự bình an. Tôi có thể tập trung vào những gì tôi nên làm thay vì phải giải quyết khủng hoảng chiếc xe ô tô.

Thực tế của vấn đề là hầu hết mọi người đều phải đối diện với

chuyện tiền bạc thực sự rồi hầu hết trong số họ phải sống dưới áp lực căng thẳng này. Họ có thể cố gắng làm việc nhiều giờ chỉ để sống ở mức độ tạm đủ sống mà thôi. Hỡi bạn của tôi, đây không phải là ý muốn Đức Chúa Trời dành cho cuộc đời của bạn đâu.

Như tôi đã nói trước đó, người ta từ bỏ giấc mơ, niềm đam mê để thay vào đó là sống với mức lương ba cọc ba đồng. Nô lệ thường không phải là những con người hạnh phúc! Thật không may khi đây lại là nơi mà con người sống - không hạnh phúc, chán ghét, tuyệt vọng ở tại nơi họ đang sống. Nhưng trên thực tế, họ có một góc nhìn duy nhất biến chuyển sang tự do hoặc như tôi đã chia sẻ, đó là có kế hoạch.

Hãy để tôi cho bạn một ví dụ cá nhân. Có lẽ nhiều người trong các bạn biết tôi rất thích đi săn và câu cá, chạy xe đạp và đi bộ dọc sườn núi, bất cứ hoạt động nào ngoài trời. Tôi lớn lên trong một cộng đồng nông dân nhỏ ở Ohio được biết đến với cái tên nổi tiếng là xã Plain (Plain Township). Sở dĩ nó được gọi bằng cái tên Plain Township này là vì, như bạn có thể hình dung, Plain Township có địa hình bằng phẳng. Dĩ nhiên, đây là điều rất tốt cho nhà nông nhưng nó không phải là nơi mời gọi mọi người đến thăm thú. Tôi đặt mua dài hạn mọi tạp chí săn bắn và câu cá nhất có thể, nào là *Outdoor Life*, *Sports Afield*, *Field & Stream* và nhiều tạp chí khác nữa. Tôi đọc nhiều câu chuyện rất tuyệt vời về việc câu cá và săn bắn nơi hoang dã, những triền núi xinh đẹp nằm ở miền tây Ohio, những dãy núi xanh ngút mắt của thung lũng Appalachian chỉ mất có một giờ để đi từ miền đông Ohio sang mà thôi. Tuy nhiên, tôi chưa

từng thăm thú những nơi này. Trước khi tận mắt nhìn thấy ngọn núi đầu tiên trong đời thì tôi đã ở độ tuổi 40 rồi.

Tại sao? Tôi có tiền để đi du lịch, tôi đã có xe riêng, xa lộ liên tiểu bang 70 thì chạy ngang qua quê hương tôi và tiếp tục đi đến miền tây là qua dãy núi Đá. Nhưng có một sự thật đó là tôi chưa từng nghĩ về chuyện mình sẽ đến đó hoặc thậm chí là cho phép bản thân tôi nghĩ rằng “một ngày nào đó, mình sẽ đi đến những nơi này.” Tôi ngưỡng mộ những vùng đất này qua những hình ảnh hào nhoáng trong những cuốn tạp chí nhưng bản thân tôi thì lại chưa từng nghĩ về chuyện đi đến đó. Tôi đã nghĩ đó là chuyện xa vời vợi như việc leo lên cung trăng vậy. Việc đi đến những nơi đó còn không được nghĩ đến trong đầu tôi nữa mà. Khi ở độ tuổi 40, rớt cuộc thì tôi cũng lái xe đến miền tây, không thể tin được tôi đã bỏ lỡ chúng sau ngần ấy năm như vậy. Bây giờ thì ít nhất mỗi năm một lần, tôi phải đến được với một ngọn núi nào đó. Bạn của tôi ơi, còn có vô số điều ngoài kia hơn là việc bạn chỉ thấy được khoảnh khắc hiện tại. Có một góc nhìn rất khác biệt về cuộc đời mà bạn cần nhìn thấy và kinh nghiệm đấy!

Khi bạn bắt đầu hiểu và học biết cách Vương quốc Đức Chúa Trời vận hành và Vương quốc Đức Chúa Trời nói gì thì bạn đã nhận được rồi, góc nhìn của bạn sẽ thay đổi!

Như vậy, anh em không còn là người xa lạ hoặc là người tạm trú nữa, nhưng là người đồng hưởng với các thánh đồ và là thành viên trong gia đình của Đức Chúa Trời;

— Ê-phê-sô 2:19

Là công dân Thiên quốc, bạn có quyền hợp pháp, mọi luật lệ và nguyên tắc bây giờ được dành sẵn cho bạn. Đây là vấn đề của Drenda và tôi. Mặc dầu là Cơ đốc nhân và yêu mến Chúa, nhưng chúng tôi là công dân Vương quốc Đức Chúa Trời lại không biết tí gì về luật lệ và nguyên tắc của Vương quốc cả. Vì những góc nhìn giới hạn của hệ thống rửa sả của thế gian ban cho mà chúng tôi không hề biết mơ ước là gì. Nhưng sự hiểu biết là sức mạnh.

Ví dụ, tại phòng xử án, một khi quyết định đã được ký và đóng dấu thì nó chứng minh rằng bạn có quyền hợp pháp sống trong căn nhà của bạn. Sự hiểu biết ở đây có nghĩa là một khi văn kiện đã được ký thì sự công bình cũng được ban ra để đảm bảo cho quyền lợi hợp pháp của bạn khi sống trong căn nhà đó và sự hiểu biết những điều này sẽ mang lại sự bình an và thoải mái cho bạn. Cũng một thể ấy, sự hiểu biết về những gì Đức Chúa Trời nói và những gì Vương quốc Ngài có sẽ khiến bạn tự tin nắm giữ được những thứ thuộc về bạn một cách hợp pháp. Ví dụ, sự thịnh vượng của một người nông dân là gì? Tiền bạc ư? Không. Thế có phải những hột giống ông gieo không? Không. Mà đó là kiến thức ông có được, đó là ông nắm được quy luật gieo và gặt. Không cần biết ông ta nghèo đến mức nào, nhưng chắc chắn ông ấy biết cách làm sao để giàu có. Đơn giản là ông vận dụng những quy luật của quả đất là những quy luật do chính Đức Chúa Trời thiết lập. Tiến trình của mùa gieo hạt và mùa gặt có thể sản sinh liên tục mùa gieo hạt và mùa gặt cho nhà nông.

Ông hiểu được quy luật của mùa thu hoạch và đầy tự tin về mùa thu hoạch. Nên dẫu ông ấy có gieo hàng ngàn đô la cho những hạt giống được trồng xuống đất thì ông cũng vẫn không sợ hãi gì. Bạn sẽ không tìm thấy một người nông dân nào ngồi kể bên chiếc máy kéo ngay khi hạt giống vừa được gieo trồng xuống đất rồi khóc lóc vì thấy mọi tiền bạc của mình đều đổ vào cánh đồng hết rồi. Không, người ấy sẽ không khóc vì giá tiền mua hạt giống đâu. Mà người ấy tin chắc vào quy luật quản trị mặt đất. Người ấy có thể nói cho bạn biết hạt giống mọc lên bằng cách nào không? Tôi nghi ngờ điều đó, nhưng chắc chắn ông ấy có thể kể cho bạn biết rằng ông ấy đang tìm nhiều đất hơn để canh tác. Điều này đúng cho cả bạn và tôi. Trừ khi chúng ta biết những quy luật của Vương quốc và tin chắc vào những quy luật này, nếu không, chúng ta không tài nào vui hưởng cuộc sống Đức Chúa Trời đã định sẵn cho chúng ta sống.

Một trong nhiều câu chuyện hấp dẫn nhất chúng tôi từng chứng kiến trong những ngày đầu tiên là lúc tôi nhận được cuộc gọi từ một người đàn ông mà tôi sẽ gọi là “Don”, đây là người đang phải đối diện với những vấn đề tài chính rất nghiêm trọng. Anh ta có nghe rằng tôi đã giúp đỡ nhiều người cùng với vấn đề tài chính của họ.

Lần đầu tiên khi gặp Don, anh ấy đến văn phòng của tôi với sự thất vọng và nợ nần. Dường như không có gì là đúng đắn trong cuộc đời anh ấy tại thời điểm đó cả. Khi tôi ngồi xuống và nói chuyện với anh, tôi phát hiện ra anh ấy nợ 3-4 tháng tiền nhà cùng với mọi hoá đơn chi trả khác. Anh ấy còn

gặp trục trặc trong hôn nhân nữa – vợ anh ấy quá chán ngán với tình trạng tài chính của họ và bắt đầu thiếu tôn trọng Don vì anh ấy không thể chu cấp đủ cho vợ và năm đứa con của mình. Thực tế là Don không tôn trọng chính anh ấy, cho nên anh ấy có rất nhiều câu hỏi.

Anh làm công việc bán bảo hiểm y tế khắp tiểu bang Ohio nhưng vì thiếu thành công, anh đã tụt dốc không phanh trong tài chính. Mặc dầu mọi thứ đều chống lại Don nhưng tôi thấy có tiềm năng trong anh. Anh sẵn lòng học tập và làm việc. Sự kết hợp mạnh mẽ đó làm tôi ngạc nhiên đủ để thuê anh làm việc và bản thân tôi đầu tư cho anh ấy vì sự thành công của anh ấy trong tương lai. Cuối cùng, đó là sự đầu tư sinh lợi tức khổng lồ cho cả hai chúng tôi.

Công ty non trẻ của tôi giành được kỳ nghỉ tại Hawaii từ một công ty của mình, tôi cảm nhận đây là cơ hội tuyệt vời để chia sẻ với Don về Vương quốc Đức Chúa Trời. Mặc dù Don là Cơ đốc nhân nhưng anh ấy không có cùng một sự hiểu biết giống như tôi có. Và mặc dầu tôi đã thử nhiều dịp để chia sẻ về những nguyên tắc của Đức Chúa Trời cho Don về lãnh vực này, nhưng dường như Don không tin những gì tôi đang nói.

Tôi tiếp tục tìm cơ hội để thu hút sự chú ý của Don nhằm giúp anh ấy nhận ra rằng anh ấy cũng có thể thành công nhờ học biết cách Vương quốc Đức Chúa Trời hoạt động. Tuy nhiên, Don nản lòng đến mức anh ấy đã phải mất một khoảng thời gian khó khăn để tin vào chính mình và tin rằng sự thay đổi có thể xảy ra. Tôi biết kỳ nghỉ Hawaii là cơ hội của tôi.

Những tuần trước khi Don và tôi đi, chúng tôi đã nói chuyện với nhau về những gì chúng tôi sẽ tham quan và làm ở đó. Có một mối quan tâm đặc biệt thu hút sự chú ý của Don hơn bất kỳ thứ gì khác. Đó là anh ấy muốn bắt cá marlin xanh dương trên các dòng nước xinh đẹp của Thái Bình Dương. “Hawaii là đế đô của cá marlin xanh dương đấy;” Don kể với tôi bằng giọng hào hứng. “Tôi luôn muốn bắt một con cá marlin xanh; đó là giấc mơ của đời tôi.” Lần đầu tiên trong nhiều tuần, tôi nhìn thấy tia sáng trong đôi mắt Don. Có điều gì đó khiến Don hào hứng như vậy, và tôi biết sự phấn khích của anh sẽ mở cánh cửa cho một bài học kì diệu.

Tôi nói “Này, Don. Anh có biết là anh có thể biết chắc chắn chứ không phải là hi vọng, đó là biết mà chữ *biết* đó sẽ giúp anh bắt được cá marlin xanh tại Hawaii bằng cách thả vào Vương quốc Đức Chúa Trời không?” *Tôi trích dẫn trong Mác 11:24 rằng “Vì vậy Ta bảo các con, bất cứ điều gì các con xin trong lúc cầu nguyện, hãy tin rằng mình đã nhận được rồi, thì các con sẽ được điều ấy.”* Đối với Don, điều này quá tốt đẹp để tin. Tôi dành nhiều thời gian để giúp anh ấy hiểu được Vương quốc và làm sao để khai phóng đức tin. Và vì vậy mà trước khi khởi hành, anh ấy cùng vợ cầu nguyện hiệp ý và tin rằng họ đã nhận được cá marlin xanh. Họ cũng gieo hạt giống tài chính vào Vương quốc Đức Chúa Trời hướng đến mùa gặt của họ. Đây là điều Đức Thánh Linh đã dạy tôi làm khi tôi khai phóng đức tin cho điều gì đó tôi cần.

Cùng lúc đó, Don làm mọi thứ anh biết để cầm giữ phần của anh trong mùa gặt. Anh thăm dò những con thuyền thống,

hỏi giá cả và cuối cùng là đặt thuyền với một thuyền trưởng mà anh có thiện cảm. Mọi thứ đều được chuẩn bị và tất cả chúng tôi đều rất hào hứng về việc được đi đến vùng nước xanh xinh đẹp của Hawaii.

Ngày ra khơi cũng đến, khi lên thuyền chúng tôi phần khởi nói với thuyền trưởng rằng hôm nay là ngày mà chúng tôi sẽ bắt được cá marlin xanh. Dù mong đợi chúng tôi có ngày câu cá thành công loại cá khác với mục đích thể thao, anh ta quả quyết hôm đó chúng tôi không có lợi thế bắt một con marlin xanh dương. Trong bốn tháng qua, ngày nào cũng có hai chuyến tàu thuê ra khơi nhưng thủy thủ đoàn của anh chỉ mới đem về một con cá marlin xanh dương. Lý do là vì lúc đó không phải mùa cá marlin xanh dương vì nó là loại cá di cư. Chúng tôi không nhụt chí và nói với anh ta một cách tôn trọng rằng chúng tôi sẽ nhận được một con và tiếp tục săn sàng.

Sau sáu giờ câu, chẳng có con nào giật cần câu, tôi hơi lo nếu không có động tĩnh gì thì đức tin của Don sẽ yếu đi. Trong sự lo lắng, tôi hét lên và hỏi Don. Tôi la lên từ cây cầu phía trên anh, “Don ơi, để tôi hỏi anh một câu, anh nhận được con cá marlin xanh dương khi nào, khi nó xuất hiện hay lúc ta cầu nguyện?” Don tự tin trả lời cách mạnh mẽ, “Anh Gary, câu đó dễ mà. Tôi nhận được khi cầu nguyện.” Tôi phần khởi và tự tin khi nghe câu trả lời của anh. Đến lúc đó, tôi mới biết Don đã nghiêm túc học hỏi những lời giảng dạy của tôi và anh cương quyết có được con marlin xanh.

Vài phút sau, dây câu của Don bắt đầu tạo ra âm thanh khi nó chúi xuống biển, mấy người bạn la lên, “Cá cắn câu rồi!”

Thuyền trưởng cảnh báo, “Đừng quá phấn khởi thế. Đó là một con cá lớn nhưng không phải cá marlin xanh dương đâu. Cá marlin sẽ nổi lên mặt nước và phóng mạnh lên không trung, còn con này thì ở dưới sâu.” Vài phút trôi qua trong lúc Don tiếp tục vật lộn với con cá, nó vẫn chưa ngoi lên đủ gần mặt nước để nhìn thấy. Don đã mệt, con cá còn mệt hơn nên đã sớm ngừng vật lộn. Don và tôi không ngạc nhiên khi anh ấy kéo lên một con cá marlin xanh dương rất đẹp, nhưng mọi người trên thuyền đều kinh ngạc.

Hình ảnh của Don và con cá vẫn còn trong văn phòng của tôi cho đến ngày nay như là một lời chứng cho người khác và là một sự nhắc nhở liên tục cho tôi về thực tại của Vương quốc Đức Chúa Trời. Bên ngoài nó chỉ là một con cá. Nhưng với Don, con cá marlin có ý nghĩa hơn rất nhiều. Nếu Vương quốc hiệu quả đối với cá marlin thì nó chắc chắn hiệu quả với mọi thứ anh cần trong cuộc sống. Với Don, đó mới là sự khởi đầu tiên trình nhận ra ảnh hưởng của Vương quốc của Đức Chúa Trời trên cuộc đời anh.

Tôi yêu câu chuyện này và tôi rất thích việc được nhìn thấy mọi người có trải nghiệm thực tế với Vương quốc của Đức Chúa Trời. Tôi cũng muốn điều này đến với bạn!

CHƯƠNG 4

TÔI TÌM ĐƯỢC CHÌA KHOÁ CHÍNH CỦA VƯƠNG QUỐC!

Tất cả chúng ta đều sở hữu nhiều chiếc chìa khoá khác nhau ở trong nhà, trong xe và trong bất cứ thứ gì chúng ta muốn bảo vệ. Chìa khoá cho phép chúng ta mở ra thứ được bảo vệ bên trong hoặc thậm chí quyền để sử dụng đồ vật đó, chẳng hạn như xe. Là một Cơ đốc nhân, sống vật vã chín năm trời trong mớ hỗn độn về tài chính và sự tuyệt vọng, tôi biết có điều gì đó bị bỏ lỡ ở đây, một cái gì đó sai sai. Không có ai kể cho tôi biết điều đó cả. Cái tôi cần biết đó là nó sai và làm sao để sửa lại cho đúng.

Khi Chúa phán với tôi lúc tôi khóc nài xin Ngài giúp đỡ, nằm vắt ngang trên chiếc giường ngủ trong căn nhà trang trại xập xệ, Ngài đã nói cho tôi biết nan đề của tôi nằm ở chỗ tôi chưa bao giờ học cách Vương quốc Ngài hoạt động. Khi Ngài nói đến đó tôi nghe được từ khoá then chốt hoặc tôi nên nói nguồn của mọi chiếc chìa khoá tôi cần – đó là Vương quốc. Đức Chúa Trời nói cho tôi biết đáp án dành cho tôi đó là Vương quốc của Ngài. Tôi chưa từng để thời gian học hỏi

cách Vương quốc Ngài hoạt động, nhưng nếu tôi chịu học thì tôi sẽ tìm thấy câu trả lời. Khi Chúa phán với tôi vào ngày đó liên quan đến sự thiếu hiểu biết của tôi về Vương quốc, tôi thực sự không hiểu Ngài có ý gì khi nói về Vương quốc. Nhưng tôi đã nghe Ngài nói rất lớn và rất rõ ràng đó là nếu tôi chịu học cách Vương quốc hoạt động, tôi sẽ tìm được câu trả lời tôi đang đi tìm. Cho nên đối với tôi, chìa khoá chính được nói theo cách khái quát từ Chúa là “Con chưa từng để dành thời gian học biết cách Vương quốc Ta vận hành cả!” Dĩ nhiên, tự thân câu nói ấy chứa đựng rất nhiều thứ và dĩ nhiên đó là chìa khoá then chốt biến đổi cuộc đời tôi.

Quyền cai trị của Ngài cứ gia tăng mãi, và nên hòa bình sẽ vô tận trên ngôi Đa-vít và trên vương quốc Ngài, để lập vững và duy trì vương quốc ấy trong công lý và sự công chính, từ nay cho đến đời đời. Lòng sốt sắng của Đức Giê-hô-va vạn quân sẽ thực hiện điều ấy! Chúa sẽ trừng phạt Y-sơ-ra-ên, Chúa đã truyền một lời chống lại Gia-cốp, và lời ấy giáng trên Y-sơ-ra-ên.

— Ê-sai 9:6-7

Hiểu được Vương quốc Đức Chúa Trời trên thực tế là sự thi hành chức năng dựa theo luật và theo chính thể của Đức Chúa Trời đã làm tôi sáng mắt khiến tôi hiểu được Vương quốc mà tôi chưa từng nhận biết trước đó. Nhận biết Vương quốc Đức Chúa Trời được thiết lập và được giữ gìn bằng sự công bình (sự thi hành luật pháp) và sự công chính của Đức Chúa Trời (luật lệ của Ngài) đã làm cho tôi thấy được rằng

mọi thứ xảy ra trong Vương quốc là kết quả của một quy luật hoặc một nguyên tắc nào đó của Vương quốc. Có lẽ tôi không phải là người trích rượu xuất sắc với con dao sắc bén nhất trong tay nhưng chí ít tôi cũng đủ thông minh để hiểu rằng nếu Vương quốc hoạt động dựa trên cơ sở luật pháp thì tôi có thể học biết những quy luật này để rồi vận dụng chúng vào cuộc đời tôi. Khi Đức Chúa Trời bắt đầu mặc khải và dạy Drenda và tôi luật lệ của Ngài, tôi bắt đầu nhận ra rằng mỗi một câu chuyện trong Kinh Thánh đều nắm giữ nhiều chìa khoá mà tôi cần phải biết liên quan đến cách Vương quốc hoạt động. Tôi bắt đầu đọc từng câu chuyện trong Kinh Thánh một cách khác nhau: “Tại sao điều này lại xảy ra? Tại sao điều kia không xảy ra?” Tôi đọc từng câu chuyện bằng thái độ “Có những nguyên tắc nào được mặc khải trong câu chuyện này? Làm sao điều đó lại xảy ra?”

Tôi bắt đầu tự gọi mình là nhà khoa học thuộc linh, và tôi vô cùng xúc động khi Đức Thánh Linh mặc khải cho tôi biết hết luật lệ này đến luật lệ khác. Thậm chí tôi còn xúc động mạnh hơn khi thấy có nhiều luật lệ mà tôi khám phá ra được lại được kích hoạt từ trong chính cuộc đời tôi giống y như cách chúng đã hoạt động trong Kinh Thánh. Có nhiều người hỏi tôi “Gary ơi, ông có ý gì khi nói về những luật lệ của Vương quốc vậy?” Tôi thường nhắc nhở họ về tất cả mọi luật lệ chúng ta sử dụng trên đất – trọng lực, những định luật vật lý và tất cả những quy luật quản trị tự nhiên.

Người nông dân sử dụng luật lệ này bất cứ khi nào người ấy muốn; người ấy không phải cầu nguyện để chúng hoạt

động. Bất cứ khi nào người ấy dùng đến thì chúng sẽ hoạt động. Tương tự, Vương quốc Đức Chúa Trời vận hành theo

**KHI ĐỨC CHÚA TRỜI
BẮT ĐẦU MẶC KHẢI VÀ
DẠY DRENDA VÀ TÔI
LUẬT LỆ CỦA NGÀI,
TÔI BẮT ĐẦU NHẬN RA
RẰNG MỖI MỘT CÂU
CHUYỆN TRONG KINH
THÁNH ĐỀU NẮM GIỮ
NHIỀU CHÌA KHÓA
LIÊN QUAN ĐẾN CÁCH
VƯƠNG QUỐC HOẠT
ĐỘNG MÀ TÔI CẦN
PHẢI BIẾT.**

luật lệ mà những luật ấy chúng ta có thể học. Vì chúng có quy luật, chúng không bao giờ thay đổi và chúng có thể được học hỏi và được áp dụng vào đời sống trong Vương quốc.

Tiện thể, tôi muốn nói rằng một khi bạn đến với Đấng Christ, bạn là công dân của Vương quốc Ngài và mọi thứ thuộc về Vương quốc đều thuộc về bạn. Những quy luật của Vương quốc này, bạn cũng có thể học và vận dụng.

Nhiều người sẽ trả lời tôi rằng “Được rồi, tôi hiểu được một phần rồi, nhưng hãy cho tôi một ví dụ cụ thể một luật nào đó trong Vương quốc đi.” Có rất,

rất nhiều quy luật. Thực chất là tôi chỉ mới viết xuống chỉ một vài quy luật thôi đấy, chẳng hạn như luật nói về quyền hạn thực thi pháp lý, luật đức tin, luật hiệp ý, mặc dầu tôi không đưa ra và không đặt tên chúng như những chương trước đó. Một lần nữa, chúng ta thấy có nhiều luật, và tất cả những quy luật này đều có thể bị phá vỡ chức năng và bị áp dụng sai và đó là những phần mà chắc chắn chúng ta phải tập trung rồi.

Hãy để tôi kể câu chuyện này cho quý vị nhằm minh hoạ điều tôi muốn nói.

Tôi có sở hữu một chiếc máy bay, dòng Piper Mirage, tôi thường dùng để bay đi công tác hội nghị, gặp gỡ khách hàng và hội họp. Tôi đã lên kế hoạch cho chuyến đi Colorado để tham dự một hội nghị và đã lên kế hoạch cẩn thận cho việc kiểm duyệt bảo dưỡng hàng năm theo quy định của pháp luật xoay quanh chuyến đi đó. Nếu bạn chưa biết về điều này thì mọi phi cơ để bay ở Hoa Kỳ đều phải vượt qua đợt đánh giá bảo dưỡng hàng năm mỗi năm một lần. Phi công của tôi đã chọn chiếc Mirage và sau đó sẽ đưa chúng tôi đến cuộc họp. Nhưng hôm trước khi anh ấy đến lấy, phân xưởng đã gọi điện và báo rằng họ đã vô tình làm vỡ kính chắn gió phía trước. Họ sẽ thay thế nó miễn phí, nhưng quá trình này sẽ kéo dài thêm ba ngày nữa trước khi máy bay có thể sử dụng. Điều đó có nghĩa là Drenda và tôi phải bay đến Colorado bằng một chuyến bay thương mại. Tôi không có ý phàn nàn gì cả, chỉ là chúng tôi luôn thích lái máy bay riêng của mình hơn để bay tới bất cứ nơi nào chúng tôi đến nếu có thể được. Chúng tôi đã có một chút thất vọng nhưng cũng đã đến được hội nghị. Kế hoạch là phi công của chúng tôi sẽ đến đón chúng tôi cho chuyến bay về lại Ohio.

Hai ngày sau khi bước vào hội nghị, có một trận mưa đá bất ngờ ập đến khu vực đó. Những cục mưa đá lớn đến nỗi chúng đã phá hủy toàn bộ khu vực. Ở một số nơi, những tảng mưa đá khổng lồ đã thực sự xuyên thủng qua các mái nhà. Hàng trăm chiếc xe hơi bị hư hỏng không cách nào sửa

chữa được. Những tòa nhà và mái nhà cũng đã bị hủy hoại. Khi phi công của tôi đến đón chúng tôi, anh ấy đã đậu tại cùng một Nhà điều hành cơ sở cố định (FBO) mà lẽ ra chúng tôi đã để máy bay lại tại đó nếu chúng tôi dùng nó để bay tới hội nghị theo dự tính ban đầu. Một cảnh tượng kinh khiếp đập vào mắt tôi. Những chiếc máy bay đậu chính xác ngay nơi chiếc máy bay của tôi mà lẽ ra sẽ đậu ở đó thì nó đã hoàn toàn bị phá hủy rồi. Chiếc máy bay của tôi, bởi ân điển của Chúa, đã không có mặt ở đó và vì thế không hề bị hư hại gì cả. Thật là một câu chuyện đáng kinh ngạc chẳng còn gì để nghi ngờ nữa, nhưng nó đã xảy ra như thế nào? Ý của tôi là đó chỉ là một sự trùng hợp ngẫu nhiên hay chiếc máy bay không có mặt tại đó phải chăng là kết quả của một quy luật thuộc linh nào đó mà tôi không hiểu bằng cách nào mà tôi lại được lợi thế đến vậy?

Thôi được rồi, thực tế thì tôi biết rằng đó là kết quả của một quy luật thuộc linh mà tôi đã thiết lập, là cái tôi sẽ chia sẻ với bạn ngay trong giây lát nữa thôi. Việc hiểu được quy luật cho phép bạn tái lập những kết quả bất cứ khi nào bạn cần. Trong trường hợp này, tôi đã thực hành một quy luật mà Đức Chúa Trời đã chỉ dạy tôi ngay từ ban đầu khi Ngài huấn luyện tôi lần đầu tiên về các luật lệ và cách thức vận hành của Vương quốc Ngài.

Hãy để tôi chỉ cho bạn định luật Đức Chúa Trời đã tỏ bày cho tôi, sau đó tôi sẽ chỉ cho bạn biết cách tôi ứng dụng nó. Hãy nhớ rằng, mỗi một câu chuyện trong Kinh Thánh

đều đang chỉ cho bạn điều gì đó về Vương quốc cũng như cách Vương quốc hoạt động. Tôi tự gọi mình là nhà khoa học thuộc linh. Khi đọc Kinh Thánh, tôi luôn tìm kiếm những định luật dẫn đến điều gì đó hoặc những định luật nào không cho phép điều gì đó xảy ra nữa. Chúng tôi thấy câu chuyện có liên quan đến bài học mà tôi muốn chỉ cho bạn nằm ở sách phúc âm Mác, đoạn 6.

Khi trời về chiều, các môn đồ đến thưa với Ngài: “Nơi này hoang vắng mà trời đã chiều rồi; xin Thầy cho dân chúng về để họ đi vào các vùng quê, làng mạc lân cận mua thức ăn.”

Nhưng Ngài bảo: “Chính các con hãy cho họ ăn.”

Môn đồ thưa rằng: “Chúng con phải đi mua đến hai trăm đơ-ni-ê bánh cho họ ăn sao?”

Ngài bảo: “Hãy đi xem các con có bao nhiêu bánh?”

Sau khi xem xét, các môn đồ thưa: “Có năm cái bánh và hai con cá.”

Ngài bảo các môn đồ sắp xếp dân chúng ngồi thành từng nhóm trên cỏ xanh. Họ ngồi xuống thành từng nhóm, nhóm một trăm, nhóm năm chục. Đức Chúa Jê-sus lấy năm cái bánh và hai con cá, ngước mắt lên trời, tạ ơn, rồi bẻ bánh và trao cho các môn đồ để phân phát cho dân chúng. Ngài cũng chia hai con cá cho mọi người. Ai nấy đều ăn no nê. Họ thu lại được mười hai giỏ đầy những mảnh bánh và cá thừa. Số người ăn bánh là năm nghìn người.

— Mác 6:35-44

Đây là một câu chuyện rất tuyệt vời và là sự minh họa cho cách Vương quốc Đức Chúa Trời vận hành. Năm ổ bánh và hai con cá mà lại nuôi được 20,000 người! Nhưng bạn sẽ nói là “Ông Gary này, Kinh Thánh nói chỉ có 5,000 người thôi mà.”Ồ vâng, thì đúng là vậy nhưng tôi e là còn có cả phụ nữ và trẻ em nữa chứ. Cho nên tôi đoán con số phải khoảng 20,000 người ở đó.

Khi các môn đồ đến với Chúa Giê-su để hỏi Ngài chuyện ăn uống, Chúa Giê-su muốn dạy họ điều gì đó về Vương quốc, vì vậy Ngài nói “Các con hãy cho họ ăn.”Ồ, điều đó làm họ khá sốc. Họ có thể kiếm đâu ra lượng đồ ăn cho chừng ấy người chứ? Họ trả lời Ngài với cách hiểu về nguồn chu cấp thức ăn duy nhất họ biết, đó là – qua lao động! Họ bảo “Thầy ơi, như vậy sẽ tiêu tốn tám tháng tiền lương lao động đó thầy!” Tiền kiếm được theo giờ dưới góc nhìn làm đồ mồ hôi, sôi nước mắt của hệ thống rửa sả thế gian này thì họ không tài nào nuôi nổi mấy ngàn người đó được.

Nhưng trong Vương quốc, mọi quy luật khác nhau trong cách thực thi sẽ khiến cho mọi thứ đều có thể. Chúa Giê-su muốn giúp họ thấy được hệ thống rửa sả của thế gian trong quá khứ và học biết điều khả thi mới từ Vương quốc Đức Chúa Trời. Rồi Chúa Giê-su yêu cầu họ phải nhìn thấy được những gì họ có thể làm để nuôi nổi đám đông ấy. Họ đi và tìm kiếm và rồi họ thưa với Chúa rằng họ tìm được năm cái bánh và hai con cá nhưng chừng này thì không đủ thiếu vào đâu cả. Rồi Chúa Giê-su bảo họ đưa cho Ngài bánh và cá. Ngài cầm lấy chúng trong tay, cầu nguyện và chúc phước cho chúng.

Rồi Ngài đưa chúng lại cho các môn đồ rồi bảo họ truyền phát cho đám đông. Dĩ nhiên, bạn biết phần còn lại của câu chuyện; tất cả bánh và cá đều đủ cho 20,000 người ăn cho đến chừng họ no mới thôi thì sau đó đếm được vẫn thấy còn dư 12 giỏ đầy.

Câu hỏi tôi đặt ra là: “Tại sao Chúa Giê-su yêu cầu bánh và cá phải được đem đến cho Ngài trước khi Ngài phân phát lại cho họ? Tại sao Chúa Giê-su không cứ như vậy mà bảo các môn đồ phát đồ ăn ra một khi họ tìm được đồ ăn? Tại sao chúng phải được Chúa Giê-su chúc phước trước?” Đáp án chính xác ở đây là Chúa Giê-su phải chúc phước bánh và cá trước. Bạn thấy đấy, bánh và cá trên đất phục dưới thẩm quyền và sự thực thi quyền hạn của con người ngay khi các môn đồ tìm thấy chúng. Theo định nghĩa này, Chúa Giê-su không có quyền thực thi quyền hạn trên chúng. Nhưng khi bánh và cá được sẵn sàng để mang đến cho Ngài thì Ngài có thể chúc phước chúng. Từ chúc phước có nghĩa là thánh hoá hoặc biệt riêng. Bây giờ, luật của Vương quốc được khai tỏ.

Khi Chúa chúc phước cho bánh và cá thì bánh cá đã chuyển đổi vương quốc.

Về cốt lõi, sự thực thi quyền hạn trên bánh và cá đã thay đổi. Bây giờ, Đức Chúa Trời đã có quyền hợp pháp để nhân bội bánh và cá cho mọi người.

Nếu Chúa Giê-su không cầm lấy bánh và cá và chúc phước cho chúng thì chúng sẽ không được nhân bội.

Chúng ta cũng sử dụng cùng một quy luật này khi chúc phước cho đồ ăn của mình, mặc dầu tôi nghĩ hầu hết mọi người đều không nhận biết được điều họ thực sự đang làm khi họ cầu nguyện cho vật thực của mình. Nhưng đơn giản là cứ đặt đồ ăn ra, khi chúng ta cầu nguyện cho đồ ăn, nó sẽ chuyển đổi vương quốc, theo đó, cho phép Đức Chúa Trời bảo vệ chúng ta khỏi mọi nguy hại tiềm ẩn trong đồ chúng ta ăn. Tôi cần bổ sung thêm một khía cạnh ở đây. Nếu chúng ta muốn tiếp tục sống bằng đồ ăn vật và ăn những thứ mà chúng ta thừa biết là không tốt cho chúng ta thì chúng ta sẽ gặt những gì chúng ta gieo. Nhưng nếu chúng ta nhớ ăn trúng một cái gì đó nguy hiểm, là thứ chúng ta không biết rằng độc hại cho chúng ta thì Lời của Đức Chúa Trời sẽ bảo vệ chúng ta giống như Lời Ngài đã bảo vệ chiếc máy bay của tôi vậy. Tôi không nói về kiểu cầu nguyện lễ nghi giáo điều mà hầu hết là bạn đã nghe từ rất nhiều người khi họ cầu nguyện cho lương thực của họ. Nhưng ý tôi đang muốn nói đó là khi chúng ta cầu nguyện bằng đức tin, tạ ơn Đức Chúa Trời là Đấng loại bỏ mọi đau ốm bệnh tật xung quanh rình rập chúng ta thì với tư cách là những công dân của Vương quốc vĩ đại, hãy yên tâm vui hưởng mọi lời hứa của Ngài.

Bắt rắn trong tay, hay nếu uông nhằm chất độc cũng không bị hại; họ đặt tay trên người bệnh thì người bệnh sẽ được lành.

—Mác 16:18

Trong thế giới ngày nay, chúng ta cần tự tin với sự bảo vệ Đức Chúa Trời sẽ mang lại sự an nghỉ cho chúng ta. Có

quá nhiều thứ có thể đánh cắp đi sự bình an của chúng ta về tương lai, kể cả đồ ăn chúng ta ăn vào. Hãy tin tôi đi, bạn có thể chắc chắn rằng Sa-tan rắp tâm đánh cắp sức khoẻ cùng năng lực để hiệu quả chống lại hắn trên đất thông qua đồ ăn của bạn đấy!

Chúng ta có thể xem ví dụ khác về việc mang nan đề, vấn đề, sự bình an trong tâm trí, mà thực sự là tất cả mọi sự trong đời chúng ta đều phục dưới quyền thực thi pháp lý của Vương quốc như trong Phi-líp 4:6-7 chép.

Đừng lo lắng gì cả, nhưng trong mọi sự hãy dùng lời cầu nguyện, nài xin cùng sự tạ ơn mà trình dâng những nhu cầu của mình cho Đức Chúa Trời. Sự bình an của Đức Chúa Trời, vượt trên mọi sự hiểu biết, sẽ gìn giữ lòng và trí anh em trong Đấng Christ Jêsus.

— Phi-líp 4:6-7

Khi chúng ta cầu nguyện cho một điều gì đó, thì sự cầu nguyện sẽ mang nan đề hoặc vấn đề đó phục dưới quyền thực thi pháp lý của Vương quốc Đức Chúa Trời. Nếu chúng ta không cầu nguyện cho điều đó thì tay của Đức Chúa Trời bị cột trói. Cho nên Kinh Thánh mới bảo chúng ta hãy cầu nguyện không thôi (1 Tê-sa-lô-ni-ca 5:17) và bạn không nhận lãnh được là vì bạn không cầu xin (Gia-cơ 4:2).

Khi mua chiếc máy bay về nhà và khi mua bất kỳ thứ gì, tôi đều cầu nguyện cho chúng, đặt tay lên đó và đặt nó dưới quyền thực thi pháp lý của Vương quốc Đức Chúa Trời để

chúng hoàn thành được mục đích chúng được định đó là để phục vụ cho Vương quốc Đức Chúa Trời và cho nhiệm vụ tôi đặt ra chúng. Vì có đó mà chiếc máy bay của tôi không bị giới hạn bởi Sa-tan và những tay sai của hắn. Sự nguy hại không đến gần chiếc máy bay của tôi được!

Cách đây một tháng, tôi lái chiếc Mirage từ Houston đến Ohio sau khi kết thúc hội nghị. Lúc đó trời đã trở vì chúng tôi bay qua khu vực một vùng quê rất tối. Sấm chớp xẹt qua bầu trời từ một khoảng cách xa hai bên chúng tôi vì có một cơn bão sắp đổ bộ và nó sẽ quét qua đất nước chúng tôi. Vì cơn bão sắp đến khiến chúng tôi phải thay đổi đường bay để tránh cơn bão và như vậy nên chúng tôi đã tốn nhiên liệu nhiều hơn dự kiến. Để đảm bảo chúng tôi sẽ về đến nhà bình an và để thỏa mãn được những quy định của FAA liên quan đến việc dự trữ nhiên liệu trên suốt chuyến bay, chúng tôi quyết định dừng chân tại Louisville, Kentucky để châm thêm nhiên liệu. Chúng tôi hạ cánh với 113,5 lít xăng trên khoang máy bay nhưng chúng tôi đã bay quá một giờ và không muốn bị hụt nhiên liệu. Chúng tôi kéo cửa vào trong FBO và hỏi mua họ thêm 75,7 lít nhiên liệu cho mỗi thùng. Hai thùng nhiên liệu có dung tích lên đến 265 lít, dư để bay theo khoảng cách dự kiến đến Ohio vì con Mirage của tôi sẽ đốt 83,2 lít cho mỗi giờ bay.

Khi đợi ở FBO, cô gái ở quầy bán hàng bảo chúng tôi rằng cô ấy có thể đổ cho chúng tôi 151,4 lít xăng. Khi cô ấy nói vậy thì thợ đường dây tiến lại cùng với một vài giấy tờ liên quan đến giao dịch. Cô ấy cầm lấy xấp giấy, nhìn chăm chăm

và bảo “Có cái gì đó không đúng ở đây. Con số không khớp.” Thợ đường dây mới nói rằng anh ấy sẽ cho hút nhiên liệu ra và sửa lại con số sao cho khớp sau. Cô ấy đồng ý rồi nói với chúng tôi rằng cho đến chừng những con số được hiệu chỉnh lại, cô ấy không thể giao hoá đơn cho chúng tôi được nhưng thay vào đó cô ấy sẽ email cho chúng tôi. Chúng tôi trả lời là “được thôi.” Và bước ra ngoài máy bay cùng với anh thợ sửa đường dây. Người phi công của tôi mới hỏi thợ sửa đường dây để xác minh có phải thực sự anh ta đổ 75,7 lít xăng cho mỗi thùng nhiên liệu mỗi bên không thì anh ta nói “đúng vậy, tôi đã đổ 75,7 lít nhiên liệu cho mỗi bên.”

Rồi chúng tôi bay về Ohio, bay được khoảng 40 phút, bỗng nhiên, thùng nhiên liệu bên trái bị hết xăng. Chúng tôi bị sốc; Làm sao lại như vậy được? Một phút sau, thùng xăng bên trái bị hết. Lúc đó lại vào giữa đêm, rồi lại ở trong một đêm mà trời tối mịt nữa, và chúng tôi thì đang ở độ cao 4,572m mà không còn nhiên liệu. Điều gì đã xảy ra? Chúng tôi vừa mới nạp nhiên liệu mà. Có lẽ mọi người sẽ nói với tôi rằng “máy bay của ông không có đồng hồ đo xăng sao?” Dĩ nhiên là có chứ nhưng đồng hồ đo xăng của chúng tôi sau khi đổ xăng xong thì nó mới từ từ nhảy kim báo mực. Nếu bạn còn lái chiếc Suburban cổ hơn thì có lẽ bạn sẽ hiểu điều tôi đang nói. Những chiếc đồng hồ đo xăng của chúng tôi sau khi đổ xong nhiên liệu thì từ từ chúng mới nhảy kim báo.

Cho nên trong trường hợp này, phi công của tôi mới trực tiếp hỏi anh thợ bảo trì rằng liệu anh ta đã đổ xăng đầy cho chúng tôi chưa và chính xác số lít nhiên liệu là bao nhiêu.

Chúng tôi cũng tận mắt thấy xe tiếp nhiên liệu được chở đến máy bay của tôi và nó đã bơm xăng vào máy bay. Phi công của chúng tôi đã thực hiện nhiệm vụ của mình rất chăm chỉ, thấy xe chở nhiên liệu đổ xăng vào khoang và cũng đã xác minh hai lần rằng đã được đổ 151,4 lít vào máy bay. Một khi chúng tôi xác minh nhiên liệu là chúng tôi đã cài đặt đồng hồ kim xăng theo dõi thì lượng nhiên liệu thực đốt mới hạ xuống

**CÓ NHIỀU QUY LUẬT
TRONG VƯƠNG QUỐC
BẠN CẦN HỌC ĐỂ
HIỆU QUẢ, AN TOÀN
VÀ CÓ SỰ CUNG ỨNG
Ở TRÊN ĐẤT.**

có 0,37 lít xăng mà thôi. Chúng tôi đã nghĩ là chúng tôi đã hoàn tất những gì cần thiết để tiếp tục cuộc hành trình bay an toàn về đến nhà.

Chúng tôi đã công bố một trường hợp khẩn cấp và phải hạ cánh nhanh vào sân bay Greater Cincinnati, điều này thực sự không thành vấn đề bởi vì chúng tôi đã

từng trực tiếp ghé ngang đó khi thùng chứa nhiên liệu bị cạn kiệt, nhưng chắc chắn là chuyện này có một chút hứng khởi. Bởi vì sau này chúng tôi đã phát hiện ra rằng, đó là chiếc máy bay đầu tiên mà người thợ bảo trì đã từng tiếp nhiên liệu. Anh ta đã đổ 7,6 lít xăng máy bay vào mỗi thùng chứa, chứ không phải 75,7 lít. Anh ta đã không biết cách đọc đồng hồ. Thật vậy sao? Còn nữa, tất cả những gì mà công ty quốc gia này thực hiện chỉ là tiếp nhiên liệu cho các phi cơ – thật không thể nào tin nổi!

Những gì kẻ thù định để hãm hại không thành vấn đề, nhưng vấn đề là nó sẽ trở thành một sự cố lớn nếu chúng tôi

cạn kiệt nhiên liệu ở bất cứ nơi nào đó khác mà không phải ở độ cao 4,572m. Nhưng lại một lần nữa, kẻ thù chẳng thể làm hại tôi hay là chiếc máy bay đó. Nhằm ngăn chặn một nỗ lực hãm hại tiềm ẩn khác nào đó từ kẻ thù, chúng tôi đã thay đổi một số thủ tục trong quá trình tiếp thêm nhiên liệu kể từ dạo ấy. Bây giờ chúng tôi không để lại chiếc máy bay với anh thợ bảo trì tiếp nhiên liệu mà không có mặt chúng tôi ở ngay tại đó với anh ta và chúng tôi sẽ theo dõi mọi thứ cho đến khi việc tiếp nhiên liệu kết thúc. Sự cố này có lẽ đã trở nên thảm khốc nếu chúng tôi tiếp cận vấn đề một cách yếu kém và chậm chạp hay trong tình trạng thời tiết xấu nào đó; nhưng dĩ nhiên, điều đó đã không xảy ra bởi vì tôi có một giao ước của sự bảo vệ.

Cả hai sự cố này đối với máy bay của tôi đều liên quan đến mức độ an toàn của phi cơ cũng như chính bản thân tôi, đây là kết quả giao ước của tôi, của các thẩm quyền hợp pháp của tôi trong Vương Quốc. Dĩ nhiên là tôi có thể kể cho bạn nghe câu chuyện về việc làm thế nào mà lúc đầu tôi đã có được chiếc máy bay đó, nhưng sẽ không phải là lúc này. Tôi nghĩ rằng bạn đã hiểu rõ được điều này - Chúa thật tuyệt vời!

Có nhiều luật trong Vương quốc bạn phải học để hiệu quả, để an toàn và để có sự cung ứng ở đây – ngay trên địa hạt thế gian này. Sa-tan ghét chúng ta nhưng hắn không thể cản được chúng ta, ngợi khen Chúa. Sự bảo vệ cũng là một sự an nghỉ, không lo lắng và không sợ hãi! Đó là quyền lợi hợp pháp của bạn.

Nhân tiện, luật mà tôi vừa mô tả và đã áp dụng được gọi là luật của quyền hạn thực thi pháp lý cho trường hợp nếu bạn đang thắc mắc nhé!

Một câu Kinh Thánh khác Đức Chúa Trời ban cho tôi ngay từ ban đầu có liên quan đến Vương quốc của Ngài là Lu-ca 6:20.

Đức Chúa Jêsus ngược mắt nhìn môn đồ và phán: Phước cho các con là những người nghèo khó, vì vương quốc Đức Chúa Trời thuộc về các con.

—Lu-ca 6:20

Drenda và tôi bắt đầu học những gì Đức Chúa Trời nói về “Vương quốc của Ngài” bằng câu Kinh Thánh này khi lần đầu Chúa chỉ Vương quốc Ngài cho chúng tôi. Một lần nữa, Ngài cho chúng tôi thấy Ngài là Vua của Vương quốc và vương quốc sẽ hoạt động và thực thi chức năng của Vương quốc bằng luật pháp. Ví dụ, biên giới ở miền nam của đất nước chúng ta. Hằng năm, có hàng ngàn người cố lén vào Hoa Kỳ. Tại sao? Vì nơi họ sống không có phong cảnh hữu tình chẳng? Không, dĩ nhiên là không rồi. Họ cố tình vào Hoa Kỳ vì chính phủ Hoa Kỳ. Chính phủ của chúng ta có luật pháp bảo vệ cho quyền lợi của người dân và cố gắng mang đến nhiều sự tự do mà ở những quốc gia khác không có: quyền tự do sở hữu tài sản, quyền tự do kinh doanh, quyền tự do tôn giáo, và quyền tự do ngôn luận. Tất cả những quyền này đều không có ở nhiều quốc gia khác.

Chúng ta đã nói đôi chút về Vương quốc Đức Chúa Trời, nền tảng cơ bản cho mọi chìa khoá, những nguyên tắc, luật pháp Đức Chúa Trời ban cho chúng ta với tư cách là những công dân. Việc bạn hiểu biết hay thiếu hiểu biết về những luật này có thể tạo ra sự khác nhau giữa sự sống và cái chết, giữa chiến thắng hoặc thất bại. Sau khi khốn khổ chịu đựng suốt chín năm liền về nỗi sợ hãi do kiệt quệ tài chính gây ra và bây giờ, khi đã được tự do, tôi không thể nào nào nhấn mạnh đủ được tầm quan trọng khi làm công dân Thiên Quốc là có ý nghĩa to lớn nhường nào cũng như tầm quan trọng của việc biết được mọi quy luật và nguyên tắc làm nên Vương quốc Đức Chúa Trời.

Trái đất đã tồn tại hàng ngàn năm nay, tuy nhiên có nhiều điều chúng ta đang tận hưởng ngày nay lại không được hiểu hết. Ví dụ, tôi muốn bạn hình dung cái tựa như đêm Giáng sinh năm 1906 tại Ocean Bluff- Brant Rock, Massachusetts. Có cái gì đó đã xảy ra làm thay đổi thế giới thời đó. Reginald Fessenden bật bản nhạc *Ồ, Đêm Thánh* để chèo thuyền ra đại diện qua sóng radio và đọc Lu-ca chương hai. Đó là thời mà thế giới truyền đi tín hiệu qua sóng radio. Còn bây giờ, chúng ta chỉ cần cầm điện thoại lên là có thể gọi cho bất cứ ai trên hành tinh này mà không cần phải nghĩ ngợi gì.

Hoặc giả vào tháng Giêng năm 1879 thì sao? Thomas Edison đã phát minh thành công đèn sợi tóc và bây giờ thì mọi quốc gia trên đất đều có thể sử dụng luật điện lực và những định luật về vật lý học để nhìn vào ban đêm.

Hoặc giả là ngày 17 tháng Mười Hai năm 1903 thì sao? Anh em nhà Wright đã thành công bay bằng máy bay đầu tiên và bây giờ thì chúng ta có thể leo vào chiếc máy bay phản lực hiện đại và bay khắp nơi trên thế giới chỉ với vài giờ đồng hồ. Chiếc máy bay phản lực thương mại lớn nhất thế giới – chiếc A380, nặng 544 tấn, có thể chở hơn 800 người bay hơn 9 giờ không cần nạp nhiên liệu là có thể bay được gần 1,000km/giờ trái đất. Nếu người ta có thể nhìn thấy được thứ gì đó tựa như vậy ở những năm 1800 thì chắc họ sẽ ngất xỉu khi nhìn những thứ này. Nhưng bây giờ, điều này đối với chúng ta bình thường như tắt đèn và bật đèn thôi.

Ý tôi muốn nói đó là tất cả những luật này vốn đã ở đây, luôn ở đây, trên trái đất này, ngay từ lúc con người vừa được tạo dựng nên. Chúng đã luôn có sẵn ở đó để cho con người sử dụng; chứ không phải con người chỉ đơn thuần nhìn thấy chúng mà thôi. Con người đã nhìn thấy chim bay, thấy tia chớp nhưng vẫn không tài nào hiểu được tại sao lại vậy.

Điều này cũng đúng khi liên quan đến Kinh Thánh. Tôn giáo thiết lập nhiều ranh giới liên quan đến những gì Lời Chúa muốn nói. Bạn và tôi đã nghe trong nhiều năm rồi, đó là những thứ đó đều đã là quá khứ, Đức Chúa Trời không còn làm phép lạ nữa. Những ân tứ của Thánh Linh chỉ để dành cho các sứ đồ, hoặc cái dằm xóc của Phao-lô đó là bệnh tật. Trên thực tế, Lời Chúa khá đơn giản. Lời Chúa nói như thế nào thì nó chính xác là những gì mà Lời Chúa muốn nói. Nhưng nền tảng của Vương quốc là chìa khoá lớn đầu tiên bạn phải dùng để mở toàn bộ những cánh cửa khác.

Bây Giờ, Sau Đây Là Một Chìa Khoá Lớn Khác:

Mọi Quy Luật Đều Không Đối!

Thả một viên đá, nó sẽ rơi. Nó sẽ rơi bao nhiêu lần vậy? Thả lúc nào là sẽ rơi lúc đó! Luật trọng lực chắc chắn với bạn rằng bao nhiêu lần bạn thả viên đá thì bấy nhiêu lần viên đá rơi xuống đất. Điều này cũng y như vậy với Vương quốc Đức Chúa Trời.

CHƯƠNG 5

BAY THÌ TỐT HƠN ĐI BỘ

Bay lúc nào cũng tốt hơn đi bộ! Lúc viết chương này, tôi đang bay về nhà từ ngôi nhà dùng cho kì nghỉ hè của chúng tôi ở Canada bằng phi cơ riêng với vận tốc 402,336km/ giờ ở độ cao cách mặt đất 7,000m. Trong nhiều năm, chúng tôi lái xe từ nhà chúng tôi là Ohio đến Canada. Đó là hành trình dài và mệt mỏi và phải mất đến 31 giờ để đi đến đó. Tôi đã lái xe xuyên đêm để đến nơi vào ngày hôm sau. Vâng, có nhiều lần, chúng tôi đã phải chia hành trình thành hai ngày để đến nơi nhưng khi bạn có kỳ nghỉ hai tuần mà phải mất đến bốn ngày để lái xe hai lượt đi và về thì hẳn là bạn đã mất gần hết kỳ nghỉ rồi. Nhưng, wow, khi đến nơi cho được thì tôi đã mệt nhoài, chưa kể phải đối diện với lượt lái xe về lại Ohio mất thêm 31 giờ nữa.

Lúc nào tôi cũng thích lái máy bay và tôi đã được cấp giấy phép lái máy bay năm tôi 19 nhưng chỉ là tôi chưa từng nghĩ mình sẽ có được một chiếc máy bay riêng. Ý tôi là, bạn có kiểm tra xem giá cả của những chiếc máy bay chưa? Nhưng khi tôi càng học về Vương quốc thì tôi càng nhận ra rằng tôi chính là người đã giữ lại chiếc máy bay cho nó không thuộc

về tôi, đó là tiếng nói “Không” và tư tưởng nghèo đói của tôi trước đây. Thực sự thì bây giờ tôi có đến hai chiếc máy bay lặn, một chiếc là để bay vì đam mê, là chiếc đầu tiên của tôi ấy, chiếc còn lại thì tôi dùng để đi công tác. Như tôi đã đề cập trong chương trước, “Trường huấn luyện nói “không”” của chúng tôi không cho phép mơ mộng hay những sự khả thi nào cả. Chúng tôi phải dập tắt mọi ước mơ ngay cả khi nó chưa được bắt đầu nữa.

Trước đó, tôi chưa từng nghĩ mình sẽ có máy bay riêng. Tôi không nhìn thấy được cách nó có thể xảy ra. Trong nhiều năm, tôi thuê máy bay để bay. Nhưng khi tôi nghiên cứu về những quy luật trong Vương quốc và chứng kiến hết câu chuyện này đến câu chuyện khác trong đời tôi minh họa về Vương quốc thì tôi quyết định tôi tin rằng Đức Chúa Trời đã ban cho tôi một chiếc máy bay riêng. Tôi không có tiền mặt để trả một lần cho chiếc máy bay lúc đó nhưng tôi đã lấy ra một tấm séc và ở phần mô tả ngắn gọn trên tấm séc, tôi ghi “cho chiếc máy bay của tôi.” Tôi liệt kê chính xác loại máy bay mà tôi sẽ nhận được. Vợ tôi và tôi đã gieo tấm séc đó vào Vương quốc Đức Chúa Trời theo Mác 11:24 với đức tin tin rằng tôi đã nhận được lúc cầu nguyện. Đây là điều Chúa đã chỉ cho tôi làm ngay từ lúc bắt đầu có liên quan đến Vương quốc. Tôi đã nhìn thấy loại máy bay này rất, rất nhiều lần trong đời tôi rồi.

Chưa đầy một tháng sau, tôi đến gặp bác sĩ để kiểm tra sức khoẻ định kỳ rồi tình cờ làm sao, bác sĩ mới bảo với tôi rằng “Tiện thể, anh có biết ai đang quan tâm đến chuyện mua

máy bay không?” Tôi ngạc nhiên, vì chưa có ai hỏi tôi như vậy trước đó. Tôi hỏi lại “Nhưng nó thuộc loại nào vậy?” Rồi vị bác sĩ mới giải thích cho tôi về chiếc máy bay đó và ông nói tiếp với tôi rằng chiếc máy bay ấy đang đậu tại sân bay địa phương, nếu muốn, tôi có thể đi xem. Thật kinh ngạc, nó chính xác là chiếc máy bay mà tôi đã gieo! Tôi đến sân bay, nhìn ngắm nó và nó thật đẹp. Tôi biết ngay nó là chiếc máy bay của tôi. Nhưng có một vấn đề; Tôi không có tiền để mua. Tôi nói với vị bác sĩ rằng tôi rất thích chiếc máy bay này và sẽ báo với ông sớm.

Vài tuần trôi qua, tôi nhận được cuộc gọi từ anh trai của tôi lúc ấy đang làm việc cho cửa hàng của cha chúng tôi ngay bên cạnh toà nhà do tôi sở hữu. Tôi vừa mới sở hữu toà nhà vài tháng trước độ cuối thu. Tôi dự kiến biến toà nhà này thành văn phòng phức hợp cho công ty dịch vụ tài chính của tôi. Vì toà nhà này không đáp ứng cho điều luật thương mại theo mục đích tôi muốn cho nên tôi biết là mình sẽ phải sửa sang lại nó. Tôi liên hệ với chủ thầu là người đã đưa ra nhiều phương án cho chúng tôi và chúng tôi đã ký hợp đồng. Tuy nhiên, chúng tôi quyết định chờ cho đến mùa xuân trước khi bắt đầu dự án vì nghĩ đến điều kiện thời tiết. Mọi khâu sửa chữa liên quan đến sự hoàn tất của toà nhà đã được quyết định xong.

Người chủ trước đây của toà nhà có bảo tôi rằng hệ thống nước đã được tắt vì mùa đông đến rồi nên tôi không kiểm tra lại làm gì. Rồi đến lúc anh trai tôi gọi điện thoại cho tôi thì đã là cuối tháng Hai sau tiết trời ẩm áp, tuyết cũng bắt đầu tan.

Anh ấy nói cho tôi biết toà nhà của chúng tôi bị hư hỏng nặng vì nước trong nhà đang chảy ra đường. Anh ấy và tôi biết điều đó có nghĩa gì – nước đã không được khoá lại như chủ hộ trước đó cho biết. Để chắc chắn hơn, tôi đi kiểm tra thiệt hại, nước trong phòng tắm trên lầu đã chảy xuống tận phòng tắm dưới lầu, rồi ống nước trong nhà bếp, tất cả đều bung ra và nước thấm ra toà nhà. Tất cả các vách thạch cao, trần nhà, các vách tường đều bong tróc và rớt ra hết.

Mới nghe thôi thì điều này giống như là một đại thảm họa nhưng người chủ thầu của tôi cũng sắp kê thợ đến để tháo rời hết toàn bộ những vách tường thạch cao và làm mới lại toàn bộ phòng ốc. Tất cả những vật liệu ốp mặt ngoài cũng phải được tháo rời. Cho nên trên thực tế, nước không làm hư gì toà nhà cả. Mọi thứ bị hư hại đằng nào cũng phải được tháo gỡ. Tuy nhiên, lúc mua toà nhà tôi cũng đã tính luôn phần bảo hiểm của toà nhà. Nên công ty bảo hiểm đã viết cho tôi một ngân phiếu và bạn đoán xem – số tiền đủ để tôi mua máy bay! Chiếc máy bay ấy – chiếc Piper Warrior rất dễ lái và tôi lái nó thường xuyên vì đam mê. Cứ mỗi khi lái nó, tôi lại kinh ngạc làm sao cách nó vận hành và cũng như cách tôi có thể mua được nó. Tôi vẫn còn dùng đến nó dù đã bay cùng nó được 20 năm rồi.

Mặc dầu trong câu chuyện này có nhiều sự kiện xảy ra khá là kinh ngạc, tôi không muốn để lại cho bạn góc nhìn sai lầm thể nào mà những việc ấy lại hiệu quả như vậy. Có nhiều thứ không phải lúc nào cũng đột ngột xuất hiện như trong câu chuyện này đâu. Đức Chúa Trời có thể sẽ dẫn bạn

đến với một cơ hội kiếm tiền nào đó để bạn có thể mua được một chiếc phi cơ hay bạn có thể có được giá hời cho việc sửa chữa cái gì đó. Tâm trí bạn khựng với điều gì đó thì khi bạn gieo vào Vương quốc thì thứ đó sẽ được Đức Chúa Trời chỉ cho bạn cách thu hoạch mùa gặt cũng như có kế hoạch để nắm bắt được điều đó. Điều thứ hai đó là hãy cứ ở trong mức đức tin và khả năng bạn có. Tôi từng biết có người nghĩ rằng khi Chúa chỉ cho họ cách làm thế nào để thanh toán hết khoản nợ xe hơi thì họ cũng sẽ dám làm tới và gieo ra một nghìn tỷ đô la đấy. Nhưng bạn sẽ không có đức tin cho một nghìn tỷ đô la như vậy đâu! Vậy, hãy bắt đầu từ vị trí bạn đang ở và hãy vận dụng quy luật Vương quốc và xây dựng lòng tin chắc của bạn vào những quy luật của Vương quốc cũng như khả năng để bạn nắm được những gì Chúa chỉ cho bạn.

Nhưng đây là trọng ý tôi muốn bạn nắm bắt cho bằng được. Tôi là phi công cũng được trên 20 năm trước khi sắm được phi cơ riêng. Nhưng bạn có nghĩ là những quy luật của Vương quốc có hiệu lực từ 20 năm trước đó không? Dĩ nhiên chứ. Theo sự hiểu biết của tôi hoặc tôi nên nói theo sự hiểu biết ít ỏi của tôi thì điều đó không cho phép tôi có được khái tượng rộng lớn về việc sở hữu máy bay riêng đâu.

Loài người nhìn chim bay trên trời cũng hàng ngàn năm nay, định luật nâng đã hoạt động rõ như ban ngày trước sự chứng kiến của tất cả mọi người mỗi ngày trong cuộc đời họ, tuy nhiên không ai thấy được quy luật này. Bạn không nhìn thấy được cái gì? Hãy suy nghĩ thử.

Một trong những câu Kinh Thánh mà Đức Chúa Trời dạy tôi từ buổi rất ban đầu liên quan đến sự an nghỉ trong sự cung ứng của Vương quốc là Châm Ngôn 10:22.

Phước lành của Đức Giê-hô-va làm cho giàu có; Ngài chẳng thêm vào đó đau khổ nhọc nhằn.

— Châm Ngôn 10:22

Câu Kinh Thánh này tham chiếu về một câu Kinh Thánh và về cùng một nguyên tắc từ Sáng Thế Ký 3:17 mà tôi đã chia sẻ với bạn trước đó.

Ngài phán với A-đam: Vì con đã nghe theo lời vợ, ăn trái cây mà Ta đã ra lệnh cấm ăn, nên đất đai sẽ vì con mà bị nguyên rủa; Con phải khổ nhọc suốt đời mới có miếng ăn từ đất sinh ra.

— Sáng Thế Ký 3:17

Khi A-đam đánh mất Vương quốc, ông mất đi sự cung ứng của Vương quốc và chỉ còn lại việc phải gồng mình chống chọi để sinh tồn. Nhưng vì bạn và tôi đã tìm được Vương quốc nếu không thì chúng ta cũng không tài nào chạy đủ nhanh với sự lao nhọc, đổ mồ hôi sôi nước mắt để vươn đến tự do mà chúng ta hằng khao khát đâu. Bây giờ có tin thật tốt lành!!!! Chúa Giê-su đã đến để rao giảng Tin Lành cho người nghèo!

Thần của Chúa Giê-hô-va ngự trên Ta, vì Đức Giê-hô-va đã xức dầu cho Ta để giảng tin lành cho người nghèo.

— Ê-sai 61:1

Chúa Giê-su được sai đến để giảng Tin Lành cho người nghèo khó. Tin Lành đối với người nghèo khó là gì? Đơn giản thôi, đó là họ không còn phải cột chặt với sự thiếu thốn và nghèo đói trong hệ thống cung cầu rửa sả của thế gian nữa. Tin tôi đi, sau khi sống – hoặc tôi nên nói là sau khi tồn tại – chín năm dài ròng rã không có gì ngoài nợ nần và căng thẳng, câu Kinh Thánh này quả là tin tốt lành tuy nhiên nó khá khó hiểu. Tin lành có nghĩa gì khi nó được gọi là tin lành vậy? Sẽ không tuyệt sao nếu nó thực sự có ý nói như vậy, đó là phước hạnh của Đức Chúa Trời, bằng một cách nào đó, thực sự mang đến sự giàu có cho cuộc đời chúng ta, có phải không? Tôi thực sự cần biết liệu nó có thật hay không và làm sao để thực hiện? Tuy nhiên, có một thứ tôi thực sự hiểu đó là sự rửa sả của lao nhọc, đổ mồ hôi chỉ cho chúng ta sống ở mức độ sinh tồn mà thôi – và sự sinh tồn thì không bao giờ có nghĩa là sống đủ tốt cả. Không ai muốn tự do khỏi rửa sả hơn tôi, nhưng lúc đó tôi lại chưa có căn cứ nào để cho câu Kinh Thánh trên ứng nghiệm với cuộc đời tôi. Tôi nghĩ đây là cách nhiều Cơ đốc nhân sống – đọc lời hứa của Đức Chúa Trời nhưng lại không biết làm sao để hiểu cho đúng để rồi bày tỏ chúng ra cách tỏ tường trong chính cuộc đời họ.

Khi tôi bắt đầu nghiên cứu và khi Chúa dẫn dắt tôi để tôi hiểu về những nguyên tắc của Vương quốc, tôi đã đọc cách làm sao Áp-ra-ham được giàu có. Hãy dừng lại ngay! Thế còn hệ thống rửa sả của thế gian thì sao; Làm sao ông ấy vượt qua được điều đó nhỉ?

Áp-ram rất giàu về gia súc, bạc và vàng.

—Sáng Thế Ký 13:2

Ông trở nên giàu có – không, Kinh Thánh nói rõ ràng là ông rất giàu có mà – nhưng bằng cách nào? Có lẽ bạn sẽ nói là “Uhm, thì, thì do đó là ông Áp-ra-ham.” Không, không phải như vậy đâu và đây là nơi bạn cần nắm bắt để thông hiểu cho bằng được quy luật của Vương quốc. Luật lệ không chú ý vào con người bạn. Luật lệ không cần phải tôn trọng một vài cá nhân cụ thể nào. Nếu giả sử có ai đó, ai cũng được, tự nhiên nhảy từ trên cao xuống toà nhà Empire State mà không có dù bay thì không cần biết người đó vĩ đại, cao to hay nhỏ bé như thế nào thì ai cũng biết chuyện gì sẽ xảy ra rồi đấy. Định luật trọng lực luôn hoạt động. Cho nên làm thế nào mà Áp-ra-ham lại giàu có được mặc dầu ông vẫn sống trong hệ thống rửa sả của thế gian? Có bằng chứng nào từ trong câu chuyện của ông minh chứng cho điều mà chúng ta có thể phát hiện ra hay không? Một phần đáp án được tìm thấy ngược trở lại trong Sáng Thế Ký 12. Tại đó, Đức Chúa Trời đã ban cho Áp-ram, về sau gọi là Áp-ra-ham, một lời hứa liên quan đến cuộc đời ông và dòng dõi của ông.

Đức Giê-hô-va phán với Áp-ram: “Hãy ra khỏi quê hương, bà con thân tộc và nhà cha của con để đi đến vùng đất Ta sẽ chỉ cho con. Ta sẽ làm cho con thành một dân lớn, Ta sẽ ban phước cho con, làm rạng rỡ danh con, và con sẽ thành một nguồn phước. Ta sẽ ban phước cho người nào chúc phước con,

nguyên rửa kẻ nào nguyên rửa con; Mọi dân trên đất sẽ nhờ con mà được phước.”

— Sáng Thế Ký 12:1-3

Lời hứa này lệ thuộc vào đức tin của Áp-ra-ham đối với Đức Chúa Trời cũng như sự vâng lời của ông và lời hứa này cần một đức tin rất lớn để có thể rời bỏ nơi quen thuộc để đến nơi mà ông không biết.

Bởi đức tin, Áp-ra-ham vâng lời Chúa gọi, đi đến xứ mình sẽ nhận làm cơ nghiệp; ông đi mà không biết mình đi đâu.

— Hê-bơ-rơ 11:8

Vậy, chúng ta thấy rằng Đức Chúa Trời đã tìm được lối vào hợp pháp ở thế gian thông qua người tin cậy Ngài ngay cả khi ông không hiểu gì cả. Đức tin của Áp-ra-ham khiến Đức Chúa Trời có thể chúc phước cho ông một cách cá nhân. Nhưng về sau, vì có đức tin của Áp-ra-ham, Đức Chúa Trời còn lập giao ước với ông liên quan đến hậu tự của ông. Đừng nghĩ điều này lạ lùng. Hãy nhớ rằng đây là cách Sa-tan giành được lối vào thế gian lúc ban đầu. A-đam – người có quyền thực thi hợp pháp trên đất như đã được ký thuật trong Hê-bơ-rơ 2:7-8, đã chọn cách tin vào Sa-tan thay vì Đức Chúa Trời.

Đức tin của Áp-ra-ham đã mở cánh cửa hợp pháp cho sự ảnh hưởng của thiên đàng đến trên cuộc đời ông, cho phép ông được vô cùng giàu có. Sự thịnh vượng này còn trải dài

xuống đến tận hậu tự của Áp-ra-ham nữa. Khi tôi nghiên cứu xa hơn việc này, tôi lần xuống Giô-sép, chắt của Áp-ra-ham. Tôi thấy có một sự minh họa và sự hiểu biết tuyệt vời về Vương quốc cũng như cách thức nó hoạt động, cụ thể là những gì Châm Ngôn 10:22 thực sự hàm ý.

Khung cảnh là thế này, các anh của Giô-sép ghét anh và bán anh làm nô lệ thông qua những thương nhân buôn nô thường xuyên qua lại vùng đất của họ. Họ bắt Giô-sép sang Ai Cập là nơi anh bị bán vào nhà Phô-ti-pha, một viên quan chỉ huy trong quân đội Ai Cập. Điều này được kể trong phân đoạn sau đây và cũng là phân đoạn tôi tìm được một mảnh ghép lớn cho bức tranh xếp hình liên quan đến khả năng được thịnh vượng tốt bụng của Áp-ra-ham.

Các lái buôn Ích-ma-ên đem Giô-sép xuống Ai Cập bán cho Phô-ti-pha, một người Ai Cập làm quan chỉ huy vệ binh của Pha-ra-ôn. Đức Giê-hô-va ở với Giô-sép nên cậu rất thành công trong nhà người chủ Ai Cập. Người chủ cũng thấy rằng Đức Giê-hô-va phù hộ chàng và khiến cho mọi việc tay chàng làm đều được thịnh vượng. Giô-sép được ơn trước mặt chủ và trở thành phụ tá cho ông.

Ông lập chàng làm quản gia và giao tất cả tài sản cho chàng. Từ khi ông giao cho Giô-sép quản trị nhà cửa và mọi tài sản trong nhà, Đức Giê-hô-va vì Giô-sép ban phước cho nhà Phô-ti-pha. PHƯỚC LÀNH CỦA ĐỨC GIÊ-HÔ-VA BAO PHỦ TRÊN MỌI TÀI VẬT CỦA ÔNG, TRONG NHÀ CŨNG NHƯ NGOÀI ĐỒNG. Ông trao hết tài sản cho Giô-sép cai

quản, không cần bận tâm đến bất cứ việc gì ngoài phần thức ăn của mình.

— Sáng Thế Ký 39:1-6

Rõ ràng phân đoạn này nói rằng phước hạnh của Chúa khiến cho Giô-sép giàu có. Nhưng cái gì đã và sẽ là phước hạnh của Chúa? Tôi để ý cụm từ “Phước Hạnh (phước hạnh xác định được) của Chúa” chứ không phải “phước hạnh chung chung nào đó” của Chúa. Tất cả chúng ta đều hay nói cái gì đó tuyệt vời thì sẽ là “thật đúng là phước hạnh (chung chung, không xác định)!” Nhưng phân đoạn này không nói đến cái tốt đẹp chung chung vừa mới xảy ra. Mà phân đoạn này nói về “Phước Hạnh (xác định, cụ thể).”

Tôi biết Phước Hạnh của Chúa là gì, trên thực tế, đó chính là giao ước được lập giữa Đức Chúa Trời và Áp-ra-ham và hậu tự của ông. Nói một cách cụ thể, Phước Hạnh ở đây chính là những lời hứa (xác định) được ban cho Áp-ra-ham đi theo giao ước. Sự đồng thuận hợp pháp có trong giao ước nói về nghĩa vụ và trách nhiệm của các bên có liên quan nhưng giao ước cũng giải thích rõ ràng quyền lợi của mỗi bên nữa. Trong trường hợp này, những lời hứa được ban cho Áp-ra-ham là quyền lợi của bên nhận giao ước. Bên nhận giao ước, để hưởng được những quyền lợi này thì phải đi theo điều kiện và luật lệ của Chúa. Rõ ràng tôi cũng thấy bất kể điều gì Giô-sép đặt dưới quyền thực thi pháp lý hợp pháp của Giô-sép thì những điều đó cũng ở dưới hoặc tận hưởng được những lời hứa hoặc những quyền lợi hợp pháp của giao ước nữa.

Bây giờ Châm Ngôn 10:22 dần có ý nghĩa trong tôi. Những lời hứa Đức Chúa Trời ban cho Áp-ra-ham là thoả thuận hợp pháp và cao hơn hệ thống rửa sả của quả đất về sự nghèo đói. Phước Hạnh được ban cho Áp-ra-ham đã khiến giao ước hợp pháp để Đức Chúa Trời chúc phước Áp-ra-ham và dòng dõi ông bằng sự thịnh vượng và tâm ảnh hưởng mà Đức Chúa Trời từng muốn con người sở hữu. Bây giờ hãy đọc Châm Ngôn 10:22 với sự hiểu biết được viết xuống bên trong dấu ngoặc đơn.

Chìa khoá chính:

Phước Hạnh của Chúa (những lời hứa được ban cho Áp-ra-ham) mang đến sự giàu có và Ngài chẳng thêm nổi buồn rầu nào vào đó.

Cụm từ “*Ngài chẳng thêm vào đó đau khổ nhọc nhằn*” chỉ ra hệ thống rửa sả của thế gian trong Sáng Thế Ký 3:17 – trải qua mồ hôi và nước mắt. Từ *đau khổ* trong tiếng Hê-bơ-rơ còn có nghĩa là lao nhọc! Bạn có thấy điều đó không? Con người có thể thoát ra khỏi những giới hạn rửa sả của thế gian trong sự lao nhọc, đổ mồ hôi sôi nước mắt thông qua những lời hứa được ban cho Áp-ra-ham.Ồ, tôi biết bạn đang nghĩ gì – “Những lời hứa này chỉ dành cho Áp-ra-ham và dòng dõi của ông thôi.” Thì đúng là vậy nhưng tôi cần chỉ cho bạn những câu Kinh Thánh khác nữa, đó là Ga-la-ti 3:13-14.

Đấng Christ đã chuộc chúng ta khỏi sự rửa sả của luật pháp khi Ngài chịu rửa sả thế cho chúng ta — vì có lời chép: “Đấng rửa thay cho kẻ bị treo trên cây gỗ” — để trong Đấng Christ Jê-sus phước lành (những lời hứa) dành cho Áp-ra-ham đến được với các dân ngoại, và bởi đức tin chúng ta nhận lãnh lời hứa về Thánh Linh.

— Ga-la-ti 3:13-14

Thông qua đức tin, là tín hữu đặt đức tin trong Đấng Christ, chúng ta được tháp vào mọi phước hạnh được ban cho Áp-ra-ham. Thế thì có những phước hạnh nào được ban cho Áp-ra-ham vậy? Chúng ta có thể tìm thấy một danh sách những lời hứa được liệt kê trong Phục Truyền Luật Lệ Ký chương 28.

Nếu anh em thật lòng lắng nghe tiếng phán của Giê-hô-va Đức Chúa Trời, cẩn thận làm theo mọi điều răn của Ngài mà tôi truyền cho anh em ngày nay thì Giê-hô-va Đức Chúa Trời của anh em sẽ làm cho anh em trôi vượt mọi dân tộc trên đất này. Mọi phước lành sau đây sẽ giáng trên anh em nếu anh em lắng nghe tiếng Giê-hô-va Đức Chúa Trời của anh em:

Anh em sẽ được ban phước trong thành cũng như ngoài đồng ruộng.

Bông trái của thân thể anh em, hoa quả của đất đai anh em, bầy con của đàn gia súc, và cả chiên con lẫn bò con của anh em đều sẽ được ban phước.

*Cái giỏ và thùng nhồi bột của anh em đều sẽ được ban phước!
Anh em sẽ được ban phước khi đi ra cũng như lúc đi vào.*

*Đức Giê-hô-va sẽ làm cho kẻ thù nổi lên chống anh em bị
đánh bại trước mặt anh em. Từ một đường chúng kéo ra đánh
anh em, thì phải theo bảy đường mà chạy trốn khỏi anh em.*

*Đức Giê-hô-va sẽ truyền cho phước lành đến với anh em
trong kho lúa và trong mọi công việc của tay anh em. Ngài sẽ ban
phước cho anh em trong xứ mà Giê-hô-va Đức Chúa Trời ban
cho anh em.*

*Nếu anh em tuân giữ các điều răn của Giê-hô-va Đức
Chúa Trời và đi theo đường lối Ngài thì Đức Giê-hô-va sẽ lập
anh em làm một dân thánh cho Ngài như Ngài đã thề với anh
em. Mọi dân tộc trên địa cầu sẽ thấy rằng anh em được mang
danh Đức Giê-hô-va và chúng sẽ sợ anh em. Đức Giê-hô-va sẽ
làm cho anh em thịnh vượng, bông trái của thân thể anh em,
bầy con của đàn gia súc, hoa quả của đất ruộng anh em sẽ được
đồi dào trong xứ mà Ngài sẽ ban cho anh em theo lời thề với
các tổ phụ.*

*Đức Giê-hô-va sẽ mở kho báu từ trời của Ngài cho anh em,
ban mưa đúng mùa trên đất đai anh em và ban phước cho mọi
công việc của tay anh em. Anh em sẽ cho nhiều dân tộc vay nhưng
anh em không vay mượn ai cả. Đức Giê-hô-va sẽ đặt anh em
đứng đầu chứ không phải đứng chót, anh em sẽ luôn ở trên chóp
chứ không ở dưới đáy; nếu anh em vâng theo các điều răn của
Giê-hô-va Đức Chúa Trời mà hôm nay tôi truyền cho anh em,
tuân giữ và thực hành, và nếu anh em không lìa bỏ một lời nào tôi*

truyền cho anh em hôm nay, không quay sang bên phải hoặc bên trái, không chạy theo và phụng thờ các thần khác.

— Phục Truyền 28:1-14

Tất cả những lời hứa này, mặc dầu chúng nằm trong phần Kinh Thánh Cựu Ước, nhưng bây giờ hoàn toàn thuộc về bạn để bạn vui hưởng. Sự khác biệt ở đây là những con người sống trong thời Cựu Ước phải thực hiện y chang những gì được chép thì họ mới thừa hưởng được phước hạnh, còn chúng ta thông qua đức tin trong Chúa Giê-su Christ dưới giao ước mới thì chúng ta nhận lãnh được. Bạn và tôi, là Dân Ngoại, chúng ta được tháp vào trong giao ước; và bây giờ, thông qua Chúa Giê-su Christ, chúng ta chia sẻ Phước Hạnh của Áp-ra-ham. Nhưng chúng ta còn chia sẻ nhiều hơn những phước hạnh vật lý của Áp-ra-ham nữa đó là chúng ta còn chia sẻ cả phước hạnh thuộc linh trong sự sinh mới nữa. Bây giờ, chúng ta sở hữu mọi phước hạnh vật lý, thuộc về chiều kích của đời trong Áp-ra-ham nhưng đồng thời chúng ta còn có cả phước hạnh đời đời của thiên đàng và Đức Thánh Linh thực sự ngự trong chúng ta là những con trai và con gái của Đức Chúa Trời. Hãy nhớ, chỉ có con trai và con gái thì mới được hưởng thừa kế; nô lệ thì không thể. Không được sinh lại thì dầu cho Áp-ra-ham có yêu Đức Chúa Trời nhiều đến đâu đi chăng nữa thì Đức Thánh Linh cũng không ngự trong ông và ông cũng không thể vào thiên đàng được. Dĩ nhiên, ông thừa hưởng được thiên đàng sau khi Chúa Giê-su trả xong món nợ tội lỗi.

Bấy giờ tôi đã hiểu ra Châm Ngôn 10:22 thực sự có ý gì khi nói rằng Đức Chúa Trời ban sự giàu có cho người và Ngài chẳng đem đau khổ nhọc nhằn nào vào đó. Từ *đau khổ* trong tiếng Hê-bơ-rơ có nghĩa là lao nhọc, bấy giờ tôi cũng đã hiểu được rằng nó chỉ đến hệ thống rửa sả của quả đất, là sự đổ mồ hôi sôi nước mắt để có được cái ăn cái mặc. Tôi cũng hiểu được giao ước, phước hạnh của lời hứa Đức Chúa Trời về sự giúp đỡ và những quyền lợi Ngài ban cho đã nâng Áp-ra-ham lên trên mọi sự rửa sả của quả đất và Ngài đã khiến cho ông giàu có. Tôi cũng nhận biết được những ích lợi của phước hạnh được định nghĩa trong Phục Truyền 20 chỉ cho tôi thấy rõ ràng rằng tôi là người đã được định để thịnh vượng. Kết quả của những hứa ngôn này chính là tôi được định để đứng đằng đầu chứ không phải đằng đuôi, là người cho vay mượn chứ không phải là người đi vay mượn. Đây là quyền lợi hợp pháp cho mọi người con của Đức Chúa Trời. Giống Giô-sép, tôi có phước hạnh của Đức Chúa Trời và tôi phải giàu có. Tôi cũng được hưởng toàn bộ tài sản trong Vương quốc Đức Chúa Trời. Là con trai của Ngài, tất cả những điều này đã hoàn toàn là của tôi một cách hợp pháp.

Khi tôi đọc lại câu chuyện Giô-sép trong Sáng Thế Ký 39, rõ ràng tôi thấy chính sự thành công của Giô-sép đã gây chú ý cho Phô-ti-pha, không những vậy, đó còn là thành công ai cũng nhìn thấy được nên nó mới thu hút toàn bộ sự chú ý của mọi dân tộc trong thế gian lúc bấy giờ và sự thành công này đã khiến tất cả mọi người, mọi nước, mọi dân nhìn thấy được sự khác biệt ở tuyền dân của Đức Chúa Trời.

Mọi dân tộc trên địa cầu sẽ thấy rằng anh em được mang danh Đức Giê-hô-va và chúng sẽ sợ anh em. Đức Giê-hô-va sẽ làm cho anh em thịnh vượng, bông trái của thân thể anh em, bầy con của đàn gia súc, hoa quả của đất ruộng anh em sẽ được dồi dào trong xứ mà Ngài sẽ ban cho anh em theo lời thề với các tổ phụ.

— Phục Truyền 28:10-11

Còn có một bằng chứng to lớn khác trong Sáng Thế Ký 39:6 mà tôi cũng sẽ trình bày và muốn bạn nhìn thấy được. Nói đến Phô-ti-pha, Kinh Thánh nói rằng “*Ông trao hết tài sản cho Giô-sép cai quản, không cần bận tâm đến bất cứ việc gì ngoài phần thức ăn của mình.*” Tôi biết mà! Đây là ví dụ của sự an nghỉ mà chúng ta nói đến. Phô-ti-pha không cần phải lo bất cứ thứ gì ngoài trừ thức ăn thôi. Điều này hàm ý sự thành công Giô-sép mang đến gia đình ông, Phước Hạnh của Chúa đã sản sinh ra kết quả cho phép Phô-ti-pha dồn lực tập trung vào nhiệm vụ của ông chứ không phải là sự sinh tồn!

Drenda và tôi thường nói câu này suốt nhiều năm tháng như một tôn chỉ, đó là “*Trừ khi bạn chấn chỉnh lại tiền bạc, nếu không bạn sẽ chẳng đời nào tìm thấy được vận mệnh của bạn*” và bạn cũng sẽ không bao giờ khám phá ra được con người thực sự của bạn. Bạn sẽ không bao giờ tìm được chỗ thích hợp thuộc về mình, một điểm để bạn đắm mê, bạn sẽ không bao giờ tìm được sự thoả lòng đích thực. Bạn sẽ ra mọi quyết định xoay quanh chuyện sinh tồn, kiếm tiền và dành dụm tiền, hãy là một ai đó không phải chỉ biết làm đồng nào

xào đồng ấy. Ở đây chúng ta thấy kết quả của Phước Hạnh của Chúa giáng trên nhà Phô-ti-pha, là người thậm chí còn không biết tí gì về Vương quốc Đức Chúa Trời. Nhưng bằng việc giao hết tài sản, đất đai cho Giô-sép coi sóc thì mọi mối quan tâm của ông được chuyển đổi sang giao ước mà Giô-sép được bao phủ. Bạn rõ ràng có thể thấy được sự chuyển đổi này từ câu 5 của chương 39.

Từ khi ông giao cho Giô-sép quản trị nhà cửa và mọi tài sản trong nhà, Đức Giê-hô-va vì Giô-sép ban phước cho nhà Phô-ti-pha. Phước lành của Đức Giê-hô-va bao phủ trên mọi tài vật của ông, trong nhà cũng như ngoài đồng.

— Sáng Thế Ký 39:5

Một lần nữa chúng ta thấy đây là sự chuyển đổi của cái gì đó đi từ lãnh địa thế gian là cái gì đó phải chịu phục tùng hệ thống bị rửa sạch của quả đất sang quyền thực thi pháp lý của Vương quốc Đức Chúa Trời và những sự thay đổi ngoạn mục đã xảy ra. Hãy đối diện với điều này: Nếu Đức Chúa Trời giúp đỡ bạn bằng sự khôn ngoan của Ngài, dẫn dắt bạn đến với những quyết định đúng đắn và cảnh báo bạn về những cái bẫy thì ai cũng có thể giàu có! Bạn có thấy vậy không? Phước hạnh của Chúa là của bạn!

Khi tôi nghiên cứu điều này lúc Chúa dạy tôi Vương quốc, tôi đã rất rối trí liên quan đến lý do Giô-sép được sự thành công kinh điển cỡ ấy vì có phước hạnh của Chúa, tuy nhiên hầu hết những Cơ đốc nhân tôi biết ngày nay đang vật

lộn chỉ để chi trả những hoá đơn. Để được hoàn toàn tự do về mặt tài chính là điều gì đó mà hầu hết mọi người thực sự còn không dám nghĩ đến là khả thi nữa kia. Tuy nhiên, chúng ta có giao ước tốt hơn dựa trên những lời hứa tốt hơn từ những giao ước và lời hứa trong Cựu Ước. Mặc dầu rõ ràng tôi hiểu được Phước Hạnh của Chúa nhưng tôi thậm chí vẫn còn không biết chính xác làm cách nào mà phước hạnh thực sự sản sinh những câu trả lời tôi đang thực sự rất cần lúc ấy – nhưng tôi đã học và ngày càng vui hưởng sự tự do hơn khi tôi bắt đầu áp dụng và thực nghiệm những gì Chúa dạy tôi.

Rồi tôi chú ý đến Tân Ước và nhìn vào cuộc đời và chức vụ của Chúa Giê-su để học biết nhiều hơn nữa cách Vương quốc Đức Chúa Trời thay đổi mọi hoàn cảnh và mọi tình huống ở những nơi đó.

Một lần kia, khi Đức Chúa Jêsus đứng trên bờ hồ Ghê-nê-xa-rết, dân chúng chen lấn chung quanh Ngài để nghe lời Đức Chúa Trời. Ngài thấy hai chiếc thuyền đậu gần bờ; những người đánh cá đã ra khỏi thuyền và đang giặt lưới. Ngài lên một trong hai chiếc thuyền đó, là chiếc của Si-môn, và bảo ông chèo ra khỏi bờ một chút; rồi Ngài ngồi trên thuyền giảng dạy cho dân chúng.

Khi giảng xong, Ngài bảo Si-môn: “Hãy chèo ra ngoài nước sâu, thả lưới để đánh cá.” Si-môn thưa: “Thưa Thầy, chúng con đã làm việc suốt đêm mà không bắt được gì cả nhưng vâng lời Thầy, con sẽ thả lưới.”

Họ thả lưới xuống và bắt được nhiều cá đến nỗi sắp đứt cả lưới. Họ ra hiệu gọi các bạn ở thuyền khác đến giúp. Các bạn ấy đến chở cá đầy hai thuyền, đến nỗi gần chìm.

Thấy vậy, Si-môn Phi-e-rơ quỳ xuống ngang đầu gối Đức Chúa Jê-sus và thưa: “Lạy Chúa, xin lia khỏi con, vì con là người có tội.” Vì Si-môn và tất cả những người ở đó với ông đều kinh ngạc về mẻ lưới vừa rồi; cả Gia-cơ và Giăng con Xê-bê-đê, bạn của Si-môn cũng vậy.

Đức Chúa Jê-sus phán với Si-môn: “Đừng sợ, kể từ nay, con sẽ trở nên tay đánh lưới người.” Họ đem thuyền vào bờ, bỏ mọi sự mà theo Ngài.

—Lu-ca 5:1-11

Đây là câu chuyện của cách Vương quốc Đức Chúa Trời đảo ngược hệ thống bị rửa sả của thế gian trong cuộc đời ba ngư phủ vào một buổi sáng đẹp trời nọ. Nếu bạn đọc phân đoạn, bạn sẽ thấy Phi-e-rơ, Gia-cơ và Giăng đã đánh cá suốt đêm mà không bắt được một con cá nào, không được một thứ gì. Tiêu biểu cho hệ thống bị rửa sả của quả đất về sự lao nhọc, đổ mồ hôi đó là quần quật suốt đêm mà không được một cái gì gọi là biểu lộ cho thành quả lao động của họ. Nhưng khi Chúa Giê-su tháp vào Vương quốc Đức Chúa Trời và chức năng hoạt động của Vương quốc thì cũng vẫn là những ngư phủ này nhưng bây giờ họ lại bắt được nhiều cá đến nỗi tàu của họ sắp chìm!

Dừng lại!!! Hãy suy nghĩ những gì chúng ta vừa đọc. Không có gì cả, không một con cá, kiệt quệ lại trở thành bội

thu đến nỗi gần chìm cả hai con tàu ư? Tuy nhiên đâu có rất nhiều người đọc câu chuyện này, và có rất rất nhiều người đọc câu chuyện này từ hàng trăm năm trước cũng không nhìn thấy hoặc thậm chí còn không dám nghĩ câu chuyện này cũng có khả năng xảy ra cho họ ấy chứ. Tại sao? Câu trả lời xưa nhất trái đất vẫn là vì Chúa Giê-su đã ở đó và Ngài đã lưới cá. Hãy nhớ đến câu chuyện tôi chỉ cho bạn trong Mác 6 nơi Chúa Giê-su không thể chữa lành cho nhiều người vì người dân ở đó không có đức tin và rồi Vương quốc không có quyền thực thi quyền hạn đó sao? Phải có ai đó trao cho thiên đàng quyền hạn thực thi pháp lý trước khi thiên đàng có thể hành động trong tình huống này.

Si-môn thưa “Thưa Thầy, chúng con đã làm việc suốt đêm mà không bắt được gì cả nhưng vâng lời Thầy, con sẽ thả lưới.”

Phi-e-rơ đã hiệp ý với thiên đàng và thiên đàng có quyền hợp pháp để thực thi pháp lý trong câu chuyện này. Một lần nữa, chúng ta thấy địa hạt thế gian đã được biến đổi bởi Vương quốc Đức Chúa Trời. Có điên rồ không, giống như việc con người luôn nhìn thấy chim bay trên trời hàng ngàn năm nhưng lại không biết họ cũng có thể bay để rồi không bao giờ đeo đuổi điều ấy. Cơ đốc nhân ngày nay cũng vậy, họ không biết rằng họ cũng không cần phải kéo lưới về tay không, họ chỉ cần thác vào quyền năng của thiên đàng để quyền năng thiên đàng làm cho cuộc đời họ giàu có. Điều tôi

muốn bạn nhìn thấy ở đây là những ngư phủ thiếu may mắn này cũng chính là những ngư phủ đã có hai thuyền đầy ắp cá đến nổi tàu suýt chìm đấy!

Hỡi bạn của tôi, điều khác biệt ở đây là Vương quốc chứ không phải con người. Có thể bạn nghĩ bạn không có tương lai, thiếu may mắn, chẳng đạt được thành tựu gì. Nhưng trên thực tế, tất cả những gì bạn cần là Vương quốc để biến cuộc đời bạn thành câu chuyện thành công. Vâng, bạn cũng đóng một vai trò quan trọng đấy. Họ phải thả lưới – họ phải chăm sóc lưới cá của họ và họ phải sẵn sàng để thả lưới – nhưng ai cũng có thể lưới cá nếu Đức Chúa Trời cho bạn biết chỗ để lưới cá.

Hãy lắng nghe, hệ thống rửa sả thế gian của quần quật và lao nhọc không thể khiến cho kết quả trên xảy ra. Bạn không thể chạy đủ nhanh hoặc làm việc đủ lâu để đạt được ước mơ. Đức Chúa Trời không bao giờ định cho bạn phải nghiêng rặng và cố hết sức riêng của bạn để khiến cho mọi sự hoàn tất.

Bằng việc tháp vào luật lệ và những lời hứa của Vương quốc Đức Chúa Trời, bạn có thể bay thay vì đi bộ. Hãy để tôi nói theo một cách khác. Mặc dầu luật trọng lực vẫn luôn hiệu quả nhưng bạn có thể bay bằng cách tháp vào luật khác – luật nâng và tận hưởng toàn bộ cách sống mới.

Hãy nhớ rằng, khi bạn đến với Đấng Christ, bạn là thành viên của Vương quốc Đức Chúa Trời. Là công dân tức là bạn có quyền lợi hợp pháp; là con tức là bạn có quyền thừa kế. Quyền và lợi ích hợp pháp của bạn cài đặt cho bạn một cuộc

sống vượt lên trên mọi hệ thống rửa sả thế gian về nghèo đói, bệnh tật và thất bại.

Hãy hình dung những gì mà phân đoạn Kinh Thánh này nói, nghe có vẻ thật đã đời với một người Y-sơ-ra-ên nào đó từng sống trong cảnh nô lệ. Trên thực tế, tất cả họ đều biết mùi vị nô lệ đã là quá khứ xa xăm nào đó họ không còn có thể nhớ rõ được nữa. Nhưng những câu nói này là bài diễn thuyết của Môi-se trước toàn thể nhân dân Y-sơ-ra-ên khi họ đang tiến vào đất hứa.

Khi Giê-hô-va Đức Chúa Trời đã đưa anh em vào xứ mà Ngài đã thề với tổ phụ anh em là Áp-ra-ham, Y-sác và Gia-cốp, để ban cho anh em những thành lớn và tốt đẹp mà ANH EM ĐÃ KHÔNG XÂY CẤT, những căn nhà đầy đủ mọi vật tốt mà anh em không sắm sửa, những giếng nước mà anh em không phải đào, cây nho và cây ô-liu mà anh em không trồng; khi anh em được ăn uống no nê, thì phải cẩn thận kẻo anh em quên Đức Giê-hô-va là Đấng đã đem anh em ra khỏi Ai Cập [một vương quốc khác], tức khỏi NHÀ NÔ LỆ [vương quốc nô lệ].

— Phục truyền 6:10-12

Khi còn là nô lệ, cách duy nhất họ biết để có được một cái gì đó, đó là phải làm đổ mồ hôi sôi nước mắt. Nhưng bây giờ Đức Chúa Trời nói với họ rằng sự lao nhọc của họ không đáp ứng được cho nhu cầu của họ. Chứ Ngài không nói rằng họ không còn phải lao động nữa, thay vào đó Ngài nói rằng họ sẽ không còn bị cột trói vào hệ thống đòi hỏi sự lao nhọc

để sinh tồn. Đức Chúa Trời nói họ sẽ giàu có trong xứ Ngài sẽ dẫn họ đến.

Hãy để tôi khép lại chương này bằng một câu chuyện nữa để minh họa rõ hơn nữa điều tôi đang nói. Drenda và

**TẤT CẢ NHỮNG GÌ
BẠN CẦN LÀ VƯƠNG
QUỐC ĐỂ BIẾN CUỘC
ĐỜI BẠN THÀNH CÂU
CHUYỆN THÀNH CÔNG.
VÀNG, BẠN CŨNG
ĐÓNG MỘT VAI TRÒ
QUAN TRỌNG ĐẤY**

tôi thực sự không có hứng thú về xe cộ cho lắm. Với một số người thì có đấy và họ sẽ luyện thuyên với bạn tất cả những dòng xe họ thích. Nhưng vì một vài lý do nào đó mà chúng tôi không có hứng thú với xe cộ. Chúng tôi thích nhiều thứ xinh xắn nhưng chúng tôi chưa bao giờ nói rằng mình phải có cho bằng được một loại xe ô-tô cụ thể nào đấy. Chúng tôi thường mua đại một chiếc ô-tô

nào đó rồi cứ lái nó trong suốt 10 năm hoặc hơn. Dĩ nhiên, chúng tôi chăm sóc xe rất tốt và chúng không bao giờ trông có vẻ cũ đi cả, chừng nào chúng còn chạy tốt thì chừng ấy chúng tôi còn hạnh phúc vì chúng.

Một vài năm trước, hội thánh chúng tôi có thuê hai chiếc Escalades cho hội nghị mà chúng tôi là những người chủ trì. Chúng tôi thuê để đưa đón diễn giả khách mời và lòng chúng tôi cũng muốn tiếp đãi những vị khách của chúng tôi nữa nên chúng tôi đã thuê chúng. Lúc bấy giờ, đó không phải là việc lần đầu tiên chúng tôi làm đâu. Chúng tôi luôn luôn làm như vậy. Nhưng đó là lần đầu tiên tôi lái dòng xe ấy cho sự

kiện. Tôi không chắc tại sao chúng tôi lái một trong số chúng trong suốt sự kiện ấy nhưng mà sự thật là chúng tôi đã lái nó về nhà sau đêm muộn. Và bạn biết sao không? Chúng tôi cực kỳ mê nó. Drenda và tôi thích cách nó hoạt động lẫn về bề ngoài. Có một lần, chúng tôi đã được lái một chiếc ô-tô khá đẹp dòng Honda Pilot nhưng chiếc Escalade này thì chắc chắn vượt trội hơn hẳn chiếc Honda Pilot kia. Đó là chiếc xe đuôi ngắn màu trắng ngọc trai. Nếu bạn am hiểu về ô-tô dòng Escalades thì bạn sẽ biết chúng có hai loại, loại đuôi ngắn và loại đuôi dài. Chúng tôi thích loại đuôi ngắn hơn vì chúng trông gọn hơn và dễ lái hơn cũng như trông linh hoạt hơn. Khi lái chiếc Escalade cùng với Drenda, cô ấy bảo “mình biết không, em thích chiếc xe này; em nghĩ chúng ta nên mua một chiếc giống vậy.” Tôi đồng ý. “Chúng ta sẽ tìm mua chiếc giống thế này, đuôi ngắn, màu trắng ngọc trai.” Cả hai chúng tôi nhất trí như vậy.

Mặc dầu chúng tôi không kể cho ai nghe về cuộc nói chuyện của mình, nhưng khoảng một tháng sau đó, khi tôi đang đi ra ngoài để lấy giấy tờ của mình thì điện thoại của tôi đổ chuông. Tôi nhận ra giọng nói ở đầu dây bên kia là người đã từng nhóm lại ở hội thánh của tôi. Anh ấy nói, “Xin chào mục sư,” và sau đó bảo rằng anh ấy muốn mua cho tôi một chiếc xe dòng Escalade. Tôi ngỡ ngàng trong phút chốc rồi nói, "Tuyệt vời!" Sau đó anh ấy hỏi tôi muốn màu gì, và tôi đã nói với anh ấy rằng chúng tôi yêu thích một chiếc xe màu trắng ngọc trai. Anh ấy nói, "Tôi sẽ gọi lại cho mục sư ngay khi tôi mua được xe." Tuy nhiên, anh ấy đã không hỏi tôi

muốn một chiếc xe đuôi ngắn hay đuôi dài. Một tháng đã trôi qua và tôi nghĩ rằng chắc có lẽ anh ấy đã quên chuyện chiếc xe rồi, nhưng thật chẳng ngờ, anh ấy đã gọi điện và bảo chúng tôi hãy ghé qua rồi nói rằng chiếc Escalade đã được anh ấy chuẩn bị sẵn sàng để chúng tôi đến lấy.

Vừa khi chúng tôi gặp anh ấy, chúng tôi đã thấy một chiếc xe dòng Escalade phiên bản đuôi ngắn màu trắng ngọc trai tuyệt đẹp đậu ngay tại đó. Chiếc xe hơi quả thực là hoàn hảo trong từng đường nét, không một tỳ vết, thật đúng là lý tưởng. Chúng tôi đã nói với anh ấy rằng chúng tôi thật sự rất thích chiếc xe. Sau đó, anh ấy đã xin lỗi và nói rằng anh ấy rất tiếc vì đã mất quá nhiều thời gian, mặc dù anh ấy đã cố gắng tìm kiếm một chiếc xe phiên bản đuôi dài nhưng tất cả những gì anh ấy có thể tìm thấy là một chiếc phiên bản đuôi ngắn. Chúng tôi đã bật cười và nói rằng, "Chiếc đuôi ngắn chính là chiếc mà chúng tôi muốn có." Chúng tôi đã lái chiếc xe đó về nhà và cứ ngỡ rằng chúng tôi là những người giàu có nhất trên trái đất này khi được lái chiếc xe đó. Nhưng bạn biết gì không? Những chiếc Escalades đó đã từng thịnh hành trong một khoảng thời gian dài. Chỉ là tôi chưa từng nghĩ rằng mình có thể sở hữu được nó! Để hiểu được câu chuyện này một cách trọn vẹn, bạn cần biết rằng tôi đã gửi tặng đi tám chiếc xe hơi trong quá khứ, vì vậy tôi đã có hạt giống trong lòng đất liên quan đến những chiếc xe. Chỉ là tôi chưa từng nói rằng tôi muốn có một chiếc mà thôi.

Tôi biết bạn đang nghĩ gì, có phải bạn nghĩ rằng những thứ kiểu như vậy chỉ xảy ra đối với mục sư thôi, có phải

không. Ồ, bạn biết đây, tôi đang phục vụ trong lãnh vực tài chính được 36 năm rồi và tôi cũng đã nói chuyện với rất nhiều mục sư. Để tôi nói cho bạn nghe một sự thật, phần lớn trong số họ phải thất lưng buộc bụng mới sống được đây. Những điều này không và sẽ không xảy đến với chúng tôi vì chúng tôi rao giảng Vương quốc mà là bởi vì chúng tôi sống trong Vương quốc và vận dụng luật lệ của Vương quốc vào đời sống chúng tôi. Trên thực tế, tôi hết nợ trước khi tôi bắt đầu thành lập hội thánh. Thực ra mà nói thì tôi không cần phải lập hội thánh để có lương chi trả cho các hoá đơn đâu. Tôi mở hội thánh là để nói cho tất cả mọi người biết những gì tôi và Drenda đã khám phá ra được – ấy chính là tin tức tốt lành về Vương quốc!

CHƯƠNG 6

SỐNG KHÔNG PHẢI CHỈ ĐỂ TRẢ HOÁ ĐƠN!

Dường như tôi tìm được một ốc đảo tạm bợ của cuộc sống ở giữa bão tố cuộc đời tôi đang đối mặt. Chúng tôi mời khoảng 50 vị khách đến chơi nhà trong trang trại chúng tôi ở khi ấy để ăn tối vui vẻ với nhau cùng với việc đốt lửa, nướng xúc xích và trò chuyện. Đó là một ngày trong vô số ngày của nhiều năm rông rã trong cảnh căng thẳng cực độ, không đồng xu dính túi, chỉ có vật lộn để cố sống sót thêm một tuần nữa. Tôi đang trông chờ đến bữa gặp mặt đó khi mà tôi quá mệt mỏi về cảm xúc và cần có thứ gì đó tích cực để tập trung vào một chút. Bữa tối diễn ra rất thành công: đồ ăn ngon tuyệt, trong số những người bạn được mời họ còn dẫn theo con cái họ cùng đến chơi nữa và tất cả đều đang tận hưởng khoảng thời gian vui vẻ với nhau. Nhà tôi lúc đó đầy khách khứa thì bỗng có tiếng gõ cửa. Tôi nghĩ chắc có người bạn nào đó đến trễ nhưng khi mở cửa, tôi lại được một anh nhân viên điện lực nồng nhiệt chào hỏi. Anh ta nói năng lịch sự rằng sở dĩ anh ta đến là để cắt điện nhà tôi vì chúng tôi chưa đóng tiền

điện. Tôi đã rất hoảng loạn. Nhà tôi đang đông nghẹt khách mời và tôi thì cần điện, chưa kể là sẽ rất xấu hổ nếu bị ngắt điện thế này.

Rất nhanh tôi xin anh nhân viên đi ra sân sau nhà chúng tôi để nói chuyện một chút. Tôi xin anh ta đừng cắt điện và hỏi anh ta cho tôi biết số tiền. “Chỉ số điện cao quá”, tôi nghĩ vậy. “Anh có thể giảm bớt chút ít được không?” Anh ta suy nghĩ một lát rồi cuối cùng cũng hạ thấp con số xuống. Tôi nói tiếp với anh ta rằng “Anh có thể giữ tấm séc này cho đến thứ Ba trước khi anh thu tiền mặt được không?” Anh ta nói “Không thành vấn đề” và tôi viết con số vào tấm séc. Tôi không có cát nào trong tài khoản vào ngày thứ Sáu đó và thực sự thì tôi cũng không biết còn có bao nhiêu khó khăn đang chờ đợi tôi trước ngày thứ Ba tuần sau đó nữa nhưng ít nhất là điện đã không bị cắt cho đến hết cuối tuần. Tôi không nhớ tôi đã làm gì vào ngày thứ Ba nhưng có lẽ là tôi đã tìm được cái gì đó để đem đi cầm.

Đó là một ngày trong vô số ngày chúng tôi ở khi sống dưới sự rối loạn tài chính. Không thể tưởng tượng nổi là tôi đã sống trong cảnh ấy suốt chín năm trời rỗng rã! Sống dưới căng thẳng như vậy nên không có tầm nhìn nào mà còn cả chưa kể sự căng thẳng tài chính bòn rút dần, rút dần từng milimet niềm vui một ngày mới mang đến cho chúng tôi. Mọi suy nghĩ lúc bấy giờ đều dồn hết vào việc sinh tồn, việc kiếm tiền ở đâu để trả cho hoá đơn tiếp theo. Tuần trước anh có chi tiêu nhiều quá không? Anh có nên cầm theo hoá đơn mua sắm ở cửa hàng bách hoá để đảm bảo rằng anh sẽ không chi

tiêu nhiều hơn số đó không? Cứ luôn nghĩ làm sao để cho mọi thứ được hạ xuống đến mức rẻ nhất có thể. Hỡi bạn của tôi, đó không phải là sống! Hãy cùng nhìn vào những gì Ma-thi-ơ 6:25 nói.

Vì vậy, Ta phán với các con: Đừng vì mạng sống mà lo phải ăn gì, uống gì; đừng vì thân thể mà lo phải mặc gì. Mạng sống không quý trọng hơn thức ăn sao, thân thể không quý trọng hơn quần áo sao?

— Ma-thi-ơ 6:25

Chúa Giê-xu nói rằng có nhiều thứ trong đời không phải là sự sống! Mọi thứ trong đời sống ở đây là để hỗ trợ cho cuộc sống, cho mục đích của chúng ta. Nhưng vì A-đam đã đánh mất đi sự cung ứng của Vương quốc nên cuộc sống đã bị đảo ngược và bây giờ mọi thứ hỗ trợ cho cuộc sống lại quan trọng hơn chính cuộc sống. Con người không tìm được căn cứ nào cho những gì thuộc về sự sống thật sự và họ chắc chắn cũng không biết họ thực sự là ai. Hãy hỏi bất kỳ người nào đó rằng họ là ai thì họ sẽ nói cho bạn biết họ đang làm nghề gì. “Tôi là bác sĩ, tôi là người kinh doanh bất động sản, ...” Không, đó không phải là con người thật; Mà đó là công việc của con người. Con người đánh mất đi ước mơ. Ý tôi là bây giờ con người sẽ mơ về cách làm sao để kiếm được nhiều tiền hơn nhưng lại đánh mất đi giấc mơ về mục đích sống. Nói cách khác, bất cứ cái gì tốn nhiều tiền nhất thì cái đó trở thành giấc mơ của họ. Tuy nhiên, vì mỗi người được

tạo dựng cách độc đáo và duy nhất với những tài năng và khả năng khác nhau nên họ sẽ tìm được một công việc hoặc một nghề nghiệp nào đó cho mình mà không phải là đam mê của họ. Cuộc sống sẽ trở nên dài đằng đẵng, chờ đợi suốt tuần để mong có ngày nghỉ tự do giãn xả cuối tuần hoặc chờ đợi mòn mỏi đến cuối đời được về hưu.

Cho nên hãy để tôi hỏi bạn một câu. Nếu bạn không có nhu cầu về tiền bạc vì bạn đã có quá nhiều tiền để có thể lo cho suốt phần đời còn lại của bạn rồi thì tiền bạc đó bạn sẽ làm gì chứ? Có lẽ bạn sẽ nảy ra cái gì đó khác hơn cái bạn đang làm ngay lúc này. Như tôi đã đề cập trước đó, tôi biết theo thống kê có ít nhất 70% dân số Mĩ khi được hỏi liệu họ có thích công việc họ đang làm không thì họ đều nói rằng họ làm là vì phải làm thôi chứ không phải vì đam mê. Tôi muốn bạn hiểu rằng gồng mình đeo đuổi sự giàu có, áp lực thể hiện và liên tục lo lắng về ngày mai chưa bao giờ là kế hoạch của Đức Chúa Trời ngay từ thưở ban đầu.

Đức Chúa Trời sáng tạo loài người theo hình ảnh Ngài. Ngài sáng tạo loài người theo hình ảnh Đức Chúa Trời. Ngài sáng tạo người nam và người nữ. Đức Chúa Trời ban phước cho loài người và phán: “Hãy sinh sản, gia tăng gấp bội và làm cho đầy dẫy đất; hãy làm cho đất phục tùng, hãy quản trị loài cá dưới biển, loài chim trên trời và mọi loài bò sát trên mặt đất.”

Đức Chúa Trời lại phán: “Này, Ta sẽ ban cho các con mọi thứ cỏ kết hạt mọc khắp mặt đất, cùng mọi loài cây ra trái có hạt. Đó sẽ là thức ăn cho các con. Còn các loài thú rừng, loài

chim trên trời, loài vật bò sát trên mặt đất, và bất cứ loài nào có sự sống thì Ta ban mọi thứ cỏ xanh dùng làm thức ăn,” thì cố như vậy.

Đức Chúa Trời thấy mọi việc Ngài đã tạo dựng; kìa, thật rất tốt đẹp! Vậy, có buổi tối và buổi sáng. Đó là ngày thứ sáu.

— Sáng Thế Ký 1:27-31

Con người được tạo dựng vào ngày thứ sáu của sự sáng tạo – chính xác là vào cuối ngày thứ sáu. Con người được tạo dựng vào cuối ngày thứ sáu vì con người được tạo dựng để ở với Đức Chúa Trời vào ngày thứ bảy là ngày mà chúng ta biết rằng đó là ngày nghỉ ngơi.

Như vậy, trời đất và muôn vật đã được sáng tạo xong. Ngày thứ bảy, Đức Chúa Trời hoàn tất các công việc Ngài đã làm. Vì thế, vào ngày thứ bảy Ngài nghỉ. Ngài đã làm xong mọi công việc. Ngài ban phước cho ngày thứ bảy và thánh hóa ngày đó, vì vào ngày đó Ngài nghỉ sau khi đã làm xong mọi công việc sáng tạo.

— Sáng Thế Ký 2:1-3

Kinh Thánh nói rằng Đức Chúa Trời nghỉ ngơi vào ngày thứ bảy. Ngài không mệt! Mà là Ngài đã hoàn tất công việc! Mọi thứ đều đã hoàn tất. Mọi thứ con người sẽ cần trên đất đều sẵn sàng khi con người xuất hiện. Sự bình an! Con người đã có mọi sự chu cấp con người cần. Không lo lắng gì về việc chi trả hoá đơn, không lo ốm đau. Con người có cơ thể hoàn hảo lẫn người vợ hoàn hảo. Thứ duy nhất họ tập trung đó là

**SỰ GIÀU CÓ NHƯ
CHÚNG TA BẰNG SỰ
VƯỢT NGỤC CÓ KHẢ
THI ĐỂ ĐẾN ĐƯỢC NƠI
CỦA SỰ NGHỈ NGƠI –
MỘT NƠI CHÚNG TA CÓ
THỂ TẬP TRUNG VÀO
CÁI CHÚNG TA THỰC
SỰ MUỐN LÀM, SỐNG
ĐÚNG MỤC ĐÍCH THAY
VÌ SINH TỒN.**

cuộc chiến sinh tồn. Như Sáng Thế Ký 3:17 nói, Con phải khổ nhọc suốt đời mới có miếng ăn từ đất sinh ra.

tập trung về nhau, về Đức Chúa Trời, về nhiệm vụ hoặc mục đích của họ. A-đam chịu trách nhiệm về trái đất; ông hoàn toàn cai quản nó bằng thẩm quyền và sức mạnh của Vương quốc Đức Chúa Trời. Nhưng chúng ta đã biết câu chuyện này kết thúc như thế nào. A-đam và Ê-va phạm tội chống nghịch lại Vương quốc Đức Chúa Trời và đánh mất địa vị cùng mục đích của họ. Bây giờ mục đích của họ là sinh tồn. Bây giờ lo lắng và sợ hãi thiêu đốt suy nghĩ họ và họ phải vật lộn với

A-đam bị mất ngày thứ bảy!

Bây giờ không có sự nghỉ ngơi, sự bình an. Tình trạng thiếu hụt tằm tối bao trùm lấy cuộc đời A-đam và A-đam bị buộc phải chạy về phía trước của sự luống rỗng. Kể từ đó người nam phải sống trong tình trạng thiếu hụt. Nhưng có hi vọng. Khi con người sa ngã, Đức Chúa Trời ban cho con người trí nhớ, một bức tranh nếu bạn có thể hình dung được, đó là một ngày nào đó Ngài sẽ phục hồi một thứ thuộc về

sự sáng tạo của Ngài. Cái đó được gọi là ngày Sa-bát. Theo nghĩa đen, chữ *Sa-bát* có nghĩa là nghỉ ngơi. Ngày thứ bảy của tuần lễ được ban cho con người được gọi là ngày Sa-bát. Có một yêu cầu dành cho ngày Sa-bát, như bạn có thể hình dung, đó là ngày không được làm việc gì cả; không có đồ mờ hôi, không có sôi nước mát. Đó là ngày con người phải dừng hẳn mọi công việc, tận hưởng bên gia đình và cùng nhau thờ phượng Đức Chúa Trời. Mọi sự cung ứng cho ngày Sa-bát phải được hoàn tất trước khi ngày Sa-bát đến. Thậm chí bữa ăn trong ngày Sa-bát cũng phải được chuẩn bị vào đêm trước đó. Đó là ngày của sự nghỉ ngơi với đầy đủ mọi thứ cần dùng thậm chí đầy đủ đến từng chi tiết nữa đấy. Con người có thể dừng làm việc và nghĩ về cái gì đó khác hơn thay vì sinh tồn.

Ngày Sa-bát là chỉ có vậy thôi, là nguyên một ngày trọn vẹn như vậy. Nhưng kể từ đó con người chỉ có thể mơ ước cuộc đời có được sự nghỉ ngơi như vậy thôi. Sự tìm kiếm của cải vật chất là dấu hiệu con người khao khát tự do khỏi mọi nhọc nhằn giữ con người ở trong chốn lao tù suốt cả cuộc đời. Sự giàu có như chúng ta bằng sự vượt ngục có khả thi để đến được nơi của sự nghỉ ngơi – một nơi chúng ta có thể tập trung vào cái chúng ta thực sự muốn làm, sống đúng mục đích thay vì sinh tồn.

Ngày nay, ngày Sa-bát, ngày thứ bảy, dù cho bạn ăn mừng ngày Sa-bát vào thứ Bảy hay Chúa Nhật đi chăng nữa thì ngày Sa-bát ấy cũng không còn giữ vị trí đáng tôn trọng như đã từng trong nền văn hoá của chúng ta. Vâng, hầu hết mọi người đều đến nhà thờ vào sáng Chúa Nhật. Tuy nhiên,

nếu nhìn vào tổng thể của bức tranh, bạn sẽ không tài nào chỉ ra được điểm khác biệt giữa ngày Sa-bát với mọi ngày còn lại trong tuần. Lúc nhỏ, mọi thứ đối với tôi đều chấm dứt vào ngày Chúa Nhật. Không thể đi mua đồ vào ngày Chúa Nhật, không thể mua ga vào ngày Chúa Nhật. Cha tôi phải đảm bảo rằng cha phải mua ga vào đêm thứ Bảy để phòng khi ông cần vào ngày Chúa Nhật. Nếu bạn biết rõ về tôi, bạn sẽ biết tôi rất thích đi săn nhưng thậm chí khi tôi là thợ săn đi chăng nữa, thì ngày Chúa Nhật cũng phải ở nhà. Đi săn vào Chúa Nhật là điều không được phép làm. Mọi người sẽ diện bộ đồ số một của họ và cùng đại gia đình quây quần bữa tối Chúa Nhật bên nhau. Nhưng dĩ nhiên bây giờ thì mọi thứ đều thay đổi rồi. Chỉ có bức tranh chân thực về ngày Sa-bát thì vẫn không thay đổi.

Dẫu cho ngày Sa-bát có được chuẩn bị kỹ đến mức nào, hay dẫu cho bữa ăn tối bên đại gia đình tuyệt vời ra làm sao thì ngày thứ Hai vẫn đến. Cụm từ “Bệnh ngày thứ Hai” đồng nghĩa với cụm từ “ngày thứ Hai *khiếp đảm*” theo như điều tôi còn nhớ được. “Haizzzz, mình phải đi làm rồi” và “Lại phải làm việc một gông rồi.” là những câu nói được dùng để mô tả buổi sáng ngày thứ Hai. Và nếu bạn dừng lại và suy nghĩ về điều này, nghe có vẻ giống y đúc với kiếp nô lệ phải không? Nhưng tạ ơn Chúa vì nếu đó là ngày thứ Sáu! Thậm chí ngày nay, ngày cuối tuần và ngày Sa-bát thực sự dành tặng nơi nghỉ ngơi ngắn ngủi cho hầu hết mọi người. Nhưng nó chóng vánh còn buổi sáng thứ Hai kẹt xe thì chờ ngay ở cửa nhà bạn.

Nhưng sẽ ra sao nếu ngày nào cũng sống như là ngày Sa-bát. Sẽ thật tuyệt vời nếu như thực sự có cách để sống một cuộc đời tự do khỏi mọi sợ hãi, dư dật, đúng mục đích và sống trong nơi nghỉ ngơi! Drenda và tôi đã từng sống trong cảnh bị tra tấn, sợ hãi, bệnh tật, bất an suốt chín năm dài cho đến cái ngày chúng tôi tìm được ngày Sa-bát nghỉ ngơi thực sự là một sự chọn lựa của đời sống chúng tôi. Tôi nói nghiêm túc đấy!

Thế thì vẫn còn một ngày an nghỉ sa-bát cho con dân Đức Chúa Trời. Vì ai bước vào sự an nghỉ của Đức Chúa Trời thì nghỉ công việc mình, cũng như Đức Chúa Trời đã nghỉ công việc của Ngài vậy. Cho nên, chúng ta phải nỗ lực bước vào sự an nghỉ đó, để không có một người nào trong chúng ta sa ngã vì theo gương những kẻ không vâng lời.

— Hê-bơ-rơ 4:9-11

Hỡi bạn của tôi, phân đoạn này nằm trong Tân Ước. Có ngày Sa-bát nghỉ ngơi được dành sẵn cho tất cả dân sự của Đức Chúa Trời ngày hôm nay. Phân đoạn này ám chỉ chúng ta có thể bước vào trong sự nghỉ ngơi của Đức Chúa Trời và được nghỉ ngơi khỏi những bộn bề của chúng ta. Hãy nhớ những gì chúng ta vừa mới học cùng nhau: Sự nghỉ ngơi của Đức Chúa Trời nói rằng mọi thứ đã hoàn tất, đã trọn và sự cung ứng cũng đã được để dành sẵn rồi. Có tự do để thoát khỏi tâm trí sinh tồn, tự do khỏi ngục tù của sự nghèo đói, tự do khỏi đau ốm bệnh tật. Có nhiều sự lựa chọn mới

**SẼ THẬT TUYỆT VỜI
NẾU NHƯ THỰC SỰ
CÓ CÁCH ĐỂ SỐNG
MỘT CUỘC ĐỜI TỰ DO
KHỎI MỌI SỢ HÃI, DƯ
DẬT, ĐÚNG MỤC ĐÍCH
VÀ SỐNG TRONG NƠI
NGHỈ NGƠI!**

lắm! Ngày Sa-bát không phải là thông tin chỉ được dành cho Cựu ước mà nó cũng được dành cho chúng ta hôm nay nữa. Nhưng trước khi bạn nghĩ tôi đang nói đến cuộc sống nằm dưới chủ nghĩa luật pháp và nghi lễ thì không phải vậy đâu nhé! Thay vào đó, tôi muốn kiểm chứng ngày Sa-bát nghỉ ngơi mà Kinh Thánh Hê-bơ-rơ đang nói đến.

Vì Drenda và tôi đã tìm thấy, điều này cho ra một chiếc chìa khoá vô cùng quan trọng đối với chức năng và sự cung ứng của Vương quốc Đức Chúa Trời trong đời sống chúng ta theo những gì Ngài đã định sẵn.

TIN SỐC: SA-BÁT KHÔNG CÒN LÀ NGÀY NỮA!

Tôi hi vọng câu nói này sẽ thu hút được sự chú ý của bạn. Có một sự bàn luận vô cùng sôi nổi trong Thân Thể Đấng Christ về cách thức lễ Sa-bát nên được tổ chức: đó là ngày thứ Bảy, ngày Chúa Nhật hay lúc hoàng hôn buông xuống vào chiều tối thứ Sáu cho đến hoàng hôn chiều tối thứ Bảy. Hệ phái nào cũng xây dựng cho mình những sự thông giải riêng về Sa-bát. Trước khi bạn ném cuốn sách bay qua giường với suy nghĩ phẫn nộ rằng tôi là tà giáo thì xin làm ơn ráng chịu đựng tôi thêm giây lát và hãy nhìn vào Cô-lô-se 2:16-17.

Vì thế, đừng để ai xét đoán anh em về đồ ăn, thức uống, về ngày lễ, ngày trăng mới, hoặc ngày sa-bát, những điều này chỉ là bóng của những gì sắp đến, còn hình thật là Đấng Christ.

— Cô-lô-se 2:16-17

Hãy chú ý kỹ điều Phao-lô nói. Ngày Sa-bát là hình bóng về những điều sẽ đến; Tuy nhiên, thực tế ấy được tìm thấy trong Đấng Christ. Ngày Sa-bát là hình bóng, chứ không phải là hình ảnh thật. Nếu Đấng Christ là hình ảnh thật thì ngày Sa-bát là hình bóng về bản thể Ngài và những gì Ngài đã làm. Hãy để tôi nói theo cách này: Không một sức mạnh nào trong ngày Sa-bát cất hoặc thay đổi đi được hệ thống rửa sả của thế gian về sự lao nhọc đổ mồ hôi sôi nước mắt mà A-đam đã mang đến thế gian. Nếu bạn trân trọng ngày Sa-bát theo tôn giáo bởi chính ngày Sa-bát và vì những gì của ngày Sa-bát thì ngày Sa-bát không chứa sức mạnh nào để giải phóng bạn tự do đâu. Nhưng ngày Sa-bát là hình bóng nào đó, một bức tranh nào đó, của những điều nào đó được tìm thấy trong Đấng Christ.

Lúc học lớp một, giáo viên của tôi cho cả lớp chơi trò chơi nhìn ảnh đoán hình. Thầy cô sẽ lấy máy chiếu ra, đặt chúng tôi ngồi đối diện với máy chiếu và khi máy chiếu chiếu vào đầu của chúng tôi thì cái bóng của chúng tôi sẽ được chiếu lên mảnh giấy màu trắng. Rồi thầy cô sẽ vẽ đại khái những gì được chiếu trên tờ giấy sao cho ra được cái bóng về chúng tôi, rồi chúng tôi sẽ cắt ra và đem về nhà tặng mẹ nhân ngày Lễ Mẫu Thân. Cái bóng đó chụp y chang một số điều

thuộc về tôi nhưng nó không chụp được cái cốt lõi của tôi, nhân cách của tôi, hay tính cách của tôi. Nhưng đúng là nó có mang ra được một số thông tin về tôi.

Ngày Sa-bát thực sự cũng làm được điều đó. Ngày Sa-bát không thể nói hãy nghỉ ngơi đi, không được đổ mồ hôi và nước mắt. Ngày Sa-bát chỉ là cái bóng chứ không phải là một thực thể. Nhưng ngày Sa-bát chỉ về Chúa Giê-su Christ, thực tế chính Chúa Giê-su giải phóng chúng ta tự do khỏi mọi rửa sả của luật pháp cùng hệ thống rửa sả của thế gian và tái thiết lập chúng ta làm con trai và con gái của Đức Chúa Trời và là công dân của Vương quốc Đức Chúa Trời vĩ đại! Một lần nữa, chúng ta thấy ngày Sa-bát là hình bóng về những gì Chúa Giê-su sẽ mang ngược trở lại cho chúng ta một ngày nào đó. Công việc được trọn là nơi mọi thứ chúng ta cần cho cuộc sống được khôi phục lại cho chúng ta. Tuy nhiên, như Hê-bơ-rơ nói, chúng ta bước vào sự an nghỉ thông qua đức tin. Hãy nhớ rằng đức tin là điều bắt buộc để khiến cho thiên đàng được hợp pháp trong sự thực thi quyền hạn trên cõi tạm này. Trên thập tự giá, Chúa Giê-su đã nói “Mọi sự đã được trọn!” cũng giống như Đức Chúa Trời đã nói mọi sự đã hoàn tất vào cuối ngày thứ sáu.

Ngày Sa-bát đối với hầu hết mọi người ngày hôm nay là ngày tôn giáo. Người ta nhìn ngày Sa-bát như thể là ngày của Đức Chúa Trời là ngày mà chúng ta mắc nợ Chúa nên phải đi nhà thờ, làm việc này việc kia vì Chúa rồi còn hàng tá điều thuộc về lễ nghi tôn giáo nữa. Chúa Giê-su đã sửa lại các môn đồ của Ngài là những người vốn có tư duy y hệt vậy.

Rồi Ngài phán: “Ngày sa-bát được tạo nên vì loài người, chứ không phải loài người được tạo nên vì ngày sa-bát.”

— Mác 2:27

Ngày Sa-bát được tạo nên vì con người chứ không phải con người được tạo nên vì ngày Sa-bát. Bạn có biết nhiều người cảm thấy mặc cảm tội lỗi nếu họ không đi nhà thờ không? Tại sao họ cảm thấy tội lỗi nếu vắng mặt tại hội thánh trong khi trên thực tế họ là hội thánh đấy? Tôi không hề nói rằng chúng ta không nên nhóm hiệp lại để thờ phượng mà điều tôi muốn nói ấy là tư duy đó đang nói lên rằng họ đã có cái nhìn sai trật về ngày Sa-bát.

Tôi biết có thể bạn sẽ bối rối, nên hãy để tôi phân tích sâu hơn qua việc nhìn vào câu nói của Chúa Giê-su trong Giảng đoạn 11.

Khi đến nơi, Đức Chúa Jê-sus thấy La-xa-rơ đã được chôn trong mộ bốn ngày rồi. Làng Bê-tha-ni cách thành Giê-ru-sa-lem khoảng ba ki-lô-mét, nên có nhiều người Do Thái đến an ủi Ma-thê và Ma-ri về anh của họ. Khi Ma-thê nghe Đức Chúa Jê-sus đến thì đi đón Ngài, còn Ma-ri vẫn ngồi ở nhà.

Ma-thê thưa với Đức Chúa Jê-sus: “Thưa Chúa, nếu Chúa có ở đây thì anh con không chết. Nhưng con biết, ngay cả bây giờ, bất cứ điều gì Thầy xin Đức Chúa Trời thì Đức Chúa Trời sẽ ban cho Thầy.”

Đức Chúa Jê-sus nói: “Anh con sẽ sống lại.”

Ma-thê thưa: “Con biết rằng anh con sẽ sống lại trong kỳ phục sinh vào ngày cuối cùng.”

Đức Chúa Jê-sus nói với Ma-thê: “Ta là sự sống lại và sự sống. Người nào tin Ta thì sẽ sống, mặc dù đã chết rồi. Còn ai sống mà tin Ta thì sẽ không bao giờ chết. Con tin điều đó không?”

Ma-thê đáp: “Vâng, thưa Chúa, con tin rằng Chúa là Đấng Christ, Con Đức Chúa Trời, Đấng phải đến thế gian.”

—Giăng 11:17-27

Chúa Giê-su phán Ngài là sự sống lại; sự sống lại này không phải là chuyện của một ngày. Ngày Sa-bát thì là ngày và là hình bóng về những gì Chúa Giê-su đã làm trên thập tự giá vì chúng ta. Chúa Giê-su là Đấng Sa-bát đích thực và trong Ngài chúng ta được vào Vương quốc Đức Chúa Trời và chúng ta có tất cả những gì Vương quốc có. Như thế, chúng ta có thể được nghỉ ngơi!

Vậy, bây giờ hãy quay trở lại phân đoạn Kinh Thánh Tân Ước trong Hê-bơ-rơ.

Thế thì vẫn còn một ngày an nghỉ sa-bát cho con dân Đức Chúa Trời. Vì ai bước vào sự an nghỉ của Đức Chúa Trời thì nghỉ công việc mình, cũng như Đức Chúa Trời đã nghỉ công việc của Ngài vậy. Cho nên, chúng ta phải nỗ lực bước vào sự an nghỉ đó, để không có một người nào trong chúng ta sa ngã vì theo gườm những kẻ không vâng lời.

—Hê-bơ-rơ 4:9-11

Cái bóng ngày Sa-bát nói rằng sự lao nhọc, đổ mồ hôi sôi nước mắt vì những nhu cầu bạn cần cho ngày Sa-bát là

điều cấm kỵ và nó không được dành cho bạn nhưng ngày Sa-bát chỉ mang đến cho chúng ta cái nhìn thoáng qua những gì Chúa Giê-su đã làm mà những điều ấy đã giải phóng chúng ta khỏi hệ thống rửa sả của thế gian về sự lao nhọc, đổ mồ hôi để sinh tồn. Nói cách khác, ngày Sa-bát vẽ nên chân dung một thực tại trong Đấng Christ. Trên thực tế, thông điệp đầu tiên Chúa Giê-su giảng và công bố Lời Chúa là ngày Sa-bát. Trong Ê-sai đoạn 61, chúng ta tìm thấy được sứ điệp đầu tiên của Ngài là điều được Ngài giảng trong Lu-ca đoạn 4.

*Thần của Chúa Giê-hô-va ngự trên Ta, vì Đức Giê-hô-va đã
xức dầu cho Ta để giảng tin lành cho người nghèo.*

— Ê-sai 61:1a

Bằng việc nói rằng có một lối thoát cho sự nghèo đói thì Ngài đang muốn nói rằng có cách để thoát ra khỏi hệ thống rửa sả của thế gian về sự lao nhọc, đổ mồ hôi. Chính sự nô lệ cho việc phải cật lực kiếm miếng cơm manh áo đã giữ con người ta ở trong chốn lao tù và không thể tìm được sự an nghỉ. Nhưng ngày Sa-bát không đơn thuần chỉ là bức tranh vẽ lên trên đó những gì Đức Chúa Trời sẽ phục hồi lại cho dân sự vào một ngày nào đó mà nó còn là cả năm Sa-bát nữa!

*Vào cuối mỗi bảy năm anh em phải tha nợ. Đây là cách thức
tha nợ: Mỗi chủ nợ sẽ tha món nợ mà mình đã cho người lân cận
vay, không được thúc ép người lân cận hay anh em mình phải trả,*

vì lệnh tha nợ của Đức Giê-hô-va đã được công bố. Anh em có thể thúc ép người ngoại quốc trả nợ nhưng với anh em mình thì phải xóa bất cứ món nợ nào mà họ đã mắc với anh em.

Giữa anh em sẽ không có người nghèo khó vì Đức Giê-hô-va chắc chắn sẽ ban phước cho anh em khi sống trong xứ mà Giê-hô-va Đức Chúa Trời ban cho anh em làm cơ nghiệp, miễn là anh em chăm chú lắng nghe tiếng của Giê-hô-va Đức Chúa Trời và cẩn thận làm theo các điều răn mà tôi truyền cho anh em ngày nay. Vì Giê-hô-va Đức Chúa Trời anh em sẽ ban phước cho anh em như Ngài đã hứa. Anh em sẽ cho nhiều nước vay nhưng anh em không vay mượn ai cả; anh em sẽ cai trị nhiều nước nhưng các nước ấy sẽ chẳng cai trị anh em.

— Phục Truyền 15:1-6

Hãy chú ý, cứ đến năm Sa-bát thì họ được huỷ bỏ hết mọi nợ nần. Một lần nữa, chúng ta thấy Đức Chúa Trời dùng con số bảy để chỉ đến việc mọi sự đã được trọn. Không có thiếu hụt; Ngài đã đang và sẽ còn cung ứng mọi thứ cần dùng cho con người. Tuy nhiên để phòng khi có người đánh đổ sự khôn ngoan của Ngài khi Ngài bảo họ tha nợ nên Môi-se đã nói tiếp rằng, **“Giữa anh em sẽ không có người nghèo khó vì Đức Giê-hô-va chắc chắn sẽ ban phước cho anh em khi sống trong xứ mà Giê-hô-va Đức Chúa Trời ban cho anh em làm cơ nghiệp.”** Rồi Môi-se tiếp tục nói họ sẽ là người chúc phước cho người khác, họ sẽ là người cho vay mượn chứ họ không đi vay mượn ai cả. Một lần nữa chúng ta thấy ở đây hệ thống rửa sạch của thế gian về sự lao nhọc, đổ mồ hôi

đã được vô hiệu hoá và thành ra hư không bởi quy luật mới của sự sống đã nâng chúng ta lên khỏi sự rửa sả của luật tội lỗi và sự chết.

Năm Sa-bát là năm họ không phải lao nhọc, vất vả gì cả, cứ như vậy trong suốt một năm; rồi họ cũng không được phép gieo giống. Nhưng rồi bỗng có một số thứ hơi thiếu hấp dẫn ở đây. Không những họ phải tha hết mọi khoản nợ từ những người thiếu nợ họ mà họ còn không được phép gieo giống nữa. Đến đây thì có lẽ có người sẽ nói rằng, “Này, tôi có thể sống sót qua một ngày với những thứ còn trong tủ lạnh chứ mà sống sót qua một năm mà không làm gì hết thì căng lắm đấy!”

Vậy một lần nữa, cái bóng này đang nói với chúng ta rằng chúng ta được tha nợ. Chúa muốn nói với họ rằng họ sẽ không phải nợ nần vì họ sẽ được ban cho nhiều đến nỗi họ trở thành người cho vay chứ họ không đi vay mượn ai cả. Nợ nần là hệ thống được dựa trên sự thiếu trước hụt sau nhưng Đức Chúa Trời cung ứng cho họ cách trọn vẹn cho nên nợ nần không còn đất sống nữa. Cái bóng Sa-bát nói rằng “Các ngươi cũng sẽ không gieo trồng” nghĩa là nói đến lối sống mới ở bên ngoài hệ thống rửa sả của thế gian. Bây giờ thì mọi điều này đều được tìm thấy trong Chúa Giê-su Christ.

Gượng đã, còn hơn thế nữa –bức tranh lớn nhất được bày tỏ cho dân sự của Đức Chúa Trời đã đến. Nó được gọi là Năm Hân Hỉ.

CHƯƠNG 7

ĐIỀU NÀY LÀ BẤT KHẢ THI!

Đọc đến đây bạn có thấy kinh ngạc không? Không, hãy để tôi diễn đạt lại câu này. Bạn thực sự nghĩ rằng điều này hoàn toàn không thể được. Tôi đang nói về Năm Hân Hỉ - bức tranh vĩ đại nhất về những gì Chúa Giê-su muốn làm trong tài chính của bạn đã được viết xuống trong Cựu Ước tuy nhiên chỉ có một vài người biết hoặc hiểu được ý nghĩa câu này mà thôi. Chúng ta đã nói về ngày Sa-bát và năm Sa-bát, cả hai đều là hình hóng về những gì chúng ta có trong Đấng Christ nhưng bây giờ chúng ta sẽ đến với một sự kiện long trọng hơn nữa, đó là Năm Hân Hỉ.

Thoạt nghe cái tên thì thấy giống như một bữa tiệc ăn mừng quá, có phải không? Tuy nhiên, trong lĩnh vực tài chính, hầu hết mọi người – và khi tôi nói hầu hết mọi người thì buồn thay, điều này cũng có nghĩa hầu hết Cơ đốc nhân – không có gì nhiều để mà ăn mừng. Như tôi đã chia sẻ, tôi hoạt động về lĩnh vực tài chính cũng được 36 năm rồi. Tôi mở nhiều công ty trong suốt quãng thời gian này và tôi đã làm việc với hàng chục người, nếu không muốn nói là hàng trăm, hàng ngàn người trong lĩnh vực kinh tế cá nhân trong suốt

quãng thời gian này. Cho nên tôi biết ngoài kia có cái gì. Và tôi biết cái gì thường nằm đằng sau những chiếc xe hơi bóng loáng hoặc những ngôi nhà lớn xinh đẹp kia. Thường thì đó là rất nhiều nợ và căng thẳng. Bạn ơi, tôi không chê bai việc có nhà to hay xe đẹp đâu nhé. Mà chỉ là tốn quá nhiều tiền để sống cho hôm nay mà thôi.

Và hệ thống rửa sả của thế gian là hệ thống chỉ để sinh tồn là hệ thống thường thiếu hụt trong việc để con người ta được tự do. Tin tôi đi, hàng ngàn, hàng ngàn người mà tôi gặp, hầu hết họ không phải là người xấu nhưng họ lại không có được tự do.

Dựa vào sức họ thì họ đang làm tốt nhất có thể rồi và họ không mấy may biết một tí gì về Vương quốc Đức Chúa Trời hay những gì tôi đang chia sẻ trong cuốn sách này. Dĩ nhiên, bạn biết là Drenda và tôi đã sống lối sống lúc nào cũng căng thẳng về mặt tài chính trong suốt chín năm và những năm tháng ấy quả thật vô cùng khó khăn đối với vợ chồng chúng tôi cho đến khi chúng tôi học biết được sự nghỉ ngơi Sa-bát. Sau khi sống cảnh ấy đủ lâu thì bạn sẽ không còn biết được sự rối loạn thực sự bạn đang sống là nhiều đến mức nào và bạn sẽ nghĩ điều đó là bình thường.

Cách đây vài năm, Đức Chúa Trời đã xử lý tôi về suy nghĩ tủn mủn của tôi và Ngài cho tôi biết rằng tôi nên vui hưởng Năm Hân Hỉ, sự ăn mừng nhưng tôi lại không được như vậy. Đúng là tôi đã trả hết nợ; đúng là tôi chứng kiến nhiều điều kinh ngạc xảy ra; và đúng là tôi rất vui và thoải lòng. Nhưng tôi đã ngừng mơ ước và Chúa biết điều đó nên Ngài muốn tôi

phải phá vỡ giới hạn bản thân một lần nữa để tiếp tục sáng tạo và mơ ước. Phải, tôi có chút nhàm chán nhưng nói chung vẫn vui vẻ. Như tôi đã nói, tôi mở công ty dịch vụ tài chính và năm nào tôi cũng được mời tham dự sự kiện chúc mừng năm cũ thành công từ một trong những đối tác của tôi. Thường thì có khoảng 250 đối tác và những nhà điều hành hàng đầu hội tụ. Đó là chuyến đi thăm thú nhiều nơi rất tuyệt, mọi thứ đều đắt đỏ và đã được trả hết mọi chi phí nhưng đối với một số người giỏi hàng đầu thì đó là sự kiện vinh danh đặc biệt kèm theo tiền thưởng. Vì tôi lúc nào cũng bận rộn với công tác chăm bầy trong hội thánh lớn, xem TV và vận hành công ty nên tôi luôn cảm thấy mình không có thời gian cho nhu cầu đạt được thành tích cao hơn.

Nhưng vào một năm nọ, khi tôi đang ngồi trong phòng họp và top 10 người giỏi hàng đầu được vinh danh với phần thưởng là 100,000 đô thì tôi bị bắt phục. Tôi nghĩ “Chờ chút! Mình cũng nên có mặt trên sân khấu để nhận thành tích chứ! Mình là con của Đức Chúa Trời và mình có Đức Thánh Linh làm cố vấn cho mình mà!” Vì vậy, Drenda và tôi đã quyết định thay đổi ngay lúc đó và quyết tâm năm sau vợ chồng tôi cũng sẽ có mặt trên sân khấu như vậy. Nhưng bằng cách nào? Chúng tôi không biết.

10 năm trước, tôi đã thu về khoảng 3 đến 4 triệu đô la mỗi năm cho công ty, nhưng để vươn tới danh sách 10 nhân viên xuất sắc nhất thì doanh thu yêu cầu phải đạt được khoảng 11 triệu đô la. Tôi không biết phải làm thế nào để có thể đạt đến cấp độ ấy và thậm chí là không chắc mình có thể thực hiện

được chỉ tiêu ấy với lịch trình như hiện tại không. Tuy nhiên, có một điều mà tôi biết chắc đó là tôi không tài nào hoàn thành được điều ấy bằng sức riêng của mình. Vì vậy, Drenda và tôi đã cầu nguyện và đặt ra mục tiêu cho mình, chúng tôi đã gieo ra hạt giống tài chính, khai phóng đức tin, và công bố mục tiêu sẽ được hoàn thành.

Nói tóm lại, vào tháng Giêng năm sau đó, khi vừa bước vào những ngày đầu năm mới thì Chúa đã chỉ cho tôi cách

BẠN SẼ KHÔNG NHẬN RA LÀ MÌNH ĐÃ PHẢI CHỊU ĐỰNG NHỮNG CƠ CHẾ RỐI LOẠN ẤY NHIỀU ĐẾN MỨC ĐỘ NÀO Đâu NÊN ĐỪNG LUÔN CHO RẰNG ẤY LÀ ĐIỀU HẾT SỨC BÌNH THƯỜNG.

đạt được mục tiêu trong mơ. Ngài chỉ cho tôi chính xác những gì tôi cần phải làm; và miễn là tôi hoàn tất những gì mà Ngài đã hướng dẫn tôi thì tôi sẽ đạt được mục tiêu ấy. Bạn có biết không, chúng tôi đã đạt được chỉ tiêu 11 triệu đô la vào năm đó chỉ trong một đợt bán hàng mà thôi! Thật sự vô cùng phấn khích khi tôi được đứng trên sân khấu tại hội nghị tiếp theo vì được nằm trong nhóm 10 nhân viên dẫn đầu của công ty và nhận

được 100,000 đô la tiền thưởng. Bạn có muốn biết cảm giác đó tuyệt vời như thế nào không? Đó thật sự là một bữa tiệc hoành tráng. Chúng tôi không chỉ đạt được mục tiêu của mình cùng với tiền thưởng, mà thu nhập của chúng tôi cũng đã tăng vọt lên hàng trăm nghìn đô la cùng kỳ năm đó. Đối với tôi điều ấy nghe cứ như là một bữa tiệc ăn mừng ấy!

Vì vậy, khi tôi bắt đầu chia sẻ về Cựu Ước thì sự kiện Năm Hân Hỉ là một trong những sự kiện tôi vô cùng yêu thích, đừng vội ngủ gật và cho rằng đây là điều nhàm chán bởi thực tế nó không phải như vậy đâu. Hãy nhớ rằng, cuộc sống luôn tốt đẹp hơn khi có một bữa tiệc, vì vậy hãy cùng nhìn vào một sự kiện hay bữa tiệc lớn nhất mà dân Y-sơ-ra-ên đã cử hành và học cách tổ chức bữa tiệc của riêng bạn nhé!

Năm Hân Hỉ

Các con cũng hãy tính bảy tuần năm, nghĩa bảy lần bảy năm; thời gian của bảy tuần năm này sẽ là bốn mươi chín năm. Vào ngày mùng mười tháng bảy tức là ngày chuộc tội, các con phải thôi tù và vang rên khắp xứ. Các con phải làm cho năm thứ năm mươi nên thánh và công bố tự do cho mọi người dân trong khắp xứ. Đó là năm hân hỉ cho các con; mỗi người nhận lại cơ nghiệp mình, và mỗi người trở về với gia tộc mình. Năm thứ năm mươi này là năm hân hỉ cho các con; các con không nên gieo cũng không gặt vật gì đất tự sinh sản, hoặc hái trái từ vườn nho không cắt tỉa, vì đây là năm hân hỉ và thánh cho các con; các con chỉ ăn sản vật từ ruộng đồng. Trong năm hân hỉ, mỗi người trong các con sẽ lấy lại phần sản nghiệp của mình.

— Lê-vi-ký 25:8-13

Khi tôi bắt đầu thảo luận về Năm Hân Hỉ, hãy để tôi đưa ra chất nền hầu cho bạn dễ chú ý nhé! Cứ mỗi 49 năm trôi qua thì năm thứ 50 sẽ là Năm Hân Hỉ và nó xảy đến ngay sau

năm Sa-bát – năm thứ 49. Tôi nghĩ bạn có thể đã nhìn thấy có một vấn đề đang xảy ra ở đây, có phải vậy không? Suốt năm Sa-bát, người Y-sơ-ra-ên không được phép gieo giống. Rồi năm tiếp theo đó lại là Năm Hân Hỉ và yêu cầu bắt buộc của năm này cũng giống hết năm Sa-bát vậy – không được phép gieo giống. Vậy thì về cốt lõi, người Y-sơ-ra-ên không có mùa gặt trong hai năm liên tiếp rồi từ năm thứ ba trở đi họ phải chờ đợi cho mùa màng chín rồi mới thu hoạch trước khi vụ lằm của họ được làm đầy trở lại. Điều này có thể là một việc hết sức nghiêm trọng cho bất kỳ ai đã quen thuộc với những bữa ăn ngon hoặc cho ai đang kiếm sống dựa vào việc buôn bán ngũ cốc. Khi Môi-se thiết lập mọi huấn thị liên quan đến Năm Hân Hỉ, bạn có thể hình dung điều này hẳn đã dấy lên rất nhiều sự bối rối trong dân sự. Dĩ nhiên, ý tưởng về ba năm nối tiếp nhau này nghe thật là hay đấy nhưng mà phải có ai đó đứng ra lo chuyện này chứ. Điều đầu tiên họ hỏi Môi-se khi nghe đến chỗ này đó là “Làm sao điều này có thể?”

Có thể các con sẽ thắc mắc: “Nếu chúng tôi không gieo, không thu hoa lợi thì chúng tôi sẽ lấy gì mà ăn trong năm thứ bảy?” Năm thứ sáu Ta sẽ ban phước cho các con đến nỗi hoa lợi sẽ đủ cho ba năm. Năm thứ tám các con sẽ gieo và ăn hoa lợi của mùa màng cũ và tiếp tục ăn cho đến mùa màng mới của năm thứ chín.

— Lê-vi-ký 25:20-22

Đức Chúa Trời đáp lời họ bằng một câu trả lời kinh ngạc hơn nữa, đó là câu mà chúng ta phải dành nhiều thời gian để

khám phá trong suốt phần còn lại của sách này. Ngài phán với họ rằng Ngài sẽ sai khiến phước bội phước giáng trên họ vào năm thứ sáu đến mức nó đủ cho ba năm tiếp theo cho đến chừng vụ mùa mới sẵn sàng đến sau Năm Hân Hi. Ở đây chúng ta nhìn thấy có sự song hành liên quan đến các ngày sáng tạo. Kinh Thánh chép Đức Chúa Trời đã hoàn tất mọi việc vào ngày thứ sáu của sự sáng tạo và sau đó Ngài nghỉ ngơi. Mặc dầu Ngài nghỉ ngơi nhưng Ngài không mệt nhọc. Thay vào đó, Ngài nghỉ ngơi vì Ngài đã xong hết mọi việc. Mọi điều con người cần đã được tạo dựng xong và đã sẵn sàng cho người rồi.

Bấy giờ, Đức Chúa Trời đang chỉ cho dân Y-sơ-ra-ên nhìn thấy bức tranh dư dật, bức tranh đứng sừng sững ở đó trái ngược với hệ thống rửa sả của thế gian về sự lao nhọc, đổ mồ hôi. Ngài muốn họ nhìn thấy Ngài là Đấng Cung Ứng của họ và Ngài muốn họ hiểu được rằng Ngài còn là Đấng cung ứng sự cung ứng quyền năng. Một lần nữa, mặc dầu đây là bức tranh về sự cung ứng của Đức Chúa Trời dành cho người Y-sơ-ra-ên trong thời của họ nhưng bức tranh này không còn dành cho mỗi họ nữa cho đến khi Chúa Giê-su đến thì chúng ta hiểu cái bóng Sa-bát này đang muốn chỉ cho chúng ta thấy điều gì. Về tự nhiên, không tài nào sống sót được trong những ba năm này mà không gieo trồng gì cả. Chưa kể, về mặt tự nhiên, sống dưới hệ thống rửa sả của thế gian thì không cách nào có được tiền bạc mà không phải cày ngày, cày đêm đến nỗi phải đổ mồ hôi mới thôi. Bạn không thể chạy đủ nhanh để kiếm đủ tiền bạc đâu. Cố gắng

nghỉ ba năm khỏi công việc hiện tại trong lúc nhất nhất tuân theo những huấn thị này thì chắc chắn là bạn đang pha trộn một công thức phá sản nào đó cho bạn mất thôi. Nhưng Đức Chúa Trời đang cố gắng chỉ cho họ thấy một bức tranh của con đường mới, là con đường mà tại đó Ngài sẽ cung ứng cho dân sự Ngài, giống như A-đam được cung ứng bởi mọi thứ Đức Chúa Trời đã sắm sẵn cho ông trong suốt sự sáng tạo của Ngài.

Còn có hai điều nữa mà Năm Hân Hỉ chỉ cho chúng ta nhìn thấy điều chúng ta cần phải thấy. Chúng ta thấy đất cũng được nghỉ ngơi, khỏi sự khó nhọc và vất vả trong suốt năm thứ 50. Chúng ta cũng sẽ để ý thấy đất đai đều được hoàn về chủ cũ. Khi dân Y-sơ-ra-ên băng qua sông Giô-đanh, mỗi chi phái và mỗi gia đình đều được nhận lấy đất làm sản nghiệp, gieo trồng lương thực và tạo nên nguồn thu nhập họ cần cho cuộc sống trên đất đai của họ. Về cốt lõi, đất đai chính là tài sản của họ. Họ sẽ gieo giống và nuôi bầy chiên trên đất đai ấy. Cho nên khi đất được hoàn về chủ cũ đồng nghĩa với việc họ cho đi khả năng thịnh vượng của họ.

Một lần nữa chúng ta thấy đây là cái bóng về những gì Chúa đã làm cho chúng ta. Cái bóng nói sự thịnh vượng sẽ được trao trả lại cho mọi công dân của Y-sơ-ra-ên. Hiện thực cũng nói với chúng ta y như vậy, sự giàu có thịnh vượng đã đang và còn sẽ trao trả lại cho chúng ta, sự thừa hưởng Vương quốc Đức Chúa Trời thuộc về chúng ta một lần nữa.

Thêm một điều thứ ba Năm Hân Hỉ cho chúng ta thấy nữa, đó là tất cả nô lệ đều được trả tự do và sẽ được đoàn

tụ với gia đình mình. Đây quả là một sự thay đổi lớn. Thêm một lần nữa chúng ta thấy cái bóng đang nói với chúng ta rằng người không còn là nô lệ nữa bèn là con trai và con gái. Hiện thực trong Đấng Christ nói rằng bạn không còn là nô lệ nữa song là con trai và con gái trong nhà Đức Chúa Trời, được hưởng đầy đủ mọi quyền thừa kế và bạn sẽ được thịnh vượng trong nhà Cha của bạn.

Cho nên hãy suy nghĩ về những gì bạn vừa mới học được. Chúa Giê-su trao lại cho chúng ta những gì A-đam đã đánh mất. Chúa Giê-su giải phóng chúng ta tự do khỏi nô lệ, khiến chúng ta làm con trai, con gái của Đức Chúa Trời. Ngài giải phóng chúng ta tự do khỏi hệ thống rửa sả của thế gian về sự lao nhọc, vất vả, để chúng ta được Đức Chúa Trời chúc phước cho mọi công việc tay chúng ta làm ra theo cách quyền năng. Mặc dầu Chúa Giê-su đã trả giá hết cho những điều này nhưng chúng ta cũng vẫn phải biết cách làm sao để những lợi ích này thực sự đến được với đời sống chúng ta ngay khi chúng ta còn sống trên đất này. Đây là nơi mà rất, rất nhiều Cơ đốc nhân bỏ lỡ. Không biết cách Vương quốc vận hành theo luật lệ, không biết quyền lợi hợp pháp của mình với tư cách con trai, con gái và là công dân của Vương quốc Đức Chúa Trời, họ tin rằng Chúa chọn sẵn người mà Ngài

**MỘT KHI BẠN LÃNH HỘI
ĐƯỢC NHỮNG GÌ SA-
BÁT THỰC SỰ ĐANG CHỈ
CHO BẠN THẤY THÌ SẼ
CÓ SỰ THAY ĐỔI TO LỚN
XẢY RA TRONG LĨNH
VỰC TIỀN BẠC CỦA BẠN.**

muốn chúc phước rồi. Vì thế, họ không học biết gì về luật lệ của Vương quốc, là luật lệ nắm giữ mọi chìa khoá để họ vui hưởng và thi hành những gì Kinh Thánh nói đến vốn thuộc về họ. Tôi sắp nói cho bạn biết một khi bạn học biết những gì Sa-bát thực sự đang chỉ cho chúng ta thấy thì nhiều sự thay đổi lớn lao sẽ xảy đến trên tiền bạc của bạn.

Một quý ông trong hội thánh tôi đã nghe tôi giảng loạt bài về đức tin lẫn cách Vương quốc Đức Chúa Trời vận hành. Gia đình ông và con cái ông, cả đại gia đình đều cùng nhau học tập nghiên cứu những luật lệ này. Khi năm mới đến gần, họ quyết định sẽ thực hành những thẩm quyền hợp pháp của mình và tin chắc rằng sẽ trả hết mọi khoản nợ của hai căn nhà cho thuê mà họ vừa mua được trong năm đó. Nếu tôi nhớ không lầm thì tổng số tiền cần thiết để trả hết khoản nợ của cả hai căn nhà là khoảng 400,000 đô la. Vì vậy, họ đã cầu nguyện và gieo hạt giống tài chính đáng kể hướng đến mục tiêu trả hết nợ cả hai căn nhà trong năm đó. Đây thực sự là một giai đoạn vô cùng căng thẳng đối với họ, nhưng quý ông lịch thiệp này đã hoạt động trong lĩnh vực nơi có khả năng tìm vừa đủ khách hàng và/ hoặc nhiều hợp đồng với các đối tác lớn nào đó có thể tài trợ cho một khả năng trả hết nợ. Cả gia đình ông ấy cùng nhau cầu nguyện và đồng thuận rằng điều này sẽ xảy ra như hoạch định. Hàng tuần, cả gia đình họ cùng đánh giá lại mục tiêu và tra xét lại những phân đoạn Kinh Thánh nào đã xác chứng cho quyền hợp pháp họ đang đứng trên để mong đợi mùa gặt lớn như thế này xảy đến. Dĩ nhiên là quý ông này biết rõ phần việc mình cần phải làm.

Thế là bước vào năm đó, quả thật là có một vài hợp đồng lớn có tiềm năng xảy ra, nhưng đối với tất cả các tập đoàn lớn, các thương vụ hàng triệu đô la không tài nào thu về được kết quả nhanh chóng được. Trải qua khoảng nửa năm ấy, quý ông này đã tìm được và lấy về một hợp đồng bán hàng lớn cho công ty của mình, lớn đến mức nó chiếm khoảng 40% toàn bộ sản lượng của công ty ông ấy trong năm đó. Với tám séc hoa hồng đó, ông ấy đã có thể chi trả hết khoản nợ của một trong những căn hộ cho thuê. Đến gần cuối năm, một công ty nữa cũng bày tỏ rằng họ thực lòng muốn ký kết các hợp đồng cho thỏa thuận trị giá hàng triệu đô la mà người bạn của tôi đã chào bán cho họ. Nhưng gần đến ngày hoàn tất thì những thoả thuận của thương vụ liên tục bị thay đổi. Các thủ tục giấy tờ đều được chuẩn bị xong, chỉ mỗi ngày ký kết bị dời đi nên mọi giấy tờ phải bị làm lại và rồi ngày ký kết lại một lần nữa bị thay đổi. Lúc bấy giờ khi bạn của tôi được thông báo cho biết đội ngũ phụ trách mà anh ấy đã làm việc trước giờ cũng bị thay đổi và sẽ có một đội ngũ mới đến tham gia và tiếp quản toàn bộ dự án thì đã là cuối thu.

Người bạn của tôi đã bị hạ đo ván; Anh ấy biết điều này có nghĩa gì. Đội ngũ quản lý sắp tới không hề biết gì về hợp đồng đang còn dang dở cả, mà tất nhiên, giờ nó đã chẳng còn hiệu lực nữa rồi. Anh ấy sẽ phải bắt đầu toàn bộ quy trình từ vạch xuất phát với đội ngũ mới. Khi anh ấy họp mặt với đội quản lý mới, họ có vẻ tạo điều kiện thuận lợi cho việc xem xét các đề xuất từ công ty anh ấy. Sau khi xét duyệt lại đề xuất vào cuối tháng 11, họ nói rằng họ muốn tiếp tục triển khai

dự án đó. Nhưng rồi lại một lần nữa, hồ sơ giấy tờ lại bị trì hoãn và phải bị soạn lại cho tới tận khi chỉ còn cách năm mới có hai ngày. Bạn tôi nhận được một cuộc gọi thông báo rằng họ muốn gặp và ký kết giấy tờ, rồi họ sẽ thanh toán bằng tiền mặt nếu ông ấy có thể gặp họ và ký kết vào ngày hôm đó. Bạn tôi đã kiếm đủ tiền hoa hồng trong thương vụ ấy để đạt được mục tiêu thanh toán hết khoản nợ của cả hai căn nhà mà ông ấy và cả gia đình mình đã đặt đức tin vào trong năm đó.

Chỉ bằng cách nghiên cứu các nguyên tắc của Vương quốc Đức Chúa Trời thôi mà đã khiến cho hay nói chính xác hơn là đã khơi gợi cho anh ấy hình dung ra được mục tiêu cao ngất ngưỡng dường ấy, bởi vì anh ấy chưa bao giờ có được một khoản tiền lớn như vậy trước đây hoặc là chưa từng kiếm ra được nhiều tiền đến thế trong bất kỳ năm nào trước đó để có thể cho thấy rằng mục tiêu của anh là khả thi. Anh ấy đã kể với tôi rằng họ đã tổ chức một bữa tiệc để ăn mừng chiến thắng đó!

Còn nữa, một câu chuyện "hoàn toàn có thật" đã xảy ra với một trong những đứa con của tôi. Tất nhiên là bọn trẻ luôn quan sát cách Vương quốc thực thi chức năng trong suốt cuộc đời chúng. Tất cả chúng đều áp dụng những nguyên tắc mà tôi đang thảo luận và đã chứng kiến nhiều điều đáng kinh ngạc Đức Chúa Trời đã làm. Mặc dầu chúng chỉ mới ở độ tuổi đôi mươi nhưng chúng đều đã trả hết các khoản nợ xe hơi cả rồi; và hầu hết bọn chúng đều đã thanh toán xong hoặc là gần như đã trả hết các khoản nợ mua nhà. Con trai cả của tôi, Tim, mong muốn mua một ngôi nhà bằng tiền mặt.

Vì vậy, thằng bé đã gieo hạt giống của mình xuống, tin chắc rằng Chúa sẽ ban cho nó một căn nhà vô cùng hời trong tầm giá mà nó mong muốn. Thằng bé cũng rất khéo tay trong việc xây dựng, vì vậy nó chẳng ngại gì để không mua một căn nhà tập xê cả.

Thằng bé dành thời gian xem xét các ngôi nhà nhưng không tìm thấy căn nào phù hợp với lý tưởng cả. Nhưng rồi một ngày nọ, khi đang lái xe đi loanh quanh, thằng bé phát hiện được một ngôi nhà này đang được rao bán mà nó chưa từng thấy qua trước đó. Đó là một căn nhà bị tịch thu để thế nợ, và khi nhìn vào đó, nó biết ngay ngôi nhà chỉ cần được sửa sang lại một chút thôi, ngoài ra thì nó trông có vẻ hoàn hảo lắm rồi. Nó đã gọi điện cho nhân viên môi giới bất động sản và nhờ cô ấy kiểm tra giá cả của căn nhà ấy. Nó đã không thể tin nổi vào tai mình - 37,000 đô la. Thằng bé đã nghĩ "Làm sao mà giá có thể rẻ đến thế được cơ chứ?"

Người môi giới tìm hiểu về căn nhà và cô ấy đã kể một câu chuyện thật đáng kinh ngạc. Ngôi nhà ấy thực sự là một ngôi nhà bị tịch thu để thế nợ, và nó đã được niêm yết với giá 110,000 đô la vào khoảng sáu tháng trước đó. Đó là giá của căn nhà khi bị tịch thu, nhưng thật ra căn nhà đã được bán với giá 160,000 đô la vài năm trước kia. Nhưng dường như chẳng có người nào hứng thú với ngôi nhà ấy trong sáu tháng qua kể từ khi nó được niêm yết. Ngân hàng sau đó đã liên tục hạ giá, mà không hiểu sao vẫn chẳng có ai quan tâm đến. Nhưng sau đó, khi Tim và nhân viên bất động sản của thằng bé đào sâu hơn một chút thì họ đã hiểu ra tại sao lại không có

ai quan tâm đến ngôi nhà ấy. Đó là vì căn nhà đã được niêm yết ở một thành phố khác với một địa chỉ khác, và ngay cả số điện thoại để hỏi mua cũng không chính xác nữa. Vì thế mà không một ai biết đến ngôi nhà ở ngay đó cả! Căn nhà tọa lạc trên một con đường nhỏ ở một vùng quê, trên một ngõ cụt chẳng có xe cộ qua lại. Giá tiếp tục được hạ xuống cho đến ngày mà Tim phát hiện ra nó. Thật quá tuyệt vời! Tôi đã nói với Tim rằng ngôi nhà đã được cất giấu chỉ để dành riêng cho thằng bé mà thôi! Nó đã sơn lại căn nhà và làm một vài thứ cho ngôi nhà và rồi bán nó với mức giá là 160,000 đô la.

Con gái của tôi Amy thì đang hướng dẫn thờ phượng tại Hội Thánh Faith Life. Con bé và Jason cần một ngôi nhà lớn hơn vì gia đình chúng đã tăng từ bốn lên năm thành viên rồi. Vào mùa hè năm 2017, ở đây tại Ohio, giá cả của những căn nhà cao ngất ngưỡng và những ngôi nhà nào được niêm yết thì thường sẽ bán hết chỉ trong vòng một tuần. Chúng hi vọng có thể tìm thấy một ngôi nhà đủ rộng trong phạm vi giá từ 250,000 đô la đến dưới 300,000 đô la Mỹ, với diện tích đất từ 5 đến 10 mẫu Anh và với nguyện vọng có thể có một hồ nước trong căn nhà ấy nhưng hoàn toàn chẳng thể nào tìm thấy được. Các trang trại trong khu vực mà trên 1 mẫu Anh thôi thì đã trị giá hơn 200,000 đô la vào mùa hè đó rồi. Sau khi chạy khắp nơi xem xét các căn nhà thì chúng đã ngừng việc tìm kiếm và cầu nguyện. Khi gieo một hạt giống theo sự chỉ dẫn, chúng đã giải bày với Chúa, “Chúng con đã quá bận rộn đến mức không thể cứ tiếp tục tìm kiếm như vậy mãi được. Ngài biết rõ ngôi nhà của chúng con ở tại đâu, và chúng con

nài xin Ngài bày tỏ nó cho chúng con vào đúng thời điểm. Chúng con sẽ không tìm kiếm trên mạng hay là trao đổi với môi giới bất động sản của chúng con về ngôi nhà này nữa!”

Rồi vào một đêm nọ, một điều thú vị đã xảy ra. Con gái của chúng, lúc đó chỉ mới bốn tuổi, đã tuyên bố ngay khi hai vợ chồng nó vừa mới đẩy cửa bước vào căn nhà của mình, “Mẹ ơi, đã đến lúc phải dọn nhà rồi đấy.” “Ý của con là gì vậy?” Amy hỏi. “Đã đến lúc phải chuyển đến một ngôi nhà có bậc thang lớn dẫn lên căn phòng của con rồi mẹ ạ,” cô bé bốn tuổi nói. “Ngôi nhà nào vậy con yêu? Con đã có một giấc mơ à?” Amy hỏi. Rồi con bé trả lời thật vậy, con bé đã có một giấc mơ. Thế rồi, đêm đó sau khi cho hai đứa nhỏ đi ngủ xong, Amy cứ in trí mãi cuộc trò chuyện của hai mẹ con rồi con bé mới bảo với Jason rằng có lẽ họ nên tìm kiếm nhà trên mạng. Vâng, quả thật là có một căn nhà bị tịch thu để thế nợ vừa mới được niêm yết, một ngôi nhà hai tầng rộng 10 mẫu Anh với một cái hồ phía trước. Tuy nhiên, mức giá thì vượt hơn 26,000 đô la so với phạm vi giá 300,000 đô la mà chúng đã đưa ra. Hai đứa tự nhủ rằng chúng luôn có thể đề nghị một mức giá thấp hơn, vì thế chúng đã gọi điện cho bên môi giới bất động sản của mình. Nhân viên môi giới của chúng sẽ đi đến Florida vào ngày hôm sau nhưng có thể cho chúng xem căn nhà nếu chúng đến được vào sáng sớm, khoảng 9 giờ sáng. Jason và Amy nói rằng chúng sẽ đến đó gặp cô nhân viên bất động sản.

Nhân viên môi giới đến căn nhà hơi muộn, nhưng mà ngôi nhà trông quả thực hoàn hảo. Diện tích của căn nhà là

10 mẫu Anh cùng với một hồ nước phía trước, mọi thứ hợp lại với nhau dường như quá là lý tưởng. Thêm một điểm cộng nữa là có rừng cây bao quanh toàn bộ ngôi nhà; trông đẹp đến ngỡ ngàng! Khi chúng bước vào căn nhà, cô con gái nhỏ của chúng đã hét lên khi chạy lên bậc cầu thang xoắn ốc khổng lồ dẫn thẳng đến căn phòng của mình. Để đi thẳng vào vấn đề thì Jason và Amy nói rằng chúng muốn làm một cuộc thương lượng. Khi nhân viên môi giới kiểm tra xong các thông tin chi tiết về căn nhà thì cô ấy nhận ra rằng tất cả các cuộc trao đổi phải được thực hiện xong trước buổi trưa hôm đó. Nhưng chỉ còn chưa đầy một giờ nữa thôi! Nếu đưa con gái bốn tuổi của chúng không kể với chúng về giấc mơ ấy, và nếu chúng không lên mạng để tìm kiếm nhà vào đêm hôm đó, thì có lẽ ngôi nhà đã bị bán đi mất rồi.

Chúng đã đề xuất tại giá chào bán căn nhà là 326,000 đô la Mỹ và đã được trúng thầu. Chúng đã rất phấn khích. Trong suốt quá trình kiểm tra, mặc dù mái nhà vẫn còn nguyên trạng, nhưng mà giám định viên cho biết rằng nó sẽ cần được thay thế trong 5 năm nữa hoặc có thể lâu hơn đôi chút thôi. Jason liền nảy ra một ý tưởng. Nó quyết định yêu cầu ngân hàng giảm giá do mái nhà sẽ cần phải được sửa chữa trong một vài năm tới. Nhân viên môi giới của chúng bảo rằng chúng đừng nên phí công vô ích, bởi vì ngôi nhà đang được chào bán là “nguyên trạng” và cô ấy chưa bao giờ thấy ngân hàng nào đi giảm giá một căn nhà bị tịch thu do những khiếm khuyết trong căn nhà đó cả. Nhưng Jason và Amy cảm thấy thực sự bị thúc giục trong lòng cho nên đã viết một lá thư và yêu cầu

ngân hàng giảm giá căn nhà đó. Bạn cũng đoán được rồi nhỉ, ngân hàng đã đồng ý bán căn nhà đó với giá là 296,000 đô la, ít hơn mức 300,000 đô la ban đầu là mức giá mà chúng tin rằng Chúa đã ban cho. Đức Chúa Trời đã mang ngôi nhà đến y như những gì chúng đã cầu xin Ngài hành động. Khi chúng hỏi người thẩm định giá rằng anh ta nghĩ căn nhà ấy liệu đáng giá bao nhiêu, anh ta bảo rằng, “500,000 đô la.” Ôi bạn ơi, căn nhà ấy lại có giá trị gấp đôi cơ đấy!

Như bạn biết đấy, các con của chúng tôi đều đang tận hưởng cách sống của Vương quốc. Trên thực tế, đứa nhỏ nhất của tôi – Kirsten vừa mới trả tiền mặt để mua căn nhà đầu tiên của cháu vào năm cháu bước vào độ tuổi 20 mà thôi. Bằng cách nào chứ? Bằng cách là tất cả chúng đều biết rõ cách sống của Vương quốc để sống y như vậy!

CHƯƠNG 8

PHẦN GẤP ĐÔI

Bây giờ, tôi muốn đào sâu thêm chút nữa làm thế nào mà sự an nghỉ Sa-bát hoạt động trên thực tế và làm thế nào để sự an nghỉ Sa-bát thắp vào cuộc đời chúng ta. Tôi muốn quay trở lại với câu chuyện Năm Hân Hỉ và chúng ta cùng nhìn vào phân đoạn dưới đây. Chúng ta sẽ thấy lời giải đáp của Đức Chúa Trời dành cho dân sự khi họ hỏi Ngài làm sao họ sống nổi nếu không thu hoạch gì trong suốt ba năm. Họ hỏi hay đấy!

Có thể các con sẽ thắc mắc: “Nếu chúng tôi không gieo, không thu hoa lợi thì chúng tôi sẽ lấy gì mà ăn trong năm thứ bảy?” Năm thứ sáu Ta sẽ ban phước cho các con đến nỗi hoa lợi sẽ đủ cho ba năm. Năm thứ tám các con sẽ gieo và ăn hoa lợi của mùa màng cũ và tiếp tục ăn cho đến mùa màng mới của năm thứ chín.

— Lê-vi-ký 25:20-22

Chúng ta thấy phân đoạn này có nói đến Năm Hân Hỉ cũng như năm Sa-bát liền trước đó, rất có thể chứ vì mùa thu hoạch bội thu đã xảy đến nhằm năm thứ sáu, trong trường hợp này là năm thứ 48 (so với Năm Hân Hỉ). Nếu không có

mùa thu hoạch bội thu thì sự nghỉ ngơi Sa-bát sẽ không thể khả thi. Hãy nhìn vào phân đoạn khác mà tôi tin rằng sẽ còn minh chứng rõ ràng hơn nữa.

Như thế, mỗi buổi sáng họ ra lượm bánh, mỗi người lượm theo sức mình ăn. Khi mặt trời nắng nóng thì vật đó tan ra.

Vào ngày thứ sáu, dân chúng lượm gấp đôi số bánh, mỗi người bốn lít. Các người lãnh đạo hội chúng đến trình cho Môi-se rõ. Ông nói: “Đây là lời Đức Giê-hô-va đã phán: ‘Ngày mai là ngày nghỉ, là ngày sa-bát thánh cho Đức Giê-hô-va, hãy nường món gì anh em muốn nường, hãy nấu món gì anh em muốn nấu, và những gì còn thừa, hãy để dành đến sáng mai.’” Vậy họ để dành đến sáng mai, như lời Môi-se đã truyền dạy, vật đó chẳng có mùi hôi thối và cũng không sinh sâu bọ. Môi-se nói: “Hôm nay, hãy ăn thức ăn đó vì là ngày sa-bát cho Đức Giê-hô-va. Hôm nay, anh em sẽ chẳng tìm thấy thức ăn ấy ngoài đồng đâu. Anh em lượm trong sáu ngày, nhưng ngày thứ bảy là ngày sa-bát, sẽ chẳng có gì cả.”

Tuy vậy, vào ngày thứ bảy cũng có một vài người trong dân chúng đi ra lượm và họ chẳng tìm được gì hết. Đức Giê-hô-va phán với Môi-se: “Các con không chịu vâng giữ điều răn và luật pháp Ta cho đến bao giờ? Hãy nhớ rằng Đức Giê-hô-va đã cho các con ngày sa-bát, vì thế vào ngày thứ sáu Ngài ban cho các con hai ngày bánh. Trong ngày thứ bảy, mỗi người phải ở yên chỗ mình, không ai được ra khỏi nhà.” Như vậy, vào ngày thứ bảy dân chúng được nghỉ ngơi.

— Xuất Ai Cập 16:21-30 (ma-na)

Dĩ nhiên phân đoạn này nói về ma-na rơi xuống từ trời mỗi ngày để nuôi dân sự và phân đoạn này mô tả rằng ma-na sẽ không rơi xuống vào ngày thứ bảy là ngày Sa-bát. Họ không thể thu trữ mỗi ngày vì nó sẽ bị hư đi nhanh chóng. Chỉ có ngày thứ sáu là họ có thể lượm và cất qua đêm và không bị hư. Có một điểm rất thú vị liên quan đến lý do tại sao ma-na bị hư nhanh được tìm thấy trong **Phục Truyền 8:16**.

Trong hoang mạc Ngài cho anh em ăn ma-na, thức ăn mà tổ phụ anh em chưa từng biết, cho anh em nếm trải đói khổ và thử thách để cuối cùng ban phước hạnh cho anh em.

Đức Chúa Trời đang huấn luyện dân tộc này không những biết tìm kiếm Ngài mỗi ngày cho lương thực họ cần mà còn trong mọi điều họ cần cho cuộc sống của họ nữa. Đức Chúa Trời biết họ đang dần tiến đến một tương lai không chỉ cần được đáp ứng về lương thực mà thôi; Sớm thôi họ sẽ đối diện với các thành có tường cao hào sâu và nhiều nhóm dân giềng giàng. Sự lệ thuộc kiên định vào Ngài ở nơi họ trong hoàn cảnh như vậy sẽ rất khác biệt, vì đó là giữa sự sống và cái chết.

Hãy cùng trở lại với **Xuất Ai Cập 16:29**. Tại đây, bạn có thể thấy rõ rằng sự nghỉ ngơi Sa-bát chỉ có thể khả thi khi họ nhận được phân gấp đôi vào ngày thứ sáu mà thôi.

Hãy nhớ rằng Đức Giê-hô-va đã cho các con ngày sa-bát, vì thế vào ngày thứ sáu Ngài ban cho các con hai ngày bánh.

Trong ngày thứ bảy, mỗi người phải ở yên chỗ mình, không ai được ra khỏi nhà.”

Bạn có thấy không? Sự nghỉ ngơi Sa-bát chỉ có thể khả thi qua phần gấp đôi mà thôi. Đây là điều quan trọng đến nỗi tôi cần bạn phải ghi chép nó xuống.

SỰ NGHỈ NGƠI SA-BÁT LÀ BẤT KHẢ THI NẾU KHÔNG NHẬN ĐƯỢC PHẦN GẤP ĐÔI!

Hãy để tôi đặt điều này vào trong một bối cảnh khác. Trừ khi bạn có dư, nếu không bạn sẽ chẳng bao giờ nghỉ ngơi khỏi việc chạy vất chân lên cổ cùng hệ thống rửa sả của thế gian về sự lao nhọc đâu. Bất cứ nơi đâu Drenda và tôi đi, chúng tôi cũng đều nói với mọi người rằng “Trừ khi bạn chần chĩnh lại tiền bạc, nếu không bạn sẽ không bao giờ khám phá ra được vận mệnh của mình đâu!” Tại sao? Vì nếu không có dư dật, bạn sẽ không có nhiều sự lựa chọn và bạn sẽ bị nô lệ trong cảnh sống sinh tồn suốt đời. Hãy nhớ lúc chúng tôi đọc được những quyền lợi của Phước Hạnh Áp-ra-ham trong Phục Truyền 28:11-13 ở chương trước. Rõ ràng chúng ta thấy cuộc sống thiếu thốn, chỉ để sinh tồn không phải là vận mệnh của bạn đâu! Trong trường hợp nếu bạn quên, chúng ta sẽ xem lại phân đoạn này một lần nữa!

Đức Giê-hô-va sẽ làm cho anh em thịnh vượng, bông trái của thân thể anh em, bầy con của đàn gia súc, hoa quả của đất ruộng

anh em sẽ được đôi dào trong xứ mà Ngài sẽ ban cho anh em theo lời thề với các tổ phụ.

Đức Giê-hô-va sẽ mở kho báu từ trời của Ngài cho anh em, ban mưa đúng mùa trên đất đai anh em và ban phước cho mọi công việc của tay anh em. Anh em sẽ cho nhiều dân tộc vay nhưng anh em không vay mượn ai cả. Đức Giê-hô-va sẽ đặt anh em đứng đầu chứ không phải đứng chót, anh em sẽ luôn ở trên chóp chứ không ở dưới đáy.

— Phục Truyền 28:11-13

Nghèo đói, sinh tồn, phá sản không phải là thiên mệnh của bạn. Bạn là người cho vay chứ không đi vay mượn, là đằng đầu chứ không phải đằng đuôi! Sự dư dật này là kiêu của Vương quốc. Đó là sự nghỉ ngơi Sa-bát, dư dật, hưởng phần gấp đôi!

Tôi biết bạn đang nghĩ gì, “Ồ, điều này nghe hay đấy, ông Gary, nhưng cuộc đời tôi bây giờ trông chẳng có gì giống như vậy cả.” Sẽ ổn thôi mà, chúng ta không nhìn lại đằng sau nữa, thay vào đó chúng ta hướng về những gì Chúa phán và mong đợi những gì Vương quốc nói về chúng ta. Nếu không có một bức tranh đúng đắn, nếu không biết cuộc đời chúng ta đúng ra phải như thế nào thì chúng ta sẽ bị rơi vào những cạm bẫy và lừa dối cùng sự đảo ngược tư duy của hệ thống rửa sả thế gian mất thôi. Đức tin là cứ hiệp nhất với những gì Đức Chúa Trời phán chứ không phải hoàn cảnh của chúng ta phán.

Trước khi chia sẻ với bạn làm thế nào Đức Chúa Trời dạy Drenda và tôi biết về phần gấp đôi này, tôi muốn kể cho bạn

nghe một câu chuyện mà tôi tin đây là câu chuyện nói về phần gấp đôi vĩ đại nhất trong Tân Ước.

Câu chuyện tôi muốn kể với bạn là câu chuyện bạn nghe không dưới đôi lần nhưng có lẽ bạn chưa từng nghe nó với bối cảnh hưởng phần gấp đôi hay cùng với sự hiểu biết về Vương quốc như lúc này đâu. Chúng ta tìm thấy câu chuyện này trong Luca đoạn 15, câu chuyện về cậu con trai hoang đàng. Một lần nữa, hãy ở lại đây cùng tôi nhé! Tôi biết bạn đã đọc câu chuyện này trước đó rồi nhưng hãy đọc lại toàn bộ câu chuyện này bằng sự hiểu biết tươi mới.

ĐỨC TIN LÀ CỨ HIỆP NHẤT VỚI NHỮNG GÌ ĐỨC CHÚA TRỜI PHÁN CHỮ KHÔNG PHẢI HOÀN CẢNH CỦA CHÚNG TA PHÁN.

Ngài lại kể tiếp: “Một người kia có hai con trai. Người em nói với cha: ‘Thưa cha, xin chia cho con phần tài sản thuộc về con.’ Và người cha đã chia gia tài cho chúng. Chẳng bao lâu, người em tót thu hết của cải và đi đến một nơi xa; ở đó, nó ăn chơi phóng đãng, phung phí tài sản mình. Khi đã tiêu sạch của rồi, trong xứ xảy ra một nạn đói lớn và nó bắt đầu lâm vào cảnh túng thiếu. Nó phải đi làm mướn cho một người dân bản xứ và bị sai ra đồng chăn heo. Nó ước ao lấy vỏ đậu của heo ăn mà ăn cho no nhưng chẳng ai cho.

Bấy giờ nó mới tỉnh ngộ, tự nhủ: ‘Biết bao nhiêu người làm mướn cho cha ta được ăn bánh dư dật mà ở đây ta phải chết đói! Ta sẽ đứng dậy trở về cùng cha và thưa với cha: Cha ời, con đã

phạm tội với trời và với cha, không xứng đáng gọi là con của cha nữa. Xin cha xem con như người làm thuê của cha vậy.' Nó liền đứng dậy, trở về với cha mình.

Nhưng khi còn ở đằng xa, người cha thấy nó thì động lòng thương xót, chạy ra ôm lấy cổ nó mà hôn. Người con thưa với cha: 'Cha ơi, con đã phạm tội với trời và với cha, chẳng còn xứng đáng gọi là con của cha nữa.'

Nhưng người cha bảo các đầy tớ: 'Hãy mau lấy áo tốt nhất mặc cho nó, đeo nhẫn vào tay, mang giày vào chân. Hãy bắt con bê mập làm thịt. Chúng ta hãy ăn mừng! Vì con ta đây đã chết mà bây giờ lại sống, đã mất mà bây giờ tìm lại được.' Rồi họ bắt đầu ăn mừng.

Bấy giờ, người con cả đang ở ngoài đồng. Khi về gần đến nhà, nghe tiếng đàn ca nhảy múa, anh ta gọi một đầy tớ mà hỏi xem có việc gì. Đầy tớ thưa: 'Em cậu đã trở về và cha cậu đã làm thịt con bê mập, vì ông thấy cậu ấy về được mạnh khỏe.' Người con cả liền nổi giận và không chịu vào nhà. Người cha đi ra và khuyên dỗ chàng. Nhưng anh thưa với cha: 'Cha xem, đã bao nhiêu năm con phục vụ cha, chưa từng trái lệnh cha, mà cha chẳng bao giờ' cho con một con dê con để chung vui với bạn hữu. Nhưng khi đưa con kia của cha, là đứa đã phung phí hết tài sản của cha với gái mại dâm rồi trở về thì cha lại làm thịt con bê mập ăn mừng!'

Người cha đáp: 'Con ơi, con luôn luôn ở với cha, tất cả của cha là của con. Nhưng đáng phải dọn tiệc và vui mừng, vì em con đây đã chết mà nay lại sống, đã mất mà nay tìm lại được.'

— Lu-ca 15:11-32

Trong câu chuyện này, chúng ta thấy cậu con trai út rời khỏi nhà với gia tài được chia cho mình. Đây là chi tiết quan trọng của câu chuyện vì nó nhắc đến chuyện cậu được hưởng quyền thừa kế. Vì thế hãy ghi chú lại là cậu con út này đã nhận được phần gia tài của mình rồi nhé! Cậu ta không được đòi hỏi gì về phần gia tài nữa.

Người em nói với cha: “Thưa cha, xin chia cho con phần tài sản thuộc về con.” Và người cha đã chia gia tài cho chúng.

Tiếp theo, câu chuyện kể cho chúng ta rằng cậu con út ra đi: đi đến một đất nước xa xôi khác. Điều quan trọng bạn cần hiểu ở đây là cậu con út đã rời khỏi nhà cha mình, ngụ ý rằng cậu ta bỏ lại đằng sau sự cung ứng, sự bảo vệ, luật lệ trong đất nước mà cả gia đình cậu đang sống đó. Cậu ta đi đến một đất nước xa xôi, là đất nước có luật lệ khác, cách sống khác với đất nước của cậu. Tôi chắc rằng chàng trai trẻ này thực sự không biết điều mình đang làm. Lúc sống trong nhà cha, cậu tận hưởng cuộc sống của một người con trai. Tất cả những gì cha cậu có, cậu cũng có lúc còn ở đó. Nhưng vì nhiều lý do, cậu cảm thấy cậu đang bỏ lỡ điều gì đó mà cậu cho rằng họ đang lừa cậu để khiến cậu phải bỏ lỡ nhiều cơ hội ở một nơi nào đó.

Nếu bạn chưa hiểu điều này, thì trên thực tế, Chúa Giê-su đang kể cho chúng ta nghe câu chuyện của nhân loại, câu chuyện của A-đam. A-đam là cậu con út trong câu chuyện

này, là người đã rời bỏ nhà Cha mình. A-đam là người cảm thấy lẽ ra mình đã có tương lai tốt hơn ở đâu đó khác hơn là cứ tiếp tục phục vụ Đức Chúa Trời, là Cha mình. Tôi biết bạn đang nghĩ gì nhé, “Ờ thì, nếu A-đam là con út thì ai là con cả trong câu chuyện này vậy?”, có đúng không? Tôi sẽ nói tiếp về câu hỏi này ở cuối phần thảo luận này, còn bây giờ, chúng ta chỉ cần nhớ rằng A-đam là cậu con út bỏ nhà ra đi.

Mặc dầu họ có mọi thứ, nhưng A-đam và Ê-va đã quyết định tin rằng có một nơi nào đó tốt hơn ngoài nhà Cha mình. Khi A-đam nổi loạn chống nghịch lại nhà Cha và chọn cách bỏ đi, ông đến với một nhà nước mới, một vương quốc mới với sự thi hành luật pháp mới. Kinh Thánh gọi đó là vương quốc bóng tối, được cai trị bởi Sa-tan. Tôi chắc rằng A-đam bị sốc lắm vì sự nghèo đói và tuyệt vọng ở vương quốc mới này. Thoạt đầu, mọi thứ dường như rất tuyệt. Chừng nào tiền vẫn còn rủng rỉnh thì chừng ấy cuộc sống vẫn là bữa tiệc lớn! Nhưng khi ông nhận ra được sai lầm mình đã phạm thì mọi chuyện đã quá trễ. Rồi thì gia tài tiêu tán hết, ông mới phát hiện ra mình đã mất tất cả. Tâm trí của ông đã từng đầy ắp khái tượng thì lúc bấy giờ ông phải tập trung lo kiếm miếng cơm sống qua ngày. Không có gì cho ngày mai cả. Sẽ luôn là cho ngày hôm nay và ngày hôm nay thì chưa biết chắc được điều cả.

Chẳng bao lâu, người em tóm thu hết của cải và đi đến một nơi xa; ở đó, nó ăn chơi phóng đãng, phung phí tài sản mình.

Bây giờ người con út mới phát hiện ra vương quốc này hoàn toàn sụp đổ, một vương quốc tồn tại trong tình trạng đói khổ triền miên. Cậu con út này bị thu hút với những gì cậu nhìn thấy – mọi người đang sắp chết đói. Vốn xuất thân từ gia đình giàu có, đầu óc chàng khó tiếp nhận những gì chàng thấy. Nhưng cái đói cồn cào xé rách bụng dạ chàng đang nhắc nhở cho chàng biết rằng cái chàng nhìn thấy đó là hiện thực. Để sinh tồn, bây giờ cậu buộc phải ăn xin trên đường. Trong vương quốc của bóng tối này, đất chỉ sinh ra gai góc và tật lê, đó là tất cả những gì đất sinh sản cho nên sự lao nhọc, đổ mồ hôi là điều không thể thiếu. Đang cùng khốn, cậu con út van xin người ta giúp đỡ cậu. Nhưng tất cả đều chung thuyên. Không ai cho cậu cái gì nhiều nhận cả vì họ cũng đang kinh qua cơn đại hạn giống như chàng đang chịu vậy.

Giây phút quyết định sắp xảy ra cho chàng trai trẻ ở đây là một cú huých đổi đời ảnh hưởng đến cả bạn và tôi và toàn thể nhân loại. Lần đầu tiên trong đời, cậu con út van xin được trả công như một đầy tớ, là người lao động được thuê mướn. Đây là sự đảo ngược hoàn toàn nhân dạng thật sự của cậu cũng như bản chất thật của con người cậu. Cậu không còn là đứa con của cha mình, một người có thanh thế, giàu có và được tôn trọng mà bây giờ cậu là người trông nom nhà cửa cho chủ hoặc là một nhân viên mua bán bất động sản hoặc là một người đưa thư và có thể là bất kỳ ai trong hàng tá công việc và ngành nghề. Bây giờ cậu được nhận biết qua công việc cậu làm chứ không phải qua nhân dạng con người cậu! Cậu đã đánh mất đi nhân dạng của mình! Để làm nổi bật sâu

xa hơn nữa cái mất mát về nhân dạng của cậu, Chúa Giê-su nói vì quá cùng cực đến nỗi cậu xin đi chăn heo. Heo được xem là loài ô uế đối với người Do Thái và Chúa Giê-su nói với đám đông rằng cậu con út này bây giờ vì quá cùng cực đến nỗi không còn thấy được bất kỳ mục đích nào trong cuộc đời chàng đã đang sống cả. Bây giờ cậu sống trong tủi hổ và nhục nhã ê chề. Thời huy hoàng cậu đã từng sung sướng bây giờ chỉ còn là ký ức xa xăm.

Khi đã tiêu sạch của rồi, trong xứ xảy ra một nạn đói lớn và nó bắt đầu lâm vào cảnh túng thiếu. Nó phải đi làm mướn cho một người dân bản xứ và bị sai ra đồng chăn heo. Nó ước ao lấy vỏ đậu của heo ăn mà ăn cho no nhưng chẳng ai cho.

Tôi hi vọng bạn nhìn thấy được sự tương tự giữa câu chuyện này với câu chuyện của nhân loại ngày nay. Khi hai người đàn ông gặp nhau, họ sẽ nói gì? “Anh đang làm công việc gì để kiếm sống vậy?” hoặc “Anh làm ở đâu?” hoặc “Nghề nghiệp của anh là gì?” Khi bạn hỏi ai đó về chính con người thật sự của họ thì họ thường trả lời bạn bằng công việc họ làm. Tại sao vậy? Vì trong hệ thống rửa sả của thế gian, tất cả chúng ta đều đánh mất nhân dạng của mình, và chúng ta cực kỳ khổ sở trong việc đi tìm kiếm nó. Chúng ta sao chép bất kỳ ai thu hút sự chú ý của chúng ta và dường như chúng ta cho đó mới là quan trọng. Tất cả những cái này ập đến kể từ quyết định rời khỏi nhà Cha của A-đam. Trong tư duy sinh tồn, chúng ta mất đi cái nhìn về bản chất con người đích thực

của chúng ta. Nhưng thật khỉch lệ ở chỗ cậu con trai út trong câu chuyện này không quyết định ở lại luôn trong chuồng heo; và khi chúng ta theo dõi câu chuyện, tôi hi vọng bạn thấy được một điều rằng bạn cũng không cần phải ở lại trong chuồng heo ấy.

Kinh Thánh nói có một ngày, cậu con út này đi đến chỗ nhận thức được và nhớ lại được nhà cha cậu là nơi mà dù có là tội tớ thì cũng được đối xử tốt lắm. Tôi có thể hình dung trạng thái đối cõn cào, đối xé nát tâm can khi cậu nhớ lại những bữa ăn ngon tuyệt vời cậu từng được thưởng thức. Chú Harold của tôi từng là nhân viên đạo hàng vô tuyến B17- trong suốt Thế Chiến II. Chú xuất thân nghề nông và sống trong cộng đồng nông dân. Chúa Nhật nào cũng vậy, nội tôi cũng sẽ dọn bữa ăn thịnh soạn toàn thịt gà chiên, khoai tây nghiền và bánh mì nhà làm, đậu xanh và nhiều món ăn từ rau củ quả khác. Dĩ nhiên, lúc nào cũng có những chiếc bánh pie nhà làm hoặc bánh tráng miệng. Tôi biết rõ những bữa ăn này ngon khủng khiếp cỡ nào vì mẹ của chú chính là bà nội của tôi mà.

Máy bay của chú tôi bị bắn rơi trên bầu trời nước Đức trong một trận chiến và chú tôi phải trải qua nhiều tháng sống trong trại tù nhân của Đức. Đồ ăn thì ôi thôi, không tin được là chúng có thể tồn tại trên đời này. Một ngày nọ, tôi hỏi chú tôi rằng làm sao chú có thể sống nổi trong những ngày đó và chú nói với tôi rằng tất cả những gì chú có thể nghĩ được đó là một ngày nào đó chú lại có thể trở về nhà, lại có thể được ăn món gà chiên và khoai tây nghiền của nội. Tôi đoán chắc rằng

cậu con út này cũng có cùng kinh nghiệm như vậy và cũng nhận thức được mình đã bỏ lỡ điều gì. Nhưng cậu thì không còn gia sản nào nữa rồi, cậu đã nhận đủ mọi gia tài mà cha cậu chia cho cậu rồi. Cho nên, cậu nghĩ ra một kế hoạch. Cậu sẽ trở về nhà và xin cha cậu mượn cậu như mượn một người tôi tớ. Trong đầu cậu đó là làm việc như một người làm thuê, thuê mượn là sự lựa chọn duy nhất của cậu.

Bấy giờ nó mới tỉnh ngộ, tự nhủ: “Biết bao nhiêu người làm mượn cho cha ta được ăn bánh dư dật mà ở đây ta phải chết đói! Ta sẽ đứng dậy trở về cùng cha và thừa với cha: Cha ơi, con đã phạm tội với trời và với cha, không xứng đáng gọi là con của cha nữa. Xin cha xem con như người làm thuê của cha vậy.”

Cho nên cậu trở dậy về nhà cha với kế hoạch này và cậu sẽ xin cha cậu cho cậu một cơ hội ít nhất là cơ hội được làm việc để đổi lại chỗ ngủ qua đêm và có đồ ăn là được rồi. Nhưng Kinh Thánh kể cho chúng ta một kết quả vô cùng kinh ngạc trong câu chuyện này. Khi cậu gần về đến nhà thì cha cậu nhìn thấy cậu từ xa xa và đã chạy lại để đón cậu và ôm cậu vào lòng. Ở điểm này thôi thì câu chuyện này cũng nên được gọi là câu chuyện về tình yêu thương của người Cha vì cha cậu đã ôm chầm lấy cậu dù người cậu đang bốc mùi hôi thối của bầy heo. Khi kể về tình tiết hôn hôn của người cha này, các khán thính giả của Chúa Giê-su biết ngay cái ôm này là cái ôm sẽ khiến cho người cha bị ô ứ về tâm linh. Nhưng người cha vẫn sẵn lòng trở nên ô ứ thay cho đứa con út của mình.

Rồi người cha cho gọi người mặc áo đẹp nhất, tốt nhất, quý nhất cho cậu để che phủ đi sự tồi tàn của cậu. Rồi người cha tháo nhẫn của mình ra là chiếc nhẫn đại diện cho thẩm quyền và đeo nó vào tay của cậu. Người cha còn tháo giày để mang cho cậu ngâm chỉ ra rằng một lần nữa cậu có quyền thừa kế toàn bộ gia sản. Nhưng thứ cuối cùng cha cậu trao cho cậu đã khiến cho người anh nổi giận phùng phùng. Người cha sai người chuẩn bị yến tiệc thết đãi cậu là con bò mập mạp, béo tốt để ăn mừng cho sự trở về của cậu. Mặc dầu bất xứng nhưng cậu con út đã được nhận lại địa vị và quyền lợi của một người con, được tự do, được tôn trọng với địa vị làm con và hoàn toàn được phục hồi với địa vị trước đây khi là con sống trong nhà cha.

Được rồi, thế thì toàn bộ những điều này có liên quan gì đến việc hưởng phần gấp đôi? Liên quan đến mọi thứ luôn đầy bạn của tôi. Chúa Giê-su đã dùng câu chuyện chàng trai trẻ bỏ nhà cha ra đi và sau quay trở về lại vì khấn thính giả của Ngài, văn hoá của người Do Thái sẽ hiểu được hàm ý của câu chuyện này cũng như điều tôi sắp kể với bạn đây. Đối với văn hoá Do Thái, con trưởng nam sẽ mặc định nhận được phần gấp đôi. Nếu bạn nhớ lại, bạn sẽ thấy người con cả không rời khỏi nhà mà chính người con út mới là đứa bỏ nhà đi rồi sau trở về lại. Bạn cũng sẽ nhớ khi cậu bỏ đi, cậu đem theo toàn bộ phần gia tài cha cậu chia cho cậu, đó là phần thừa kế hợp pháp của cậu, cho cậu. Rồi sau đó cậu không còn quyền gì hay còn bất cứ thứ gì còn lại trong nhà cha cậu cả. Nhưng khi cậu quay trở về nhà cha thì cha cậu tái công nhận

quyền làm con của cậu và đặc biệt hơn, cha cậu cho giết con bò béo tốt để thết đãi chuyện cậu út trở về nhà nên mới làm cho người con cả nổi giận phùng phùng. Trong tâm trí của người con cả, con bò này thuộc về chàng vì đây là một phần trong phần gia tài của cậu.

Cho nên đây mới là vấn đề. Mặc dầu người em trai đã nhận phần thừa kế của mình rồi mà khi cậu được tái công nhận quyền làm con thì bấy giờ cậu được hưởng phần thứ hai. Điều này có nghĩa thực chất cậu nhận đến hai phần gia tài lận. Từ góc độ của người anh, điều này là sự bất công, và trong cơn tức giận, chàng ta đã nói vậy với cha mình. Cậu công bố rằng cậu đã tận tụy làm cho cha suốt bao nhiêu năm trời, còn cậu em không làm gì cả, ngược lại còn bôi tro trét trấu lên cả gia đình. Vậy tại sao cậu em lại nhận được gấp đôi?

Vậy có công bằng không? Từ góc độ của hệ thống rửa sã của thế gian về sự lao nhọc và đổ mồ hôi, ai trong chúng ta cũng sẽ trả lời là không công bằng. Chúng ta sẽ đứng về phía người anh tận tụy, trung thành làm việc và có thể công bố rằng quá bất công sau tất cả những gì cậu con cả đã làm cho cha mình.

Nhưng dựa vào những cơ sở nào mà chúng ta nói rằng điều này là công bằng? Không phải người cha tra xét và quyết định ai là người mình muốn ban ân huệ sao? Với hệ thống rửa sã của thế gian huấn luyện chúng ta như vậy nên chúng ta bị buộc phải nghĩ rằng nếu người cha cho cậu em thêm một phần gia tài nữa thì người anh chẳng còn lại là bao. Nhưng chuyện này không phải vậy. Người cha này giàu đến

nổi thậm chí có làm đầy tớ của ông thôi thì cũng có dư rồi. Huống gì đối với con cái của ông thì còn nhiều biết là bao nhiêu nữa.

Sa-tan không muốn bạn biết Đức Chúa Trời của bạn vĩ đại như thế nào hoặc thực chất con người bạn là ai đâu. Hắn luôn nói dối về Cha chúng ta ngay từ ban đầu rồi. Chính sách bảo hiểm nói rằng khi thảm họa tình linh ập đến thì đó là hành động của Đức Chúa Trời. Tổ chức tôn giáo thì nói rằng theo Chúa là phải nghèo. Mọi người thì nói Đức Chúa Trời khiến người tốt gặp nhiều điều xấu. Sa-tan sẽ làm cho bạn bị mù loà về con người thực sự của bạn cũng như Cha bạn vĩ đại như thế nào để bạn không đến được chỗ nhận thức hoặc trở về lại với Ngài bằng tất cả tấm lòng bạn. Tôi cam đoan với bạn rằng khi bạn trở về lại với Ngài, bạn cũng sẽ có cùng một sự thết đãi để chào mừng bạn trở về lại với nhà Ngài như cậu con út trong câu chuyện này vậy.

Bạn sẽ hỏi rằng “Thế cậu con cả này là ai vậy?” Để xem bạn có thể tìm được điều gì nào.

Bấy giờ, người con cả đang ở ngoài đồng. Khi về gần đến nhà, nghe tiếng đàn ca nhảy múa, anh ta gọi một đầy tớ mà hỏi xem có việc gì. Đầy tớ thưa: “Em cậu đã trở về và cha cậu đã làm thịt con bê mập, vì ông thấy cậu ấy về được mạnh khỏe.”

Người con cả liền nổi giận và không chịu vào nhà. Người cha đi ra và khuyên dỗ chàng. Nhưng anh thưa với cha: “Cha xem, đã bao nhiêu năm con phục vụ cha, chưa từng trái lệnh cha, mà cha chẳng bao giờ cho con một con dê con để chung vui với bạn

hữu. Nhưng khi đưa con kia của cha, là đứa đã phung phí hết tài sản của cha với gái mại dâm rồi trở về thì cha lại làm thịt con bê mập ăn mừng!”

Người cha đáp: “Con ơi, con luôn luôn ở với cha, tất cả của cha là của con. Nhưng đáng phải dọn tiệc và vui mừng, vì em con đây đã chết mà nay lại sống, đã mất mà nay tìm lại được.”

Cậu con cả nói rằng cậu làm việc cho nhà cha mình như một nô lệ suốt bao nhiêu năm tháng nay, tuy nhiên, trong suốt quãng thời gian này, cậu chưa từng một lần được cha cho một dê non nào để mà tổ chức yến tiệc với bạn bè. Hãy để tôi giải thích điều chàng ta đang nói. “Cha, cha thật không công bằng!” Nhưng hãy để ý câu hỏi đáp của người cha. “Con ơi, con luôn luôn ở với cha, **TẤT CẢ CỦA CHA** là của con. ”

Dừng lại ở đây!!!

Bây giờ, bạn có thể đoán biết người con cả này là ai chưa? Người con cả này quá bận rộn làm nô lệ cho cha với một khái niệm sai lầm về sự tự xưng công chính để thực sự vui hưởng sự nhân từ của cha cậu.

Bạn đứng rồi đấy, người con cả này đại diện cho luật pháp của giao ước thứ nhất. Người con cả có thể không bao giờ tận hưởng được những quyền lợi khi ở trong nhà cha cậu vì cậu quá bận rộn lao động để được cha chấp nhận. Mặc dầu cậu

**SA-TAN KHÔNG MUỐN
BẠN BIẾT ĐỨC CHÚA
TRỜI VĨ ĐẠI NHƯ THẾ
NÀO HOẶC THỰC CHẤT
CON NGƯỜI BẠN LÀ AI.**

con cả có quyền hưởng gấp đôi nhưng chỉ có duy nhất cậu con út mới là người thực sự tận hưởng nó.

Bạn là người con út đấy!

Bạn có phần gấp đôi. Bạn là con và bạn được nhận không phải vì những gì bạn làm mà là vì địa vị của bạn trong Đấng Christ – đó là địa vị làm con trai, con gái của Đức Chúa Trời, được tận hưởng gia tài mà bạn không phải lao nhọc song bạn được nhận cách miễn phí từ Cha của bạn.

CHƯƠNG 9

TỪ ĐỦ ĐẾN DƯ DẬT!

Tôi hiểu có lẽ bạn đang hoài nghi về tiêu đề của chương sách này nhưng đây là nơi bạn sẽ hướng đến – dư dật. Không phải vì tôi chỉ cho bạn thuyết kiếm tiền hiện đại nhất, nóng hổi nhất đâu mà khi bạn làm con của Đức Chúa Trời, bạn có quyền hợp pháp tận hưởng sự nhân từ và giàu có của nhà Cha bạn. Khái niệm về phần gấp đôi, về sự dư dật có lẽ dường như là điều không thể nhìn thấy ngay trước mắt khi bạn so sánh với hiện tại những gì bạn đang nhìn thấy ở chính mình về cuộc đời bạn. Nhưng đó là nơi bạn cần bắt đầu - hành trình

**KHÁI NIỆM VỀ PHẦN GẤP ĐÔI,
VỀ SỰ DƯ DẬT CÓ LẼ DƯƠNG
NHƯ LÀ ĐIỀU KHÔNG THỂ
NHÌN THẤY NGAY TRƯỚC MẮT
KHI BẠN SO SÁNH VỚI HIỆN
TẠI NHỮNG GÌ BẠN ĐANG
NHÌN THẤY Ở CHÍNH MÌNH VỀ
CUỘC ĐỜI BẠN. NHƯNG ĐÓ
LÀ NƠI BẠN CẦN BẮT ĐẦU -
HÀNH TRÌNH ĐẾN VỚI TỰ DO
- HÃY XUẤT PHÁT TỪ TRONG
TƯ TƯỞNG CỦA BẠN.**

đến với tự do – hãy xuất phát từ trong tư tưởng của bạn. Trừ khi tư tưởng của bạn đồng thuận với Lời Chúa, nếu không bạn sẽ không bao giờ hưởng được những quyền lợi có trong Ngài. Cho nên, hãy ngược mắt lên nhìn xung quanh và hãy cài đặt chúng đi theo những gì Đức Chúa Trời phán về bạn trong Vương quốc Ngài. Đừng có cãi lại những gì Chúa nói vì bạn sẽ không nhìn thấy được điều đó trong cuộc đời bạn đâu. Thay vào đó, hãy bắt đầu cài lại hoàn cảnh của bạn bằng Lời Chúa với đức tin tin rằng những hoàn cảnh đó phải đầu hàng trước mọi điều Đức Chúa Trời phán là dành cho bạn. Tôi cũng chỉ là một người bình thường giống như bạn, cũng làm theo những điều mà tôi sắp nói bạn làm đấy thôi. Đó là tin tưởng những gì Đức Chúa Trời phán! Lời Chúa không bao giờ quay trở về luống nhưng, Lời Chúa sẽ mang sự thay đổi đến với bất kỳ mọi hoàn cảnh! Email tôi nhận được từ một thánh giả hoài nghi sau đây là một ví dụ, cô ấy đã nghe được Lời Chúa phán, phải vậy không?

“Tôi sẽ cố gắng đem hết 22 năm chạt vật của tôi để kể cho ông nghe trong vài câu ngắn gọn nhất có thể. Cả hai vợ chồng tôi đều lớn lên trong gia đình Cơ đốc và sinh hoạt hội thánh rất đều đặn. Chúng tôi thậm chí còn tham gia vào Ban thanh niên, Trường Chúa Nhật, v.v. Khi chúng tôi kết hôn, mặt tài chính vào năm đầu tiên của chúng tôi rất ổn... đó là cách đây hơn 22 năm về trước. Kể từ dạo ấy, “chuyện tiền nong” đã trở thành ngọn nguồn của mọi sự đau đớn và vật lộn dai dẳng triền miên, còn đức tin của tôi thì luôn luôn dao động bởi vì tôi không thể nào hiểu được tại sao những điều

Kinh Thánh đã phán đáng lẽ phải xảy ra thì đã không xảy ra như vậy. Nếu Lời của Đức Chúa Trời là trường tồn và bất diệt và nếu Ngài là Đấng hôm qua, hôm nay và cho đến đời đời chẳng hề thay đổi, vậy thì điều gì có thể giải thích lý do tại sao Lời Chúa lại không xảy ra như đã phán vậy? Hay phải chăng Ngài cũng chỉ là một kẻ tử vì đạo, một kẻ dối trá, hoặc một kẻ mất trí mà thôi!

Xin phép đi nhanh đến ngày 28 tháng 1 năm 2013... Tôi đã nói với chồng tôi rằng ‘Hoặc là Chúa hiện ra hoặc là em rời đi.’... Rồi tôi chấm dứt hết mọi thứ liên quan đến hội thánh và Chúa. Lúc rời khỏi nhà để làm một vài việc lặt vặt thì chồng tôi cuối cùng cũng nhận được sự thúc giục của Thánh Linh, anh gọi cho một người bạn thân thiết của chúng tôi để trò chuyện. Sau khi kết thúc cuộc trò chuyện thì cô ấy nói rằng cô ấy có điều muốn chia sẻ với chúng tôi— Gary Keese. Cô ấy làm chứng về những gì đã xảy đến với cô. Vì vậy, khi về đến nhà, chồng tôi đã kể cho tôi nghe những gì mà cô ấy đã chia sẻ và bảo rằng anh ấy sẽ ghé thăm cô ấy vào ngày hôm sau để hiểu rõ mọi thứ hơn.

Tôi không biết chuyện gì đã xảy ra cả (bởi vì tất cả những “chuyện thuộc linh” từ các mục sư hay thầy cô truyền đạo thì tôi đã nghe đủ lắm rồi), nhưng rồi tôi đã gọi điện đánh thức cô ấy và hỏi xem bạn tôi có rãnh vào tối hôm ấy hay không. Giữa một đêm tuyết rơi dày đặc ấy, tôi đã cố gắng để đến được nhà của cô ấy. Trong khi đang lái xe thì tôi đã thầm nhủ với Chúa rằng, ‘Tốt hơn hết những điều mà bạn con chia sẻ là điều mà chúng con đang cần đến!’.

Ngày hôm sau, chúng tôi bắt đầu lắng nghe và cả hai chúng tôi hoàn toàn bị vỡ òa. Mọi thứ bắt đầu dễ hiểu hơn rồi. Tất cả những câu nói: đức tin, hãy neo chắc vào lời công bố của bạn. Tất cả những vướng mắc cuối cùng đã có lời giải đáp cả rồi. Chúng tôi đã từng nghe nói về Vương quốc một vài năm về trước, NHUNG chẳng một ai thêm bận tâm đến việc dạy về CÁCH THỨC... làm thế nào để đạt được kết quả "MÙA GẶT ĐÂY RỒI" như bạn tôi đã làm cả.

Vì vậy, ngay lập tức, chúng tôi đã áp dụng vào thực tiễn những gì mà chúng tôi vừa học được... chúng tôi cần tiền để thanh toán cho khoản vay thế chấp của mình. Hôm đó là thứ Năm và chồng tôi thì đã hoàn tất xong một vài công việc lặt vặt ở nhà bố mẹ tôi... họ liên tục hỏi tôi rằng họ nên gửi cho chồng tôi bao nhiêu tiền vậy (họ biết rõ hoàn cảnh chúng tôi đang khó khăn lắm). Rồi tôi đã nói với họ, "Ba mẹ muốn gửi tụi con bao nhiêu cũng được ạ!" Khoản tiền ấy không đủ để thanh toán cho khoản vay thế chấp... NHUNG hôm ấy mới chỉ là thứ Năm mà thôi.

Đến thứ Sáu, chúng tôi đã lên lịch hẹn gặp một người bạn đã cho chúng tôi mượn những chiếc đĩa CD. Đã có một trận bão tuyết thật lớn, nhưng cả tôi và chồng đều muốn ngồi xuống và nói chuyện với cô ấy về Vương quốc và cách thức mà nó vận hành.

Trước khi rời đi, cô ấy muốn câu nguyện cho chúng tôi và cô ấy đưa cho chúng tôi một tấm ngân phiếu... Chúa đã cảm động tấm lòng của cô ấy để gieo vào cuộc sống của chúng tôi. Điều đó quá đổi kinh ngạc cho hai vợ chồng tôi. Rồi ké

đó, chúng tôi liền mở tám ngân phiếu ra... Khoản tiền ấy thì QUÁ DƯ DẬT để thanh toán hết khoản vay thế chấp và các hóa đơn nhỏ lẻ khác nữa!

Tôi đã nói với chồng rằng đây là tất cả những gì mà tôi cần! Tôi đã chụp ảnh tờ ngân phiếu ấy để nhắc nhở tôi về sự thành tín của Ngài. Ái chà, kẻ thù thì chẳng hề ưa thích những gì mà nó đã nhìn thấy và thế là ngay lập tức (ôi, ý tôi là ngay và luôn!!!!) hấn cố gắng đánh cắp hạt giống của chúng tôi. Chúng tôi đã quả quyết rằng đây phải là sự thật và chúng tôi sẽ không nói ra bất cứ điều gì làm hủy hoại đi tương lai của mình. Kẻ thù không ngừng cắn phá ... nhưng chúng tôi vẫn cứ chôn chân nơi đồn lũy và giờ cao tám khiên của chúng tôi lên.

Bây giờ trước khi tôi tiếp tục, tôi cần ông hiểu rằng tôi là một người Ý cứng đầu, một người đã chán ngấy với 'những bài giáo huấn về sự thịnh vượng' tôi đã từng nghe qua ... và chồng tôi - anh ấy biết rõ điều này. Phép lạ thực sự ấy chính là tôi đã hiểu thấu về luật lệ một cách trọn vẹn và neo chặt vào điều đó... đôi khi chồng tôi cứ nhìn tôi và tự hỏi cái gì đang diễn ra vậy nhỉ!

Chúng tôi khai phóng đức tin của mình và gieo hạt giống để rồi nhận được một hợp đồng cho công ty xây dựng của chúng tôi vào ngày 13 tháng 3, một hợp đồng ngay tức thì trị giá lên đến 150,000 đô la để thanh toán các hóa đơn quá hạn, các khoản thuế cùng nhiều khoản chi khác nữa. Vào ngày 15 tháng 4 năm 2013, chúng tôi đã nhận được hai hợp đồng với tổng trị giá 450,000 đô la chỉ trong MỘT NGÀY!!!! Đây

mới chỉ là sau hai tháng kể từ khi chúng tôi bắt đầu áp dụng những quy luật từ Vương quốc thôi đó.

Lũ trẻ nhà tôi cũng tập tành áp dụng cách thức ấy và chúng cũng đã nhìn thấy “mùa gặt đây rồi”. Lúc bấy giờ, chúng đã tự lập ra danh sách của chính mình và gieo hạt giống xuống từ những ống heo của mình để có được điều mà chúng mong muốn. Chúng tôi đã để những câu ước nguyện khắp các căn phòng và đưa con năm tuổi của chúng tôi tiến đến chỗ những câu ấy rồi công bố rằng ‘Con tin chắc con đã nhận lãnh được điều này rồi.’

Chúng tôi vô cùng biết ơn vì giờ đây chúng tôi có nhiều tiền hơn để cho đi và biết ơn vì một ngày nào đó chúng tôi sẽ tiến gần hơn đến việc giải phóng hết nợ nần và có thể hoàn tất hết các mục tiêu của mình!

Tôi cảm ơn Mục sư Gary vì đã dành thời gian trả lời email của tôi. Chúng tôi hiểu Mục sư không có nhiều thời gian nhưng thực sự thì Mục sư đã dành rất nhiều thời gian để thực hiện những chương trình này, Mục sư đã chia sẻ sự điệp thật vượt quá sức tưởng tượng của Vương quốc vĩ đại Đức Chúa Trời.”

Kiểu email này ngày nào tôi cũng nhận được. Có rất nhiều người giống như bạn và tôi đang đi khám phá con người thật của họ trong Đấng Christ, học biết cách Vương quốc Đức Chúa Trời hoạt động và tận hưởng mọi quyền lợi. Thế thì làm sao Drenda và tôi khám phá ra được nguyên tắc về phần gấp đôi? Tôi sắp kể cho bạn biết trong chương này và chúng tôi

biết bạn sẽ tìm thấy được những câu chuyện đầy khích lệ của chúng tôi.

Khi Drenda và tôi bắt đầu học về luật lệ và nguyên tắc từ Vương quốc Đức Chúa Trời thì đời sống của chúng tôi biến đổi cách ngoạn mục như tôi đã kể với bạn ở phần đầu của cuốn sách này, từ cuộc đời sống theo kiểu thất lạng buộc bụng, đối diện với những cơn hoảng loạn tấn công, phải dùng đến thuốc chống suy ngược và tuyệt vọng cực độ đến với cuộc đời sống có mục đích và sự cung ứng. Chúng tôi thấy có nhiều thứ xảy ra hết lần này đến lần khác khiến chúng tôi phải dừng lại và nói, “Anh/ em có thấy không vậy? Wow!” Chúng tôi liên tục nhìn thấy Vương quốc Đức Chúa Trời vận hành giống hệt những gì Kinh Thánh nói và chúng tôi đã đặt ra nhiều câu hỏi chẳng hạn như “Làm sao hoặc tại sao điều này lại xảy ra nhỉ? Hoặc “Chúng ta đã tháp vào nguyên tắc nào vậy? ” Mặc dầu chúng tôi đã tận hưởng sự dư dật lúc đó nhưng chúng tôi vẫn chưa nhìn thấy phần gấp đôi như những câu chuyện tôi sắp kể cho bạn nghe cách rõ ràng. Tuy nhiên, chúng tôi đã tận hưởng được phần gấp đôi đó, chỉ có điều là chúng tôi không biết thực ra sự hưởng phần gấp đôi đó được gọi tên là vậy mãi cho đến khi Đức Chúa Trời liên tục gia tăng sự hiểu biết của chúng tôi về phần gấp đôi này. Nhưng trước khi giải thích với bạn làm thế nào Đức Chúa Trời giúp chúng tôi hiểu phần gấp đôi theo cách lớn lao hơn thì tôi muốn chúng ta ôn lại một chút phần Kinh Thánh then chốt. (Những từ ngữ được đặt trong

dấu ngoặc vuông là ghi chú của tôi chứ không phải là phần được ký thuật trong Kinh Thánh).

Thế thì vẫn còn một ngày an nghỉ sa-bát cho con dân Đức Chúa Trời. Vì ai bước vào sự an nghỉ của Đức Chúa Trời [đức tin] thì nghỉ công việc mình [hệ thống rửa sả của thế gian về sự lao nhọc, đỡ mồ hôi và chỉ để sinh tồn], cũng như Đức Chúa Trời đã nghỉ công việc của Ngài [vì Ngài đã làm xong mọi việc] vậy.

— Hê-bơ-rơ 4:9-10

Bây giờ thì bạn biết sự an nghỉ Sa-bát này là lời hứa được dành cho mọi tín hữu trong Tân Ước đặt đức tin nơi Đấng Christ chứ không phải chỉ dành cho thời Cựu Ước mà thôi. Bây giờ bạn cũng biết được rằng sự an nghỉ Sa-bát là điều không thể nếu không có dư dật hoặc như những gì chúng ta thấy trong Xuất Ai Cập đoạn 16 – phần gấp đôi. Làm ơn đừng nhầm lẫn khi bước đi trong phần gấp đôi rằng trong mọi trường hợp, bạn cũng đều nhận được một cục tiền khổng lồ trên tay nếu Chúa bảo bạn thực hiện một dự án nào đó.

Có nhiều lần trong đời tôi khi Chúa Giê-su bảo tôi tiến hành dự án nhất định trong khi tôi không có một xu nào trong ngân hàng. Sau này tôi mới biết Đức Chúa Trời không hề lo lắng chuyện tiền bạc và Ngài biết tổng tiền bạc sẽ đến từ đâu. Nhưng Ngài không cho phép nó được lộ ra, tránh trường hợp kẻ thù cố tình ăn trộm nó trước khi nó thực sự cần. Hãy để tôi cảnh báo bạn rằng bạn chỉ ra quyết định tiến hành trong trường hợp nào đó như thể bạn chắc chắn bạn nghe rõ ràng từ

nơi Đức Thánh Linh hướng dẫn bạn thực hiện thôi nhé! Một lần nữa, trừ khi Chúa Giê-su bảo bạn tiến hành thực hiện một dự án nào đó trong khi chưa có ngân sách, nếu không đừng tiến hành. Hãy chờ đợi thời điểm của Đức Chúa Trời và sự cung ứng sẽ được dành sẵn cho bạn.

Nói chung, là tín hữu, chúng ta được gọi để sống một cuộc đời mà mọi dòng chảy tài chánh phải tuôn đổ về phía chúng ta. Chúng ta không phải là những người cùn khổ bèn là những người có khả năng giàu có trong mọi trường hợp như Cha chúng ta là Đấng giàu có vậy. Sở dĩ tôi đề cập điều này là vì tôi đã nhận được quá nhiều email, nơi người ta vội vàng nhảy cẫng ra ngoài để rời bỏ lỡ thời điểm của Đức Chúa Trời. Hãy nghe tôi, nếu chỉ bởi vì Đức Chúa Trời chỉ cho bạn thứ gì đó không có nghĩa đó là lúc thực hiện. Rất nhiều lần, Ngài chỉ cho bạn điều gì đó để hướng dẫn bạn và để cho bạn có thời gian chuẩn bị. Theo kinh nghiệm của tôi thì thời điểm là thứ quan trọng không kém so với việc trước tiên nghe được sự hướng dẫn vậy.

Khi Chúa Giê-su bắt đầu thi hành chức vụ tại quê hương của Ngài sau khi Ngài chịu báp-tem tại sông Giô-đanh bởi Giảng Báp-tít và sau khi trải qua bốn mươi ngày và bốn mươi đêm trong đồng vắng thì Ngài vào một nhà hội gần đó, Ngài mở cuộn sách Ê-sai ra và đọc lớn chương 61. Chúng ta thấy sự kiện này được ký thuật trong Lu-ca 4:18-21.

Thánh Linh của Chúa ngự trên Ta, vì Ngài đã xức dầu cho Ta để truyền giảng Tin Lành cho người nghèo. Ngài đã sai Ta để

công bố những người bị giam cầm được phóng thích, người mù lòa được sáng mắt, người bị áp bức được tự do; Và công bố năm thi ân của Chúa.

Ngài cuộn sách lại, trả cho người phụ lễ, rồi ngồi xuống. Mọi người trong nhà hội đều chăm chú nhìn Ngài. Ngài bắt đầu nói với họ: “Hôm nay lời Kinh Thánh mà các người vừa nghe đã được ứng nghiệm.”

Dĩ nhiên, hết thấy họ nổi giận với Ngài vì Ngài đang ám chỉ rằng Ngài là Đấng được nói đến ở đây. Nhưng hãy chú ý kỹ hơn chỗ Chúa Giê-su dừng lại. Ê-sai 61:1-2 thực ra nói rằng,

Thần của Chúa Giê-hô-va ngự trên Ta, vì Đức Giê-hô-va đã xức dầu cho Ta để giảng tin lành cho người nghèo. Ngài sai Ta đến để rịt lành những tâm lòng tan vỡ; Để công bố tự do cho kẻ bị bắt giữ, Và cho những người bị cầm tù được ra khỏi ngục; Để công bố năm thi ân của Đức Giê-hô-va, và ngày báo thù của Đức Chúa Trời chúng ta; Để an ủi mọi kẻ khóc than.

Hãy chú ý, Chúa Giê-su dừng lại ở khoảng giữa câu. Ngài không đọc ngay “và ngày báo thù của Đức Chúa Trời chúng ta.” Tại sao vậy? Vì Ngài muốn dừng lại ở phần đầu của câu là phần nói về “năm thi ân của Đức Giê-hô-va.” Năm thi ân của Đức Giê-hô-va là năm gì vậy? Là Năm Hân Hi! Về cơ bản Chúa Giê-su đang công bố rằng mọi thứ thuộc về

bóng của Ngày Sa-bát, Năm Sa-bát và Năm Hân Hỉ đều cho chúng ta thấy một điều rằng tất cả đã được ứng nghiệm lúc bấy giờ và ngay bây giờ, ngay tại đây vì Ngài đã đến. Toàn bộ Ê-sai chương 61 cho chúng ta biết những gì Chúa Giê-su đã làm cho chúng ta. Liên quan đến phần gấp đôi, hãy nhìn vào các câu 7 đến câu 9.

Thay vì sự xấu hổ, các người sẽ hưởng gấp đôi, thay vì nhục nhã, sẽ vui mừng về phần bắt thăm của mình; Các người sẽ có sản nghiệp gấp đôi trong xứ, và được niềm vui bất tận. Vì Ta, Đức Giê-hô-va, yêu sự chính trực, ghét sự trộm cướp và gian tà; Nên Ta sẽ theo lòng thành tín mà đền bù cho dân Ta, và lập giao ước đời đời với họ. Dòng dõi họ sẽ được biết đến trong các nước, con cháu họ sẽ nổi tiếng trong các dân; Mọi người thấy họ sẽ phải nhận rằng họ là một dòng dõi được Đức Giê-hô-va ban phước.

— Ê-sai 61:7-9

Tôi chắc chắn hiểu được cảm giác xấu hổ thế nào khi bị suy yếu về vấn đề tiền bạc. Có nhiều lúc tôi thấy bản thân mình vô cùng tự ti và xấu hổ về hoàn cảnh tài chính của chúng tôi. Tôi nhớ có một lần khi tôi cùng với 20 người bạn ăn tối ở một nhà hàng gần nhà. Tôi không nhớ chúng tôi ăn mừng vì dịp gì nhưng tôi đã đồng ý trả tiền cho sự kiện đó. Tôi nhớ mình đã căng thẳng trong suốt buổi tối hôm ấy như thế nào vì thực sự tôi không có tiền để đứng ra làm chủ tiệc cho sự kiện ấy. Khoản tiền tôi mong đợi mình sẽ nhận được từ một thương vụ

NẾU CHỈ BỞI VÌ ĐỨC CHÚA TRỜI CHỈ CHO BẠN THỨ GÌ ĐÓ THÌ KHÔNG CÓ NGHĨA ĐÓ LÀ LÚC THỰC HIỆN. RẤT NHIỀU LẦN, NGÀI CHỈ CHO BẠN ĐIỀU GÌ ĐÓ ĐỂ HƯỚNG DẪN BẠN VÀ ĐỂ CHO BẠN CÓ THỜI GIAN CHUẨN BỊ.

tôi đứng ra làm đã bị hoãn. Thẻ tín dụng duy nhất tôi có thì đã bị đóng băng nhưng nó đã ghi nợ rất nhiều rồi và tôi không chắc nó có thể quẹt được thêm lần nào nữa. Khá chắc chắn, lúc ăn xong, tôi quẹt thẻ thì nó bị từ chối. Tôi phải hạ mình xuống xin người ta với nỗi nhục nhã ê chề, một trong

những vị khách của chúng tôi đã trả cho bữa tiệc hôm đó.

Ồ, tôi có nhiều câu chuyện kiểu như vậy lắm, nhưng tôi không chắc bạn có đủ khăn giấy gần đó để vừa nghe vừa khóc vừa đếm đầu. Nhưng ngợi khen Chúa, qua Chúa Giê-su, những ai nhìn thấy chúng ta sẽ phải thừa nhận rằng chúng ta là dân sự Chúa là dân được chúc phước bởi Ngài!

Phần gấp đôi thuộc về bạn, Chúa Giê-su là sự an nghỉ Sabbat của bạn và Ngài là phần gấp đôi của bạn! Nếu bạn đã đọc bất kỳ cuốn sách nào trước đó của tôi, bạn sẽ biết Chúa dạy tôi rất nhiều về Vương quốc thông qua việc săn nai. Trên thực tế, săn nai là phương tiện Chúa dùng để thu hút sự chú ý ban đầu của tôi về Vương quốc. Tôi đã từng săn nai trong nhiều năm nhưng không có năm nào thành công. Mặc dầu tôi canh đúng thời gian lẫn đầu tư tiền bạc chứ không phải không nhưng rốt cuộc thì vẫn là không thành công và vẫn không có một bữa tiệc thịt nai nào. Thật lòng mà nói, tôi chưa từng bán

trúng phát nào. Nhưng có một năm mà tôi nghĩ là mùa săn nai sắp bắt đầu thì Đức Chúa Trời phán với tôi rằng “Tại sao con không để Ta giúp con săn nai trong năm nay?!” Dĩ nhiên tôi không biết Ngài có ý gì nhưng Ngài bảo tôi viết tờ chi phiếu với dòng chữ chú thích bên dưới tờ chi phiếu “Vì con nai đực năm 1987 của tôi” cùng với số hộ giống tài chính cụ thể và tôi đã gieo nó cho một mục vụ mà Chúa bảo tôi gửi đi. Ngài cũng bảo tôi và Drenda đặt tay trên tấm chi phiếu và khai phóng đức tin với lời công bố trong Mác 11:24 khi vợ chồng chúng tôi đặt tay cầu nguyện trên tờ chi phiếu ấy.

Mác 11:24 nói rằng,

Vì vậy Ta bảo các con, bất cứ điều gì các con xin trong lúc cầu nguyện, hãy tin rằng mình đã nhận được rồi, thì các con sẽ được điều ấy.

Để rút ngắn câu chuyện, tôi đã làm điều mà trước giờ tôi chưa từng làm, vào năm đó, thực sự tôi đã săn được chú nai đực trong khoảng 40 phút. Drenda và tôi đã tuân theo các bước này được 30 năm rồi và kể từ đó, năm nào tôi cũng nhận được mùa gặt trong việc săn nai trong vòng 30-40 phút. Suốt những năm tháng ấy, tôi đã thấy Đức Chúa Trời hành động nhiều điều khá kinh ngạc trong việc săn nai và tôi thực sự cũng đã học được nhiều bài học về quy luật của Vương quốc thông qua việc săn nai. (Tất cả những câu chuyện này trước đây đều được viết trong cuốn sách *Cuộc Đi Săn Bằng Đức Tin* của tôi).

Tôi thích đi săn bằng cung vào sắc thu ấm áp hơn là mùa đi săn lạnh lẽo bằng súng ở Ohio. Sự giới hạn số lượng săn nai khiến bạn có thể dễ dàng thu hoạch ở Ohio và cứ mỗi năm như vậy người ta chỉ được săn tối đa 6 con nai mà thôi. Tôi chưa bao giờ thu hoạch được nhiều nai để đãi cả nhà cả. Tủ đông nhà tôi thường chứa được nhiều lắm là hai đến ba con nai mỗi năm mà thôi. Để hiểu được điều tôi đang nói với bạn, bạn cần biết trong suốt những năm tháng đi săn này, tôi chưa từng bắn hạ được hai con nào từ cùng một cái cây trong cùng một buổi sáng hay trong cùng một chuyến đi săn. Tiện thể, nếu bạn không phải là thợ săn, nếu đúng là vậy thì bạn cần biết rằng chúng tôi săn bằng cung và đứng đằng sau một cái cây. Điển hình, khi tôi hạ được một chú nai, tôi sẽ rời cánh rừng và sẽ trở lại vào hôm khác để hạ một con nai khác. Nhưng Chúa muốn dạy tôi điều gì đó trong chuyến đi săn đặc biệt lần này.

Đó là một trong những ngày đi săn độ thu về tuyệt đẹp, gọn chút mây và mưa phìn nhẹ đủ làm ướt mặt đất hết lần này đến lần khác. Đó là một buổi chiều Chúa Nhật, tôi có chút mệt từ việc tổ chức chương trình thờ phượng Chúa với hội thánh đông tín hữu và tôi mong chờ được đến với cánh rừng thông. Drenda thì ra ngoài để mua sắm vài thứ, cả cô ấy và tôi đều nhất trí rằng tối đó sẽ là buổi tối tuyệt vời khi có chút thịt nai được cho vào tủ lạnh. Tôi bắt đầu đặt đồ nguy trang và sắp xếp vài thứ lúc cô ấy đang đi ra xe. Tôi đi ra ngoài nhà thì đúng ngay lúc cô ấy bắt đầu nổ máy. Khi khởi động xe, cô ấy hạ kính chắn xe xuống và nói với tôi rằng

“Phần gấp đôi anh nhé!” Tôi không hiểu cô ấy có ý gì khi nói như vậy, mặc dầu sau đó cô ấy nói rằng cô ấy cảm nhận lúc đó Chúa phán với cô ấy như vậy và cô ấy được thúc giục để nói với tôi vậy thôi.

Chúng tôi đã gieo ba con nai cho năm đó và đây là ngày đầu tiên khởi động mùa đi săn của tôi. Tôi trao cô ấy một nụ hôn nhẹ và bảo ‘anh nhất trí với mình’ và sau đó tôi hướng về cánh rừng thông. Tôi săn trên khu vực đất rừng thuộc quyền sở hữu của chúng tôi và tôi vô cùng thông thuộc nơi tôi đang hướng đến. Khi leo lên một cái cây để chuẩn bị săn, tôi giả vờ tiếng kêu ừ ừ. Nội mười lăm phút, một con nai có 8 gạc chạy đến, tôi bắn hạ ở cự ly 1m và con nai đã gục xuống. Thật là ngẫu! Tôi tụt xuống và tiến lại chỗ con nai nhưng sự nhớ điều Drenda đã nói – phần gấp đôi nên tôi để con nai lại đó và lùi lại phía cái cây của tôi, trèo lên chỗ vị trí bắn.

Tôi đã nghĩ rằng sau tất cả chấn động tôi tạo ra từ việc trèo lên, tụt xuống, đi quan sát xung quanh rồi lại leo lên cây, rồi lại chỗ tôi đứng khi nãy, đó là chưa kể mùi toả ra xung quanh, về tự nhiên, đây là cơ hội vô cùng mong manh khi hạ thêm một con nai khác chỉ trong vòng vài phút ngay sau khi vừa chính thức hạ con nai trước. Thế nhưng nội mười lăm phút đứng trên cây, tôi thấy một con nai đực tơ bước đến trực diện dưới cái cây tôi đang đứng và thế là một cú bắn tuyệt vời – tôi đã hạ được nó. Wow, hai phát bắn cho hai con nai liên tiếp từ cùng một cái cây. Tôi chưa từng làm được thế trước đây. Điều đó thu hút sự chú ý của tôi và tôi biết đây chính là phần gấp đôi mà Drenda đã nói.

Trong năm năm tiếp theo đó, tôi đều kinh nghiệm như vậy. Lúc nào ra ngoài săn bắn bằng cung thì thể nào tôi cũng sẽ nhận được hai con nai từ cùng một cái cây cách nhau vài phút. Tôi biết đây không phải điều bình thường và tôi bắt đầu ở trong phần gấp đôi, một lần nữa biết được Đức Chúa trời đang dạy tôi bài học khác về Vương quốc Ngài.

Tôi luôn thích súng săn, dĩ nhiên tôi cực ghiền đi săn. Tôi có riêng một bộ sưu tập toàn súng săn tôi thường hay dùng trong săn bắn và tôi rất hạnh phúc với những loại súng săn tôi có. Drenda và tôi sở hữu mảnh đất rộng 242,811m² với 101,171m² rừng cây thông và 607,028m² diện tích đầm lầy. Cứ mỗi mùa thu đến, đầm lầy có thể khô hoặc ngập nước tùy thuộc vào mùa hè trước đó như thế nào.

Đó là năm đặc biệt, chúng tôi đã có một mùa hè khá ẩm ướt vì thế mà đầm lầy ngập nước điều này đồng nghĩa với mùa săn lũ vịt trời đã đến. Năm nào mà đầm lầy ngập nước là năm đó thể nào cũng có vịt trời bay đến nhưng tôi lại không để ý đến chúng cho lắm. Nhưng năm nay lại có nhiều bầy vịt trời lớn bay đến đầm lầy vì mực nước dâng rất cao và tôi không cưỡng lại được. Mặc dầu tôi chưa từng săn vịt trước đây nhưng tôi nghĩ tôi sẽ xuống đầm lầy và thử săn vịt trời xem sao. Ồ, săn vịt cũng tuyệt lắm. Vịt ở khắp mọi nơi và chúng tôi được thưởng thức nhiều bữa ăn thịt vịt rất ngon năm đó.

Trong lúc săn vịt vào năm đó, tôi để ý nhiều lúc lũ vịt đậu ngoài tầm hay ở rìa tầm bắn của súng săn. Ngày nào tôi cũng xài loại tôi thường xài dành cho việc săn thỏ và gà lôi nhưng

khi có nhiều bầy vịt ở ngoài tầm bắn thì tôi nhớ tôi có nghe nói về các mẫu súng mới được thiết kế dành riêng cho việc săn vịt. Chúng được nguy trang và có băng đạn, tôi biết nó sẽ hữu ích cho những phát bắn tầm xa. Tôi nhớ là mình đã suy nghĩ đến việc đi xem một trong những loại súng săn vịt mới đó.

Rồi điều này đã thực sự xảy ra khi tôi có dịp ghé nhiều cửa hàng thể thao một tháng sau khi kết thúc mùa săn vịt năm đó, thậm chí tôi thấy ở đó bày bán cả một khu trưng bày súng săn vịt. Tôi nhìn chúng khắp một lượt, nhưng với giá niêm yết là 2,000 đô cho một cây súng săn và trên thực tế tôi sẽ không cần đến một khẩu súng săn vịt nào cho đến tận 10 tháng sau nữa mới là mở màn cho mùa săn vịt tiếp theo nên tôi đã quyết định sẽ mua sau. Không nghĩ gì tôi buột miệng nói với Chúa rằng “Chúa ơi, con thích cây súng đó.” Khi rời khỏi cửa hàng, tôi không nghĩ ngợi gì nhiều nhưng vài tuần sau đó khi đang giảng cho một hội nghị hợp tác bán hàng chứ không phải là hội nghị trong hội thánh, đó là hội nghị hợp tác bán hàng. Sau khi giảng xong, người chủ của công ty đó cảm ơn tôi và nói “Chúng tôi muốn tặng ông món quà như là lời cảm ơn vì buổi tối hôm nay.” Tôi sửng sốt khi người đó lấy ra khẩu súng săn, chính là khẩu súng săn tôi đã nhìn thấy ở cửa hàng bán đồ thể thao chỉ mới vài tuần trước đó thôi. Lúc đó tôi nói “Chúa ơi, con muốn cây này” và thực tế là những cây súng săn được tôi gieo đi đã trở thành mùa gặt cho tôi lúc này.

Trong cuốn sách đầu tiên của loạt sách, *Đột Phá Tài Chánh: Sức Mạnh của Lòng Trung Thành*, tôi có nói về nguyên tắc khiến cho cây súng xuất hiện. Tôi gọi đó là nguyên tắc cái liềm và nó

được tìm thấy trong Mác 4:26-29. Tôi nhã nhận đề nghị bạn nên có cuốn sách gối đầu giường này nếu bạn chưa đọc nó. Cây súng ấy chắc chắn xuất hiện theo cách kinh ngạc nhưng nó không phải là câu chuyện tôi thực sự muốn tập trung. Nhưng tôi được thúc giục để kể cho bạn nghe câu chuyện đó.

Sau khi cây súng xuất hiện, tôi nhận ra cách để tôi có được mùa gặt, đó là có một ý nghĩ xẹt qua tâm trí tôi rằng một ngày nào đó tôi sẽ có được một trong bất kỳ loại súng săn đó. Sau đó, tôi đã gieo đi 12 cây súng săn, vì tôi nghĩ tôi nên thực nghiệm luật lệ của Vương quốc. Loại súng săn duy nhất chưa có trong bộ sưu tập súng săn của tôi là loại súng săn nòng trên nòng dưới. Chúng là những cây súng săn tuyệt đẹp và thường có giá không hề rẻ. Cho nên tôi đã nói với Chúa “Chúa ơi, con thích có một cây súng săn bất kỳ theo kiểu nòng trên nòng dưới!”

Khoảng một tháng sau, tôi nhận được một cuộc gọi từ một người bạn đồng lao và anh ấy nói muốn mua tặng tôi một khẩu súng săn – loại nòng trên nòng dưới. Tôi xúc động quá thể và anh ấy nói sẽ gửi nó đến cho tôi qua đường bưu điện. Ồ, vài ngày sau đó tôi đã nhận được hai cây súng săn nòng trên và nòng dưới, thật kỳ diệu! Hãy để ý, tôi nói là tôi nhận được hai khẩu lận đấy. “Wow”. Tôi gọi lại cho anh ấy và cảm ơn vì những khẩu súng quá ư tuyệt đẹp mà anh ấy tặng tôi. Vài ngày sau đó anh ấy lại gửi tặng tôi thêm hai khẩu nữa. Khi tôi gọi cảm ơn thì anh ấy nói “Tôi quá ấn tượng khi ông đã gọi điện trực tiếp để cảm ơn tôi nên tôi muốn tặng ông thêm hai cây nữa.” Tôi vỡ òa vì những món quà này nhưng tôi bắt đầu

phát hiện ra có một khuôn mẫu ở đây. Hai khẩu súng săn mỗi lần ư? Nghe giống như phần gấp đôi quá.

Cách đây hai tháng, khi đang giảng cho một hội thánh vào một buổi sáng nọ và lúc đó tôi đồng thời dạy cho một hội thánh khác nữa vào buổi tối trong cùng một thành phố. Sau khi nhóm xuất sáng xong, có một người đàn ông tiến lại phía tôi và nói “Tôi đang gửi tặng cho ông khẩu súng săn bán tự động hiệu Browning tôi mua được.” Một lần nữa, tôi bồi hồi xúc động. Lạ lùng thay, xuất nhóm buổi tối đó cũng có một người đàn ông lên gặp tôi và nói “Tôi có mang một khẩu súng trường dòng mới ra mắt, đập hộp và tôi muốn tặng nó cho ông.” Nó mới đẹp làm sao, hiệu Marlin 30/30, là khẩu súng tôi thường ước ao chứ chưa từng nghĩ mình sẽ có nó. Một lần nữa, tôi bị kinh ngạc nhưng tôi đang bắt lấy – bắt lấy phần gấp đôi.

Một lần nữa, chưa đầy một tháng sau, có một chuyện y hệt vậy xảy ra – hai khẩu súng săn được gửi tặng cho tôi vào cùng một ngày. Ồ, tất cả những gì tôi có thể nói đó là tôi chắc chắn là người được phước nhất thế gian với những khẩu súng săn tuyệt vời như thế. Nhưng giống như mọi câu chuyện tôi kể, tôi luôn đặt câu hỏi “Làm sao điều này xảy ra?” Dĩ nhiên, tôi đã nói với bạn rằng tôi đã gieo đi rất nhiều khẩu súng săn trước đó nhưng trước đó tôi chưa bao giờ nói “Chúa ơi, đó là cái con muốn”. Một lần nữa, đây là nguyên tắc cái liềm bạn cần biết. Nhưng với nguyên tắc cái liềm trong quá khứ, tôi đã tháp vào phần gấp đôi theo cách khác biệt và hiển nhiên tôi muốn biết chính xác tôi đã thực hiện điều đó như thế nào. Tôi

tin Chúa đã chỉ cho tôi thấy có rất nhiều người trong chúng ta bỏ lỡ đi khía cạnh vô cùng quan trọng trong việc thu hoạch từ Vương quốc và tôi sẽ dành nhiều thời gian ở chương kế tiếp để nói về đề tài này. Nhưng trước khi làm vậy, tôi muốn chia sẻ cho bạn biết năm đó của tôi đã tiếp diễn như thế nào.

Sau khi nhận được nhiều khẩu súng săn, câu chuyện này đã xảy ra – và đây là một trong những câu chuyện kinh ngạc nhất từng xảy ra liên quan đến việc nhìn thấy phần gấp đôi xuất hiện cách rõ ràng, hiển nhiên, không còn gì để nghi ngờ và đây là ví dụ về phần gấp đôi. Câu chuyện này liên quan đến phương tiện đi lại của tôi, cụ thể là chiếc Cadillac Escalade màu trắng ngọc trai được tặng cho tôi, là chiếc tôi đã đề cập với bạn trong vài chương trước. Như tôi đã nói trước đó trong sách này, Drenda và tôi thực sự không mê xe cộ lắm. Thường thì chúng tôi lái cho đến khi chúng không dùng được nữa hoặc không còn đẹp nổi nữa mới thôi.

Một lần nữa trong câu chuyện này, tôi cần đề cập đến chuyện Drenda và tôi đã gieo đi rất nhiều chiếc xe trước đó và thực sự chúng tôi không khai phóng đức tin cụ thể cho những gì chúng tôi cần gạt từ việc gieo đi này. Nhưng nếu bạn nhớ lại câu chuyện đó bạn sẽ nhớ lúc chúng tôi thuê chiếc Escalade để lái dùng cho hội nghị thì chúng tôi có nói rằng, “Chúng tôi thích chiếc xe đó; chúng tôi nghĩ mình nên mua một chiếc xe giống như vậy,” thực sự chúng tôi không mong đợi ai đó gọi điện cho chúng tôi và nói rằng họ muốn mua cho chúng tôi một chiếc. Nhưng dĩ nhiên điều ấy thực sự đã xảy ra. Như tôi đã kể với bạn trước đó, chiếc Escalade màu trắng

ngọc trai, đuôi ngắn đã xuất hiện và nó thật như vậy, thật là trên cả tuyệt vời. Tôi thích nó vô cùng.

Nhưng còn có một khía cạnh thậm chí còn kinh ngạc hơn trong câu chuyện này xảy ra mới mùa hè trước thôi. Chúng tôi lái chiếc Escalade này được khoảng một năm rưỡi trước khi đến mùa hè năm rồi và một ngày nọ tôi để ý đèn cảnh báo lỗi sáng lên. Tôi nghĩ “không có gì to tát cả,” nhưng tôi vẫn muốn đem nó đi kiểm tra xem sao cho nên tôi đã đem chiếc xe đến cho thợ sửa xe kiểm tra. Họ nói đó thực sự không phải là vấn đề gì lớn. Bộ phận cảm biến đóng teng ở ống xả khí thôi nhưng nó không gây ra việc gì lớn cả. Động cơ vẫn chạy tốt chừng nào tôi vẫn còn muốn lái nó. Tôi hỏi họ thế tại sao nó lại bị chảy dầu. Chiếc Escalade của tôi đã có một hệ thống xả phụ từng công ty ngoài và họ cho rằng hệ thống đó chính là nguyên do làm đèn động cơ bật sáng. Một lần nữa, họ bảo tự thân động cơ vẫn còn tốt lắm và động cơ vẫn còn chạy được một thời gian dài nữa.

Một ngày nọ, tôi nói chuyện thăm hỏi thông thường với người đã tặng chiếc ô-tô đó cho tôi rồi tôi đề cập đến vấn đề cảm biến đèn xe tôi đang vướng phải. Anh ấy nói “Đúng rồi, dòng xe GMC thì hay bị vậy.” Rồi anh ấy tiếp “Nhưng nếu anh chạy thêm thời gian nữa thì nó sẽ hết.” Rồi anh ấy nói tiếp rằng dù sao đi nữa nó cũng không ảnh hưởng gì đến chiếc xe

**TÔI ĐEO ĐUỐI VUA VÀ
VƯƠNG QUỐC CỦA VUA
NHƯNG KHI Ở TRONG
VƯƠNG QUỐC THÌ TÔI LẠI
TÌM ĐƯỢC SỰ DƯ DẬT,
ĐÓ LÀ PHẦN GẤP ĐÔI!**

và tôi có thể lái nó trong 10 năm sau hoặc có thể lâu hơn cũng không thành vấn đề.

Anh ấy biết Drenda và tôi vừa mới mua một căn nhà ở Florida. Tôi ngồi đó ngỡ ngàng khi nghe anh bảo rằng “Tôi sẽ nói cho anh biết cái này. Anh cứ lái chiếc này xuống Floria và dùng nó khi ở đó, và tôi, tôi sẽ mua chiếc khác tặng anh chạy về lại Ohio.” Vâng, bây giờ tôi có đến tận hai chiếc Escalade màu trắng ngọc trai, đuôi ngắn, nhìn như thế nào cũng thấy chúng tuyệt vời, chỉ vì bộ cảm biến đèn báo lỗi xuất hiện một lần thôi mà bây giờ tôi có thêm một chiếc nữa. Cả hai đều rất tuyệt! Drenda và tôi phải tự nhéo mình mỗi khi lái hai chiếc xe xinh đẹp này. Chúng tôi không trả tiền cho bất kỳ chiếc nào trong hai chiếc này cả. Nhưng trong trường hợp này, chúng tôi biết đó là phần gấp đôi.

Dù sao đi nữa tôi cũng không kể những câu chuyện này để khoe khoang hay khoác lác với bạn đâu nhưng mà bạn biết không tôi thật có phước! Tôi đang tận hưởng phần gấp đôi là cái bây giờ bạn biết là gì rồi đấy – sự dư dật. Tôi không phải có một cây súng mà là nhiều cây súng thì đó là sự dư dật. Tôi có tận hai chiếc Escalade giống nhau mà không trả đồng nào. Tôi nghĩ bạn cũng sẽ đồng ý với tôi rằng đó là sự dư dật! Và tôi không khuyến khích bạn tìm kiếm vật chất, tôi không có ý đó đâu. Tôi không đặt nặng vật chất và cũng không thờ phượng những thứ thuộc về vật chất hay đeo đuổi vật chất. Tôi đeo đuổi Vua và Vương quốc của Vua nhưng khi ở trong Vương quốc thì tôi lại tìm được sự dư dật, đó là phần gấp đôi!

Nhưng gượng đã, tôi chưa làm chứng xong sự tốt lành của Chúa và phần gáp đôi đầu.

Vợ tôi luôn ao ước có một ngôi nhà nằm bên bờ biển trong suốt 20 năm qua. Không, hãy để tôi nói lại điều này. Đây là ao ước không bao giờ tắt của cô ấy! Cô ấy cực kỳ thích biển! Dù sao đi nữa, cô ấy cũng luôn xem những ngôi nhà nằm bên bờ biển từ năm này qua năm khác. Trong quá khứ cô ấy thích một ngôi nhà có giá tốt nằm bên bờ biển nhưng tiền của chúng tôi lúc ấy lại cần phải dồn vào những dự án trong chức vụ hầu việc Chúa nên chúng tôi phải chờ đợi. Bạn biết đó, năm đó khi vừa đạp xe đạp trong nhà, tôi vừa cầu nguyện với Chúa. Bất thành linh, Chúa gây ấn tượng vô cùng mạnh mẽ trong tôi, “Hãy nói Drenda đi Florida, xuống thị trấn con bé muốn cất nhà ở đó và hãy nói với con bé rằng con sẽ mua cho con bé ngôi nhà bên bờ biển trong tuần này.” Ồ wow, tuần này ư? Đó là một sự thôi thúc mạnh mẽ từ trong tâm linh lúc tôi nghe điều đó. Cho nên tôi kể cho Drenda những gì Chúa phán với tôi và chúng tôi liên lạc cho một trong những người bạn của chúng tôi đang sống trong thành phố ấy để xem liệu cô ấy có thể chở Drenda đi dạo lòng vòng ở đó vài ngày để tìm mua nhà hay không. Cô ấy bảo cô ấy thích lắm.

Drenda lướt trên mạng và lọc ra danh sách 25 ngôi nhà cô ấy muốn xem. Khi đến đó rồi, Drenda thu hẹp danh sách 25 ngôi nhà xuống còn 5 căn vì chúng khả thi và trong đó có một căn cô ấy nói mình cực thích. Lúc này, tôi mới bay đến Florida và cùng cô ấy đi xem 5 căn nhà kể cả căn cô ấy cực thích đó nữa. Chúng tôi thu hẹp 5 căn xuống còn 2 căn – một

căn là cô ấy cực thích và căn còn lại thì cũng đẹp không kém căn cô ấy cực thích kia. Tôi phải công nhận khi nhìn căn nhà cô ấy cực thích đó là tôi biết ngay đó là căn nhà của Drenda và chúng tôi thương lượng về giá cả căn nhà. Người chủ chấp thuận giá chúng tôi muốn mua và chúng tôi đã tiến hành hợp đồng mua bán căn nhà mới này cũng sắp xong.

Vài tuần sau đó, khi chúng tôi trở về nhà ở Ohio để nghỉ ngơi thì Drenda há hốc miệng kinh ngạc và nói “Nhà em đây rồi!” Tôi đáp lại với cô ấy, “Anh biết mà. Đây là nhà em. Chúa đã nói với anh rằng anh chính là người sẽ mua tặng em căn nhà bên bờ biển mà em vẫn luôn ao ước để cuối tuần anh có thể chở em đi ngắm biển.”

“Không,” cô ấy đáp lại tôi, “Anh chưa hiểu ý em; đó là nhà em.” Cô ấy giải thích cô ấy đã tìm kiếm vô số ngôi nhà trong suốt nhiều năm liền ở tại khu vực đó và rồi một ngày kia, cô ấy đã nhìn thấy hình ảnh ngôi nhà nằm trên mặt báo rao bán bất động sản mà chúng tôi mua được. Khi cô ấy thấy nó, cô ấy thích ngay. Cô ấy thích mọi thứ về nó, một ngôi nhà có kiến trúc xây dựng kiểu Tây Ban Nha vùng Địa Trung Hải, sơ đồ nhà, địa thế, mọi thứ. Cô ấy nhớ là cô ấy đã chỉ tay lên bức tranh đó và nói “Chúa ơi, con thích ngôi nhà đó!” Nhưng cô ấy biết ngôi nhà ấy có giá rất đắt đỏ và chúng tôi đã kết ước dâng hiến toàn bộ tiền bạc vào những dự án khác rồi nên cô ấy vẫn cứ rà giá của những ngôi nhà khác để tìm cái có giá phải chăng trong khoản tiền vợ chồng tôi có được tại thời điểm đó. Nhưng không có một cú nhấp chuột nào vào những căn nhà kia cả và chúng tôi cũng chưa bao giờ đạt đến

kết quả cuối cùng trong việc ký kết hợp đồng mua căn nào cả. Chúng tôi chưa có sự bình an nào cho một trong những căn nhà đó.

Bạn cũng biết chúng tôi đã gieo hạt giống cho một căn nhà bên bờ biển ở thị trấn này vào hai năm trước đó. Chúng tôi tuyên xưng lúc đó rằng chúng tôi sẽ có được căn nhà bên bờ biển ở thị trấn này và chúng tôi đã có nó, đã nhận được nó vào cái ngày chúng tôi đã gieo xuống hạt giống đó. Tôi có thể nhớ chính xác nơi chốn và khoảnh khắc chúng tôi nắm tay nhau và hiệp ý cùng với ước nguyện của Drenda về ngôi nhà bên bờ biển đó. Nhưng bấy giờ khi đã ký hợp đồng thì bất ngờ Drenda nhớ lại bức hình cô ấy nhìn thấy hai năm trước chính là căn nhà bây giờ, căn nhà của cô ấy!

Sau khi điều tra lý lịch ngôi nhà, chúng tôi phát hiện chủ nhà thực sự đã cố gắng bán ngôi nhà ấy cách đó nhiều năm nhưng không bán được nên anh ta đã gỡ nó xuống. Đó cũng là lúc Drenda nhìn thấy hình ngôi nhà trong danh sách quảng cáo bất động sản đó. Nhưng rồi chủ nhà đã quyết định đăng bán lại nên điều đó giải thích tại sao tôi được thúc giục mạnh mẽ để chở Drenda đến bờ biển này theo sự hướng dẫn “Con là người sẽ mua ngôi nhà này cho con bé vào tuần này.” Cô ấy sẽ nói ngay cho bạn biết tôi không thường chi tiền theo cách này. Thời điểm là yếu tố quyết định. Lần này, tiền của tôi không dính líu gì đến những dự án khác và chúng tôi có thể mua căn nhà này. Tôi chắc chắn có nhiều người cũng đi xem căn nhà đó và đó là lý do tôi nhận được sự thúc giục như vậy. Theo một cách thật ngạc nhiên, giá nhà không hề tăng so với

lần đầu cô ấy thấy nó cũng đã là hai năm trước. Tôi tin Đức Chúa Trời đã giữ căn nhà cho vợ tôi!

Nhưng sau đây mới là phần gập đôi của câu chuyện này. Đương lúc hợp đồng nhà của chúng tôi gần hoàn tất thì chúng tôi nhận được cuộc gọi của mẹ vợ. Ông bà có sở hữu một căn nhà tại Ca-na-đa gần 32 năm qua. Chúng tôi đến đó chơi vô số lần trong suốt những năm qua và chúng tôi rất thích căn nhà cũng như địa thế của nó. Căn nhà nằm ngay trên biển. Thực tế thì sân ngoại thất phía sau của ngôi nhà cách biển chỉ tầm 9m. Ba mẹ của Drenda cũng đã lớn tuổi và ông bà quyết định không muốn tốn thêm chi phí bảo dưỡng căn nhà cũng như những khoản chi phí nào cho căn nhà tính đến giờ phút đó cả. Họ đến gặp chúng tôi và hỏi liệu chúng tôi có muốn mua lại ngôi nhà hay không và tôi đã từ chối mua. Mất đến 31 giờ đồng hồ chạy xe từ Ohio lặn, cho nên dù rất thích nơi đó thì tôi cũng không thấy có gì là nên mua nó cả vì thời gian di chuyển bất tiện. Cho nên họ đã đưa nó vào danh sách những căn bất động sản từ văn phòng kinh doanh bất động sản nhưng sau khi đăng bán được hai năm thì vẫn không có ai thực sự nghiêm túc quan tâm đến việc mua nó cả.

Còn bấy giờ khi chúng tôi gần hoàn tất thủ tục hợp đồng mua bán căn nhà bên bờ biển thì ba mẹ vợ gọi cho chúng tôi và giải thích họ đã cố gắng rao bán căn nhà nhưng không thành công và nay họ hạ xuống một nửa giá nếu chúng tôi muốn mua thì mua. Khi nghĩ đến chuyện này thì tôi nhớ con cái tôi dù sao cũng đã lớn lên tại đó và đó là một nơi rất đẹp nên Drenda và tôi đã cầu nguyện cho việc này và trả lời vợ chồng chúng

tôi sẽ mua. Chúng tôi vừa có đủ tiền để mua. Bên cạnh đó, chúng tôi cũng vừa mua được máy bay vào năm trước nên điều này cho phép chúng tôi bay đi bay về chỉ trong 5 tiếng chứ không phải 31 tiếng bằng xe hơi nữa. Di chuyển bằng máy bay thì khả thi hơn nhiều.

Sau khi kết thúc câu chuyện bằng cả hai căn nhà, lúc ngồi trong văn phòng ngày đó, tôi mới giật mình hoảng sợ, “chờ chút, đây chính là phần gấp đôi mà!” Vợ tôi đã mơ về ngôi nhà bên cạnh bờ biển nhiều năm rồi. Bây giờ thì trong khoảng thời gian hai tháng, cô ấy đã có được căn nhà nằm ở miền Bắc nước Mỹ với thời tiết ẩm áp vào mùa đông nhưng sẽ quá nóng nếu sống ở đó nhiều vào mùa hè. Còn căn nhà ở Ca-na-đa thì nhiệt độ vào mùa hè chỉ có tuyệt vời nhưng mùa đông thì lạnh cóng. Bây giờ thì chúng tôi mới nhận ra tại sao cô ấy lại có cả hai căn nhà cùng một lúc. Thật không thể tin nổi. Chúng tôi chỉ còn biết nói, “Anh/em nhìn thấy điều đó không?” với ánh mắt không thể nào sững sờ hơn được nữa. Tôi nghĩ bạn sẽ đồng ý về những góc nhìn cũng như mùi vị này chính là phần gấp đôi, không phải sao?! Thật kinh ngạc!

Tôi đã sử dụng nhiều ví dụ chỉ ra cách Chúa mang hai trong vô số điều đến cho cả Drenda và tôi là những điều tôi tin Đức Chúa Trời dùng để chúng tôi nhìn thấy cách rõ ràng phần gấp đôi. Nhưng tôi muốn đảm bảo là bạn không nghĩ phần gấp đôi chỉ giới hạn trong hai điều gì đó. Thực chất,

**ĐỪNG NGHĨ PHẦN GẤP
ĐÔI CHỈ GIỚI HẠN Ở HAI
CÁI GÌ ĐÓ MÀ THÔI. THỰC
CHẤT, PHẦN GẤP ĐÔI ĐƠN
GIẢN LÀ DƯ DẬT ĐẤY.**

phần gấp đôi đơn giản là dư dật. Đức Chúa Trời dùng nhiều ví dụ khác biệt về hai phần của cùng một thứ để thu hút sự chú ý của tôi về phần gấp đôi mà thôi. Không cần biết đó là gì, miễn sao nó được nhân lên bội phần thì đó là phần gấp đôi. Tôi hi vọng bạn nắm bắt được hiện thực về phần gấp đôi và sự nghỉ ngơi Sa-bát. Cuộc sống khi sống trong Vương quốc là sự kinh ngạc! Khi viết chương sách này, tôi đang ngồi trong tổ ấm ở Ca-na-đa, nhìn ra bên ngoài cửa sổ hướng ra đại dương. Những con chim mòng biển và vịt trời đang chơi đùa tung tăng với nhau bên bờ biển cách nhà tôi 23m thôi. Bình an, không áp lực, tiền nhà đã được trả và phước hạnh mà thôi. Tôi có một nhiệm vụ đó là chia sẻ tin tức tốt lành về Vương quốc của Cha tôi với tư cách là con sống trong nhà Cha, một công dân của Vương quốc Đức Chúa Trời vĩ đại và tôi đang tận hưởng phần gấp đôi!

Drenda và tôi có thể viết xuống rất nhiều câu chuyện nữa về cách Vương quốc Đức Chúa Trời cùng những luật lệ của Vương quốc Ngài hoạt động ảnh hưởng đến đời sống chúng tôi cũng như đời sống của hàng ngàn người như thế nào qua những câu chuyện kể của họ theo đường thư điện tử gửi đến chúng tôi. Như tôi đã chia sẻ, bạn có thể đọc được tất cả những điều này trong Kinh Thánh nhưng thật hào hứng khi thấy những câu chuyện Kinh Thánh xuất hiện như một bộ phim sống động ngay trước mắt chúng ta phải không?

Chỉ là một chút ngoài lề tôi muốn được bổ sung ở đây. Thực sự là đối với tôi nó khá giống với một canh bạc khi tôi kể cho

mọi người nghe cách Đức Chúa Trời chúc phước cho Drenda và tôi và cho hành trình bước ra của chúng tôi. Có nhiều lúc người ta hiểu sai chuyện này. Đôi lúc họ nghĩ chúng tôi kiêu ngạo hoặc khoe khoang khoeác lác. Hoặc họ nghĩ chúng tôi biển thủ tiền dâng hiến phần mười hoặc lạc hiến của họ để tiêu xài cá nhân. Xin làm ơn hiểu cho rằng Drenda và tôi không lấy một cent nào từ chương trình phát sóng truyền hình và chúng tôi cũng không lấy tiền kinh doanh để làm nguồn riêng. Vâng, chúng tôi làm việc hưởng lương chứ và dĩ nhiên từ hội thánh khi chúng tôi là mục sư. Nhưng chúng tôi cũng kinh doanh và công việc kinh doanh của chúng tôi luôn được Đức Chúa Trời chúc phước. Tôi chỉ muốn chắc chắn là bạn hiểu được tấm lòng của chúng tôi khi chúng tôi chia sẻ cho bạn nghe những câu chuyện cá nhân của vợ chồng tôi. Tôi cảm thấy mình cần kể cho bạn những gì thực sự đã xảy ra và những gì Đức Chúa Trời đã dạy chúng tôi về những sự kiện đó. Những kết quả tôi đang chia sẻ cho bạn nghe không phải là kết quả của Gary và Drenda Keese; chúng tôi không hoàn hảo! Không, những gì chúng tôi chứng kiến và những gì chúng tôi tận hưởng là kết quả của Đức Chúa Cha và Vương quốc Ngài trong đời sống chúng tôi. Chúng tôi chia sẻ những câu chuyện này là vì chúng tôi muốn bạn hiểu được điều đó! Nay bạn ơi, chúng tôi xuất phát điểm với hai bàn tay trắng và lý do duy nhất tôi viết cuốn sách này là vì bạn đấy! Tôi muốn bạn biết cách Vương quốc hoạt động hầu cho bạn có thể hiểu và nhận lãnh được mọi thứ Đức Chúa Trời vốn cũng đã sắm sẵn cho bạn rồi!

Hãy hiểu cho rằng tôi cực kỳ ghét sự nghèo đói. Suốt chín năm ròng liên tục sống trong căng thẳng và sợ hãi như thể sống trong địa ngục trần gian đúng theo nghĩa đen! Tôi hi vọng bạn nhớ rằng sự nghỉ ngơi Sa-bát thuộc về bạn cũng như thuộc về tôi! Trong chương tiếp theo, tôi sẽ giúp bạn hiểu làm thế nào để thắp vào trong sự nghỉ ngơi Sa-bát.

Chỉ là một sự lưu ý bên lề đối với chương sách này. Khi tôi viết xong được một câu thì thư ký của tôi bước vào văn phòng và nói có một cái hộp nào đó được gửi đến cho tôi. Tôi ngạc nhiên lắm khi mở ra thì thấy hai cây súng săn rất đẹp nằm trong đó. Wow, thật là được khích lệ! Nó như thể Chúa đặt chữ “Amen” vào cái tôi vừa nói vậy.

Khi cuốn sách này được gửi đi in thì tôi đã nhận về chiếc xe tải đầu tiên chất đầy sách, tôi phấn khích khi lần đầu tiên tôi dạy về những nguyên tắc này ở Hội nghị Đột Phá Atlanta. Tôi cũng vô cùng hào hứng khi cuốn sách mới của tôi lần tôi được giới thiệu đến với nhiều người. Khi tôi sẵn sàng để bước vào phòng để giảng thì thư ký gọi cho tôi báo rằng có một cuộc gọi từ một quý ông gọi cho tôi và nói có bộ súng săn muốn tặng tôi và quý ông ấy cần nói chuyện với tôi gấp. Tôi gọi lại ngay. Quý ông ấy hào hứng đến nỗi anh ấy giải thích rằng anh ấy vừa ở công ty cổ phần vận chuyển UPS ra và đã gửi cho tôi thêm hai cây súng săn nữa! Bên cạnh đó, lẽ ra anh ấy cũng gửi tặng Drenda một chiếc nhưng vì biết vợ tôi không đi săn nên anh ấy gửi tặng 1,500 đô la. Tôi ngỡ ngàng. Tôi cảm thấy một lần nữa Chúa xác nhận cho điều tôi đang làm và theo cách đó Ngài muốn nói tôi cứ tiếp tục làm đi.

Mọi người cần biết hết những chuyện này – Đức Chúa Trời muốn bạn biết điều này! Dù sao đi nữa, lúc về nhà, tôi phấn khích khi mở thùng quà. Drenda và tôi đã nhận được những khẩu súng săn xinh đẹp nhất, vừa vặn nhất, hiệu Browning với nòng trên và nòng dưới mà tôi từng thấy trong đời mình. Tất cả chúng đều mới là mẫu mới. Tôi đã có chiếc súng săn bán tự động hiệu Browning Gold của thế kỷ 20 và dĩ nhiên Drenda - cô ấy có 1,500 đô la của mình. Thật đúng là phần gấp đôi! Có thể bạn tự hỏi tại sao có nhiều súng săn như vậy. Như bạn biết đó, phải thừa nhận bây giờ tôi có nhiều cây súng rất đẹp, không có cái nào rẻ cả và tôi cũng tự hỏi mình cùng một câu hỏi đó. Đức Chúa Trời muốn tôi biết rằng sở dĩ Ngài mang đến cho tôi nhiều súng săn đắt tiền và xinh đẹp như vậy là để tôi có thể nhìn thấy được nguồn tài nguyên của Ngài bao la rộng lớn vô hạn cỡ nào và sự cung ứng của Ngài vượt trên những gì tôi mong đợi và suy tưởng thể nào. Tôi đã hiểu! Tôi đã thấy!

CHƯƠNG 10

SỰ MẦU NHIỆM CỦA PHẦN GẤP ĐÔI

Đến đây thì tôi đã đi qua khái niệm sự nghỉ ngơi Sa-bát là gì cũng như làm sao sự nghỉ ngơi Sa-bát có thể được thực thi thông qua phần gấp đôi. Có thể bạn đang thắc mắc “Làm sao tôi có thể thắp vào trong phần gấp đôi này?”Ồ, tôi rất vui khi bạn hỏi như vậy! Để tìm đáp án cho câu hỏi này, hãy trở lại câu chuyện Chúa Giê-su nuôi 5,000 người ăn chỉ với năm cái bánh và hai con cá.

Khi trời về chiều, các môn đồ đến thưa với Ngài: “Nơi này hoang vắng mà trời đã chiều rồi; xin Thầy cho dân chúng về để họ đi vào các vùng quê, làng mạc lân cận mua thức ăn.”

Nhưng Ngài bảo: “Chính các con hãy cho họ ăn.” Môn đồ thưa rằng: “Chúng con phải đi mua đến hai trăm đơ-ni-ê bánh cho họ ăn sao?”

Ngài bảo: “Hãy đi xem các con có bao nhiêu bánh?”

Sau khi xem xét, các môn đồ thưa: “Có năm cái bánh và hai con cá.”

Ngài bảo các môn đồ sắp xếp dân chúng ngồi thành từng nhóm trên cỏ xanh. Họ ngồi xuống thành từng nhóm, nhóm một trăm, nhóm năm chục. Đức Chúa Jêsus lấy năm cái bánh và hai con cá, ngước mắt lên trời, tạ ơn, rồi bẻ bánh và trao cho các môn đồ để phân phát cho dân chúng. Ngài cũng chia hai con cá cho mọi người. Ai nấy đều ăn no nê. Họ thu lại được mười hai giỏ đầy những mẩu bánh và cá thừa. Số người ăn bánh là năm nghìn người.

— Mác 6:35-44

Chúng ta đã nói về câu chuyện này trước đó, nhưng có một số dẫn chứng lớn tiết lộ phần gấp đôi ở đây. Trong

KHÔNG, CÒN CÓ MỘT CÁCH SỐNG TỐT HƠN LÀ CHỈ CÓ NO ĐỦ. BẠN KHÔNG THỂ XÂY DỰNG ĐƯỢC NHIỀU THỨ CHỈ VỚI TƯ DUY NO ĐỦ. KHẢI TƯỢNG SẼ BỊ GIỚI HẠN Ở MỨC ĐỘ HÀI LÒNG TẬP TRUNG VÀO NGÀY HÔM NAY MÀ THÔI.

câu chuyện này, Chúa Giê-su đã nhân bội số bánh và số cá cách siêu nhiên và người ta đã ăn cho đến chừng no nê mới thôi. Tôi đoán có khoảng trên dưới 20,000 người kể cả phụ nữ và trẻ em trong khung cảnh này; và việc hết thảy mọi người được ăn no nê từ năm cái bánh và hai con cá thì quả là điều chỉ có Đức Chúa Trời mới làm được mà thôi. Và vì thế mà chúng ta có thể mở tiệc ăn mừng Vương quốc cũng

như cách Vương quốc hoạt động. Nhưng nếu chỉ có đoàn dân

được ăn no nê trong khung cảnh này thôi thì đó chưa phải là một bức tranh tổng thể cho những gì đã xảy ra và nếu bạn chỉ dừng lại ở khúc đó thì đúng là bạn đã bỏ lỡ đi phần gấp đôi rồi đấy. Hãy đào sâu hơn nhé!

Ai nấy đều ăn no nê. Họ thu lại được mười hai giỏ đầy những mẩu bánh và cá thừa. Số người ăn bánh là năm nghìn người.

Thế thì câu Kinh Thánh trên đang nói với chúng ta điều gì? Đó là sau khi hết thấy mọi người đều ăn no nê thì 12 giỏ đầy bánh và cá được thu lại. Định nghĩa về phần gấp đôi là nhiều hơn cả đủ. Đủ đây nói lên sự hài lòng nhưng ở đây còn lại 12 giỏ thừa sau khi ai nấy đều ăn no nê đã đòi thì nó có nghĩa là phần gấp đôi, là nhiều hơn cả đủ. Xin hiểu rõ sự khác nhau ở đây trong câu chuyện này một chút. Tôi muốn bạn hiểu rõ được bức tranh về câu Kinh Thánh kỹ thuật sự no nê, thoả mãn – là phần gấp đôi ở đây trong tâm trí bạn. Tôi không dành thời gian để nói sâu nhiều về việc làm sao Chúa Giê-su mang quyền năng của Vương quốc đến trong hoàn cảnh đó để hoàn tất phần đầu của câu chuyện – nuôi 5,000 người ăn no nê. Nhưng bạn có thể tìm thấy sự giải thích đầy đủ trong cuốn sách đầu của loạt sách được gọi là *Đột Phá Tài Chính: Sức Mạnh của Lòng Trung Thành*.

Thay vào đó, tôi muốn tập trung vào phần gấp đôi, sự tuôn đổ và làm sao điều này lại xảy ra trong câu chuyện này. Vâng, đây là câu chuyện kinh ngạc – 20,000 người, ai nấy đều

ăn no nê, thoải mái, wow! Nhưng còn có thứ gì đó còn hơn là no trong Vương quốc mặc dầu nhu cầu của bạn chắc chắn đã được làm cho thoải mái rồi. Trạng thái no nghe tuyệt vời rồi đấy, nhưng còn ngày mai thì sao? Điều tôi đang cố gắng nói ở đây đó là nếu mục tiêu của bạn chỉ là để no thì điều gì sẽ xảy ra nếu bạn lại đói? Có nhiều Cơ đốc nhân sống trong trạng thái no mà bỏ lỡ đi phần gấp đôi. Chính phần gấp đôi mới làm cho bạn có được sự nghỉ ngơi Sa-bát của Đức Chúa Trời. No chỉ là hiện trạng tạm thời. No không giải quyết được vấn đề về sự cung ứng. Khi bạn biết rằng bạn sẽ lại đói dù hiện tại bạn không đói thì bạn vẫn sẽ mở cánh cửa cho sự sợ hãi bước vào, là thứ khiến bạn chạy, khiến bạn lao碌 với tư duy sinh tồn. Không, còn có một cách sống tốt hơn là chỉ có no đủ. Bạn không thể xây dựng được nhiều thứ chỉ với tư duy no đủ. Khả năng sẽ bị giới hạn ở mức độ hài lòng tập trung vào ngày hôm nay mà thôi. Chỉ cần đủ thôi thì nó vẫn là mục tiêu của hệ thống rửa sả của lao nhọc, đổ mồ hôi của thế gian về sự sinh tồn.

Ăn no được dành cho hôm nay; còn phần gấp đôi sẽ xây dựng ngày mai!

Hãy để tôi cho bạn một thí dụ về cách thức nền văn hoá và hầu hết mọi hội thánh suy nghĩ nhé! Hãy hỏi bất kỳ ai đó về tình hình tài chính của họ rồi bạn sẽ nhận được rất nhiều câu trả lời, nhưng có lẽ là không có nhiều câu trả lời tốt đâu. Nhưng nếu bạn chọn được một người tài giỏi để hỏi thì có

lẽ họ sẽ nói “chúng tôi ổn lắm,” hãy hỏi tiếp họ “Anh chị còn phải trả tiền mua nhà trong bao lâu nữa?” Có thể lúc này họ sẽ nhìn bạn chằm chằm và nói “Ồ, tôi không trả cho tiền mua nhà. Ý tôi là chúng tôi chỉ trả cho hoá đơn hàng tháng thôi và chúng tôi có một khoản kha khá trong ngân hàng.” Và bạn sẽ nói “Tuyệt quá!” “Vợ chồng anh chị giỏi quá. Hãy cho tôi biết đi, tài khoản của anh chị có trên 10,000 đô la chứ?” Dĩ nhiên, không ai đòi đi hỏi câu hỏi như vậy, nhưng tôi giả sử là bạn hỏi vậy và họ sẵn sàng trả lời bạn rằng, “Không, khoảng 800 đô la thôi.” Nghiêm túc đấy, những người này nghĩ rằng họ đang rất giỏi trong chuyện kiếm tiền vì họ có xe hơi đẹp, nhà đẹp và một khoảng tiền trong ngân hàng. Họ đang sống lối sống no đủ, hài lòng với hiện tại. Nhưng còn phải hơn thế nữa chứ! Thế giả sử như vừa có nhà đẹp vừa có tài khoản 100,000 đô la hoặc 500,000 đô la trong ngân hàng thì sao? Đây sẽ chính là bức tranh còn hơn cả đủ trong cuộc đời của hầu hết mọi người. Sự thoải lòng là điều cần thiết và tuyệt vời nhưng còn có 12 giỏ bánh và cá thừa trong phòng lưu trữ đồ ăn thì là còn hơn cả đủ và thật là bình an!

Một ngày nọ, tôi có ngồi lại với một khách hàng và thảo luận về tình hình tài chính của anh ta. Khi tôi rà qua mọi khoản nợ của anh ta, tôi để ý anh ta mắc nợ thẻ tín dụng 40,000 đô la. Và khi tôi rà qua phần tài sản thì tôi thấy anh ta có 40,000 đô tiền mặt trong tài khoản chi phiếu. Thấy vậy, tôi mới hỏi “Joe, chẳng cần phải động não làm gì nữa. Anh có tiền mặt đủ để trả dứt ba thẻ tín dụng luôn đấy. Lãi suất của thẻ tín dụng là 18%, còn tài khoản ngân phiếu là 1% thôi.

Vậy anh hãy dùng tài khoản chi phiếu xuất tiền mặt để trả cho những cái thẻ tín dụng kia đi!” Nhưng bạn biết sao không? Joe nói là anh ta không muốn làm thế. Tôi ngồi đó đầy thắc mắc và hỏi tại sao. Anh ta nói có tiền mặt trong tài khoản ngân phiếu khiến anh ta có cảm giác an toàn và giàu có hơn. Tôi nhìn anh ta rồi hỏi lại “Anh có ý gì khi cảm thấy anh giàu có chứ? Đó chỉ là ảo tưởng. Đúng là anh có 40,000 đô trong tài khoản chi phiếu nhưng anh thực sự không có 40,000 đô la đó vì anh đang mắc nợ thẻ tín dụng của công ty tín dụng đến 40,000 đô la lận. Đó chỉ là chấp niệm của anh và anh đang phải trả rất nhiều tiền chỉ để tin vào sự lừa dối mà thôi.”

Chúng tôi nói chuyện khoảng một giờ nhưng anh ta vẫn không chịu hiểu lý do tại sao anh ta phải cân nhắc đến chuyện ít nhất là buông bỏ đi ước muốn thoả mãn mãi khi có tiền mặt trong tài khoản ngân phiếu đang chiếm lĩnh phần lớn con người anh để khước từ nợ nần là cái tôi biết anh ta sẽ phải cật lực làm để trả nợ. Tôi bỏ cuộc sau một giờ nữa thuyết phục anh và tôi trở về nhà. Anh ta đã bị lừa dối; anh ta sẽ không có được sự an ninh bằng việc giữ tiền mặt trong tài khoản ngân phiếu. Ồ, tôi biết cảm giác tuyệt vời ra sao khi tin nhắn email báo số dư tài khoản của chúng ta có đến 40,000 đô la trong tài khoản chứ. Nhưng nếu bắt buộc phải hiểu đúng bức tranh chân thực nơi anh ta đang ở thì anh ta phải mở mắt để nhìn thấy luôn cả những cái thẻ tín dụng kia nữa.

Biết hài lòng là tốt nhưng nó cũng là sự cám dỗ khiến bạn hiểu sai về sự an toàn. Bạn cần thực tế một chút và phải biết rằng những gì bạn vừa ăn xong sẽ không tài nào có khả

năng cung ứng được cho những gì bạn cần trong một vài giờ sau đó. Bạn sẽ lại đói nữa. Nếu bạn chỉ tìm kiếm giải pháp tức thời hay sự ủng hộ tạm thời thì bạn sẽ bỏ lỡ điều duy nhất thực sự có thể thay đổi cuộc đời bạn đó là phần gấp đôi.

Khi tất cả chúng ta đều lớn lên trong hệ thống rửa sả của thế gian về lao nhọc, đổ mồ hôi để kiếm tiền thì chúng ta chỉ có mơ được một điều mà thôi, đó là ngừng làm việc. Tôi đã đề cập đến điều này ở chương trước rồi. Chúng ta không mơ ước có nhiều việc hơn để làm hay có được cơ hội khác vì thực lòng nhé, chúng ta vốn đã bị nhện chìm với cuộc sống hiện tại rồi và chúng ta chỉ đang cố bám trụ cho đến ngày nghỉ tiếp theo mà thôi. Bạn thấy đấy, nô lệ không mơ ước có nhiều việc hơn để làm. Đã là nô lệ thì nô lệ chỉ có mơ ước một điều thôi – đó là ước gì buổi tối thứ Sáu nhanh chóng đến và buổi sáng thứ Hai thì không bao giờ đến cả. Tại sao vậy? Vì nô lệ chỉ mơ ước một điều duy nhất – đó là ngừng làm việc. Hãy nghe, sự quá tải và tư duy “nóng lòng được nghỉ việc” không bao giờ dẫn bạn đến được bất cứ nơi nào. Dù cho thiên sứ có xuất hiện bên cạnh giường ngủ của bạn, nói cho bạn nghe kế hoạch của Chúa thì với tư duy đó, đảm bảo bạn sẽ bị giữ lại. Hãy viết điều này xuống.

BẠN PHẢI BIẾT RẰNG HÀI LÒNG VỀ QUÁ KHỨ CHÍNH LÀ CẦM GIỮ PHẦN GẤP ĐÔI!

Câu phát biểu trên là chìa khoá cho phần gấp đôi. Tôi biết lúc này bạn chưa hiểu được câu phát biểu trên nhưng rồi bạn

sẽ hiểu. Để chỉ cho bạn hiểu ý tôi, tôi muốn một lần nữa chúng ta nhìn vào câu chuyện Chúa Giê-su nuôi 5,000 người từ sách Giảng thay vì sách Mác. Ở góc nhìn đối với câu chuyện này của Giảng, chúng ta sẽ thấy cùng một câu chuyện nhưng có một số chi tiết chúng ta không tìm thấy ở sách Mác.

Đức Chúa Jêsus cầm bánh, dâng lời tạ ơn, rồi phân phát cho những người đã ngồi, cá cũng được phân phát như vậy, ai muốn bao nhiêu tùy ý. Khi họ ăn đã no, Ngài bảo các môn đồ: “Hãy thu nhặt lại những miếng bánh thừa để không bị mất chút nào.”
— Giảng 6:11-12

Trong phiên bản này, chúng ta thấy chính Chúa Giê-su sai họ đi nhặt lại từng mẩu bánh dù là một mẩu vụn, không để lãng phí bất cứ thứ gì. Tôi muốn bạn hiểu điều này. Ngài bảo họ làm vậy vì họ đã không nhìn thấy được cơ hội. Hãy đặt bạn vào vị trí của các môn đồ. Bạn ăn no và thoả mãn, và tất cả những gì bạn muốn làm lúc đó là nằm ngủ. Vì sự huấn luyện của hệ thống rửa sả của thế gian cùng với tâm trí nô lệ, khi bạn thấy thoả mãn là bạn sẽ ngừng lại. Bạn thấy đó, tâm trí nô lệ là tâm trí chỉ làm việc khi bị bắt buộc và khi không bị bắt buộc thì thấy thoả mãn rồi, đủ rồi và rồi ngừng lại. Chúa Giê-su bảo họ đi thu lượm bất cứ thứ gì nằm trước mắt họ. Những mẩu vụn nhỏ nằm trên mặt đất xung quanh họ, tuy nhiên họ không phải gắng sức mới lượm lên được. Nhưng một lần nữa, trong đầu họ suy nghĩ rằng những mẩu vụn nhỏ tí ấy có đáng gì đâu, sao không để lũ chim ăn cho rồi chứ?

Chúa Giê-su đang cố dạy cho họ điều gì đó mà điều ấy lại hết sức quan trọng. Chúa Giê-su đưa ra ý kiến sau khi bảo họ tiêu hết toàn bộ những miếng vụn, không được để lãng phí bất cứ thứ gì! Nhưng làm vậy có ý gì chứ? Ai nấy đều no nê, thoả mãn và không ai ăn nổi bánh hay cá thêm nữa, ồ ít nhất là trong lúc này. Nhưng đây mới là vấn đề - sẽ không thể có sự nghỉ ngơi Sa-bát nếu không tiêu trữ nhiều hơn mức bạn cần. Khi dân Y-sơ-ra-ên lượm ma-na vào ngày thứ sáu, họ được chỉ dẫn lượm nhiều hơn mức họ cần. Mức độ nhiều hơn mức họ cần ngày hôm đó biến thành sự cung ứng của họ vào ngày thứ bảy, là ngày nghỉ ngơi. Chúa Giê-su đang dạy các môn đồ nhìn lại quá khứ để thoả mãn và để thấy được sự cung ứng đầy trọn của Vương quốc. Một lần nữa, bạn không thể xây dựng gì nhiều từ sự thoả mãn nhưng lại có thể xây dựng nhiều thứ từ phần cung ứng gấp đôi. Sự thoả mãn là khi ăn bánh của ngày hôm nay, còn 12 giỏ đầy còn dư sẽ cho bạn có nhiều lựa chọn ở ngày mai.

Đây là nguyên tắc then chốt tôi muốn bạn nhìn thấy.

Mặc dầu các môn đồ không để ý đến những mẩu vụn cho đến chừng Chúa Giê-su chỉ cho họ thấy nhưng **Đức Chúa Trời đã hoàn toàn ban cho họ sự nghỉ ngơi Sa-bát rồi** – sự cung ứng gấp đôi. Chỉ là họ không nhìn thấy mà thôi. Vương quốc đã hoàn toàn cung ứng lương thực, bánh và cá đã được nhân bội và đã nuôi đủ số lượng người ăn ngày hôm đó – nhưng Vương quốc thì luôn cung ứng gấp đôi số đó. Đức Chúa Trời không bao giờ cung ứng chỉ ở mức độ vừa phải

cả; **Ngài luôn cung ứng vượt trội.** Vấn đề là bạn có thể chưa nhìn thấy mà thôi!

Hãy cho, các con sẽ được cho lại; một đấu lớn đong đầy, nhận xuống, lắc cho đến khi đầy tràn, sẽ được đổ vào vạt áo các con; vì các con lường cho người ta mực nào, thì các con sẽ nhận lại mực ấy.”

— Lu-ca 6:38

Hãy cho, các con sẽ được cho lại; một đấu lớn đong đầy, nhận xuống, lắc cho đến khi đầy. Nhưng câu Kinh Thánh không dừng lại ở đây. Đấu lớn đong đầy, nhận xuống, lắc cho đầy chính là sự cung ứng cho bạn trong ngày đó.

Nhưng câu Kinh Thánh này vẫn còn nói tiếp “và tràn ra ngoài!” Cái chảy tràn ra ngoài này chính là phần gấp đôi. Đức Chúa Trời luôn cung ứng gấp đôi chứ không bao giờ dừng lại ở mức đủ cả!!! Nhưng nếu bạn không nhận ra điều đó thì ngũ cốc vẫn cứ chảy tràn ra bên ngoài, và có thể lắm bạn để nó chảy hết xuống đất khi bạn cứ dốc sức tập trung nhìn vào phần đủ trước mắt mà không chuẩn bị gì để hứng phần đang tuôn chảy tràn trề ra bên ngoài đó. Nếu bạn làm vậy, bạn sẽ không hứng được và cũng không tận hưởng được phần gấp đôi. Nhưng nếu bạn nhận thức được cách Vương quốc hoạt động, bạn nắm được phần cung ứng gấp đôi và nhìn thấy trước được phần cung ứng đầy trợn này thì bạn sẽ chuẩn bị để hành động và nắm bắt mọi thứ Đức Chúa Trời cung ứng.

Hãy để tôi cho bạn một ví dụ khác.

Si-môn thưa: “Thưa Thầy, chúng con đã làm việc suốt đêm mà không bắt được gì cả nhưng vâng lời Thầy, con sẽ thả lưới.” Họ thả lưới xuống và bắt được nhiều cá đến nỗi sắp đứt cả lưới. Họ ra hiệu gọi các bạn ở thuyền khác đến giúp. Các bạn ấy đến chở cá đầy hai thuyền, đến nỗi gần chìm. Thấy vậy, Si-môn Phi-e-rơ quỳ xuống ngang đầu gối Đức Chúa Jê-sus và thưa: “Lạy Chúa, xin lia khỏi con, vì con là người có tội.” Vì Si-môn và tất cả những người ở đó với ông đều kinh ngạc về mẻ lưới vừa rồi; cả Gia-cơ và Giăng con Xê-bê-đê, bạn của Si-môn cũng vậy.

— Lu-ca 5:5-9

Đây là một phần của câu chuyện ta đã đọc trước đó. Phi-e-rơ có hai con tàu đầy ắp cá do Vương quốc mang đến và giờ đây chúng sắp chìm. Điều này trái ngược với kiến thức chài lưới của ông và nó đã làm cho ông kinh ngạc. Nhưng điều gì xảy ra tiếp theo khi Chúa Giê-su hỏi “Này Phi-e-rơ, hãy chèo ra vùng nước sâu và anh có thể thoả thích bắt bao nhiêu cá tùy thích!” thì sao? Bạn có nghĩ ông sẽ đem hai con tàu thôi không? Tôi không tin vậy đâu. Ông sẽ gom nhiều tàu nhất có thể kể cả mượn luôn những chiếc tàu của bạn ông nữa. Tại sao vậy? Vì lúc đó ông đang mong đợi một cái khác và ông nắm được cách Vương quốc vận hành.

Ý tứ của toàn bộ sự thảo luận này là để chắc chắn bạn hiểu được rằng bạn sẽ không nhìn thấy được mọi sự cung ứng mà Chúa đang gọi đi đâu. Dĩ nhiên, hầu như lúc nào cũng vậy, sự cung ứng sẽ không ở trong hình dạng một cục đô la tiền tươi đâu. Thay vào đó, nó sẽ ở trong nhiều hình

thức sáng tạo, trong những điểm hẹn thiên thượng và trong sự dẫn dắt của Đức Thánh Linh. Nếu chúng ta không trang bị bằng sự hiểu biết đúng đắn đối với sự cung ứng gấp đôi thì chúng ta sẽ bước đi ngay bên cạnh chúng mà không hưởng được chúng do sự đào tạo của hệ thống rửa sả của quả đất về sự sinh tồn đấy.

Trong câu chuyện Chúa Giê-su hoá bánh, Ngài đang dạy cho các môn đồ biết cách Vương quốc hoạt động, điều gì nên mong đợi và điều gì nên nhìn thấy trước. Vì tư duy nô lệ khiến họ không nhìn thấy được tiềm năng lớn lao của những mẩu bánh vụn vương vãi khắp mặt đất nên Chúa Giê-su phải huấn luyện và cho họ thực hành cách nhìn: “Con thấy gì? Hãy nhìn đi! Nếu không con sẽ không nhìn thấy được toàn bộ những gì Đức Chúa Trời đã chuẩn bị cho con đâu.”

Tôi muốn nhắc lại với bạn một chút trong Xuất Ai Cập 16 vì ở đây có nhiều thứ tôi muốn chỉ cho bạn thấy.

Như thế, mỗi buổi sáng họ ra lượm bánh, mỗi người lượm theo sức mình ăn. Khi mặt trời nắng nóng thì vật đó tan ra. Vào ngày thứ sáu, dân chúng lượm gấp đôi số bánh, mỗi người bốn lít. Các người lãnh đạo hội chúng đến trình cho Mô-i-se rõ. Ông nói: “Đây là lời Đức Giê-hô-va đã phán: ‘Ngày mai là ngày nghỉ, là ngày sa-bát thánh cho Đức Giê-hô-va, hãy nường món gì anh em muốn nường, hãy nẫu món gì anh em muốn nẫu, và những gì còn thừa, hãy để dành đến sáng mai.’”

Vậy họ để dành đến sáng mai, như lời Mô-i-se đã truyền dạy, vật đó chẳng có mùi hôi thối và cũng không sinh sâu bọ. Mô-i-se

nói: “Hôm nay, hãy ăn thức ăn đó vì là ngày sa-bát cho Đức Giê-hô-va. Hôm nay, anh em sẽ chẳng tìm thấy thức ăn ấy ngoài đồng đâu. Anh em lượm trong sáu ngày, nhưng ngày thứ bảy là ngày sa-bát, sẽ chẳng có gì cả.”

Tuy vậy, vào ngày thứ bảy cũng có một vài người trong dân chúng đi ra lượm và họ chẳng tìm được gì hết. Đức Giê-hô-va phán với Mô-i-se: “Các con không chịu vâng giữ điều răn và luật pháp Ta cho đến bao giờ? Hãy nhớ rằng Đức Giê-hô-va đã cho các con ngày sa-bát, vì thế vào ngày thứ sáu Ngài ban cho các con hai ngày bánh. Trong ngày thứ bảy, mỗi người phải ở yên chỗ mình, không ai được ra khỏi nhà.” Như vậy, vào ngày thứ bảy dân chúng được nghỉ ngơi.

— Xuất Ai Cập 16:21-30 (ma-na)

Như chúng ta đã nói, sự cung ứng gấp đôi là cái khiến cho sự nghỉ ngơi Sa-bát được thực hiện. Nhưng theo một cách thật lạ lùng, mặc dầu Đức Chúa Trời đã cung ứng phân gấp đôi vào ngày thứ sáu rồi mà nhiều người trong số họ vẫn đi tìm nó nữa nên họ không tìm thấy được thứ gì vào ngày Sa-bát cả. Đó không phải vì Đức Chúa Trời không thành tín với họ mà đơn giản là vì họ không nhìn thấy được sự cung ứng gấp đôi đã được Chúa cung ứng vào ngày thứ sáu rồi. Giống như mọi khi, họ chỉ lượm đủ cho một ngày mà thôi. Bấy giờ họ bị đói vào ngày thứ bảy mà họ thì lại không tìm được chút gì. Có thể lắm từ góc nhìn của họ, họ thấy Đức Chúa Trời không thành tín với họ. Nhưng Ngài không hề như vậy; Đơn giản vì họ không nhận thức được nguyên tắc của sự cung ứng

gấp đôi. Chứ nếu họ hiểu được thì chắc hẳn họ đã có một kế hoạch khác rồi.

Có bao nhiêu người ngày nay đi lang thang xung quanh để tìm thứ họ cần mà không nhận ra rằng Chúa đã sai chúng đến với họ rồi? Tôi nghĩ phân đoạn này thực sự rất thú vị vì Đức Chúa Trời thực sự đã nổi giận với họ vì họ không chịu lượng đủ!!!! Tôi tự hỏi làm sao giảng điều này cho các hội thánh của chúng ta đây.

Đãng cung cấp hạt giống cho người gieo và bánh làm thức ăn sẽ cung cấp hạt giống cho anh em và làm cho sinh sôi nảy nở, cũng sẽ gia tăng bông trái công chính của anh em. Anh em sẽ được phong phú trong mọi sự để làm mọi việc từ thiện; để qua chúng ta, người ta sẽ cảm tạ Đức Chúa Trời.

—2 Cô-rinh-tô 9:10-11

Phao-lô nói khá rõ ràng ở đây khi ông giải thích kết quả của Vương quốc Đức Chúa Trời là làm cho giàu có về mọi mặt hầu cho bạn có thể rời rộng trong mọi dịp tiện. Hỡi bạn của tôi, điều này đòi hỏi sự cung ứng gấp đôi đấy. Bạn không thể hào phóng trong mọi dịp tiện nếu bạn không có dư dật.

Trong chương trước, tôi đã chia sẻ với bạn cách tôi hoạt động kinh doanh để đạt được hiệu quả năng suất với con số lên đến 3-4 triệu đô một năm cùng với một trong những khách hàng của tôi kiếm được 11 triệu đô la một năm cho cùng một đối tác. Tất cả những sự gia tăng này đều xảy ra trong vòng một năm. Tôi cũng đã kể cho bạn cách chúng xảy

ra, rằng Đức Chúa Trời ban cho tôi một giấc mơ vào một đêm nọ và Ngài đã chỉ cho tôi cách thực hiện. Còn bây giờ tôi cần kể cho bạn biết Chúa phán với tôi những gì để nó dễ hiểu cho bạn lúc này. Trong giấc mơ đó, Ngài cho tôi ba chữ, đơn giản vậy thôi. Thật đấy, vồn vện ba từ thôi. Nhưng ba từ này đã thay đổi thu nhập của tôi lên đến hàng trăm, hàng ngàn đô la vào năm đó mà tôi không cần phải tiếp thị hay quảng cáo bất cứ thứ gì ngoại trừ những việc tôi đang làm. Tôi không thay đổi gì về hoạt động của công ty ngoại trừ tôi. Ba từ đó cho tôi sự hướng dẫn làm thay đổi cách cá nhân tôi thực hiện công việc và ba từ này thay đổi công việc kinh doanh và thu nhập của tôi lên gấp bốn lần hơn. “Đó là ba từ gì?” Đơn giản là đây – Nắm rõ thời cơ (Seize the Moment).

Vâng, nắm rõ thời cơ. “Đó là gì? Ba từ này mà làm nên lịch sử ư?” Vâng, chúng đấy! Một khi bạn hiểu Đức Chúa Trời LUÔN LUÔN sai phần gấp đôi đi cùng với sự cung ứng của Ngài thì bạn sẽ hiểu được điều Ngài đã phán với tôi.

Công ty của tôi cũng giống như bao công ty bán hàng khác, thu được lợi nhuận bằng việc giúp đỡ mọi người. Công ty càng phục vụ khách hàng tốt chừng nào thì họ càng kiếm được nhiều tiền hơn chừng ấy. Mặc dầu điều này đúng nhưng đồng thời nó cũng đúng đối với những công ty bán hàng thất bại trong việc đáp ứng nhu cầu của khách hàng qua sự theo dõi cũng như qua khâu chăm sóc kém hoặc thiếu sự theo đuổi và không đem lại sự an toàn cao cho những khách hàng mới vì sự phát triển bền vững.

Trong trường hợp của chúng tôi thì chúng tôi cực kỳ bận rộn và mặc dầu điều đó không xấu nhưng thỉnh thoảng chúng tôi không đưa ra được thời gian trả lời nhanh nhất nên tôi thích đi gặp khách hàng trực tiếp hơn. Đối với cá nhân tôi, tôi làm việc với những khách hàng đầu tư và tôi yêu công việc này. Nhưng vì lịch làm việc của tôi mà khi

**CHÚA ĐÃ NÓI CHO TÔI
BIẾT RẰNG SỰ TUÔN
ĐỒ, SỰ NGHỈ NGƠI
SA-BÁT ĐÃ CÓ Ở ĐÓ,
NGÀI ĐÃ CUNG ỨNG
RỒI. CHỈ LÀ TÔI KHÔNG
THẤY NÓ MÀ THÔI!**

có khách hàng đầu tư tiềm năng gọi điện đến và được giao cho tôi xử lý thì có nhiều khi tôi không gọi lại cho họ trong vòng 24 giờ đầu tiên được. Tôi có ý tốt chỉ là tôi chưa làm được.

Thì bạn biết đó khi người ta có nhiều câu hỏi thắc mắc, là công ty dịch vụ tài chính thì công ty đó sẽ phải đưa ra được những câu trả lời liên quan đến công việc của khách hàng. Nhưng nhiều lúc công ty bị trễ trong việc gọi lại cho khách hàng để bàn bạc với họ về những nhu cầu đầu tư cá nhân nên lúc gọi lại được có lẽ là đã quá muộn. Họ có thể gọi cho người khác là người sẽ có mặt ngay lúc đó để giải đáp thắc mắc của họ sớm hơn. Có nhiều thứ có thể không đúng nhưng giải pháp sẽ phải luôn ở đó cùng với những câu trả lời người ta muốn biết.

Vì vậy khi Chúa cho tôi ba từ này thì tôi biết ngay chúng có nghĩa gì. Tôi phải nhìn sự vật sự việc khác đi nếu tôi đã sẵn

sàng để đứng trên sân khấu, lọt top 10 người xuất sắc nhất công ty và nhận về khoản tiền thưởng 100,000 đô la. Tôi đã nắm được thời cơ! Cho nên tôi đã thay đổi cách tôi thực hiện mọi thứ. Tôi lập ra quy tắc rằng nếu có bất kỳ ai gọi điện đến để xin lời khuyên về đầu tư thì tôi sẽ phải gọi lại cho họ ngay sau vài phút, nếu được tôi sẽ đến gặp họ ngay lập tức. Khách hàng của tôi đến từ khắp mọi nơi trong nước nên sự cam kết này là điều khó giữ được nhất. Nhưng tôi cam kết phải làm được. Tôi mới gọi cho quản lý công ty và nói cho anh ta biết điều Chúa phán với tôi và tôi nhờ anh ta thông báo cho toàn bộ các đại lý biết rằng họ sẽ phải có cùng một thái độ về việc nắm rõ thời cơ trong từng cơ hội khi chúng xuất hiện giống như tôi. Khi kết thúc một năm, chúng tôi thu về hơn 11 triệu đô được yêu cầu để nằm trong top 10 người bán hàng (xuất sắc). Nhưng ưu tiên trên hết, chúng tôi cần đồng thời đảm bảo việc kinh doanh phụ thêm trong khoản tiền triệu đô cho những đại lý khác của chúng tôi nữa.

Đây quả là khoảnh khắc mặc khải đi vào lịch sử của tôi. Chúng tôi không có làm gì khác cả ngoại trừ đơn giản là đáp ứng nhanh chóng nếu có khách hàng nào muốn nói chuyện với chúng tôi. Bạn thấy đó, Chúa đã nói cho tôi biết rằng sự tuôn đổ, sự nghỉ ngơi Sa-bát đã có ở đó, Ngài đã cung ứng rồi. Chỉ là tôi không thấy nó mà thôi!

Vì thế sẽ không có phần gấp đôi, không có chuyện luật Vương quốc phải thi hành phần gấp đôi. Phần gấp đôi luôn có ở đó rồi. Đức Chúa Trời toàn cung ứng ở cấp độ gấp đôi thôi.

ĐỨC CHÚA TRỜI KHÔNG BAO GIỜ BAN SỰ CUNG ỨNG CHỈ ĐỦ CHO HÔM NAY. NGÀI LUÔN CUNG ỨNG GẤP ĐÔI SỰ CUNG ỨNG!

Một lần nữa, vấn đề của chúng ta ấy là chúng ta không thấy được phần gấp đôi.

Nhưng vấn đề lớn hơn là chúng ta thậm chí còn không biết làm sao để tìm sự cung ứng gấp đôi này nữa!!!

Tôi thích điều Chúa Giê-su phán, “Đừng chừa lại bất cứ thứ gì!” Đức Chúa Trời ban đầy đủ (đủ theo tiêu chuẩn của Chúa) mọi thứ cho họ và Ngài muốn bạn cũng nhận lãnh đủ (theo tiêu chuẩn của Ngài). Ngài nổi giận với những người đi tìm ma-na vào ngày thứ bảy trong khi Ngài đã ban đủ (theo tiêu chuẩn của Ngài) cho họ rồi. Ngài nhắc Môi-se rằng Ngài đã ban ma-na đủ cho họ vào ngày thứ sáu để họ có thể lượm đủ (theo tiêu chuẩn của Ngài) và tận hưởng được sự nghỉ ngơi Sa-bát. Về cơ bản, Ngài đang nói với họ rằng “Sa-bát không phải để dành cho Ta mà là cho con. Đó là lý do tại sao Ta ban cho con phần gấp đôi.” Bạn gần như nghe Chúa Giê-su cũng đang phán y hệt vậy. “Này các con, hãy thu nhặt những mẩu vụn và đừng bỏ sót thứ gì. Đức Chúa Trời ban nó cho các con để các con thu lượm để các con có thể tận hưởng phần gấp đôi và tìm được sự an nghỉ.”

Trong câu chuyện Chúa Giê-su nuôi 5,000 người với năm ổ bánh và hai con cá, các môn đồ đã không nhìn thấy được những mẩu vụn. Thậm chí họ còn không đi tìm chúng nữa. Nhưng Chúa Giê-su sai họ đi thu nhặt lại và mùa thu hoạch đã không bị bỏ lỡ. Ngày nay Đức Thánh Linh phải giúp đỡ chúng ta nhìn thấy rằng hài lòng về quá khứ thì sẽ giữ lại phần gấp đôi. Ngài sẽ chỉ ra nhiều thứ mà chúng ta không thấy nếu chúng ta chịu hỏi Ngài. Chìa khoá tôi hi vọng bạn học được tính đến thời điểm này đó là phần gấp đôi đã được dành sẵn cho bạn; bạn chỉ việc nắm bắt nó mà thôi.

Vì phần gấp đôi là lối thoát DUY NHẤT khỏi hệ thống rửa sả của đất về sự lao nhọc và đồ mờ hôi và Sa-tan ghét điều này. Ồ, có lẽ hẳn ta cố thuyết phục Cơ đốc nhân rằng nếu họ chỉ chi trả các hoá đơn hàng tháng, làm một lúc hai công việc thì tất cả họ sẽ ổn thoả hết. Nhưng giả sử có một Cơ đốc nhân có tiền để dự phần vào Vương quốc Đức Chúa Trời và sống tự do khỏi lo lắng và sợ hãi về tài chính – thì bây giờ anh ta là người hẳn muốn ngăn cản. Chủ ý của Sa-tan là giữ bạn sống trong mớ ngày tháng hỗn độn và làm nô lệ cho kiểu sống lay lắt, nghèo xơ xác mướp là nơi bạn chẳng có tầm ảnh hưởng nào cả. Tiền bạc là sự ảnh hưởng! Sa-tan chắc chắn rất thích ngăn cản bạn khỏi phước hạnh của Đức Chúa Trời. Đó là lý do tại sao tôi kể cho bạn điều này vì nó rất quan trọng để bạn cần phải hiểu.

Phần gấp đôi bị ẩn giấu!

Thôi được rồi, đến lúc cho các môn đồ nghỉ ngơi rồi. Có một lý do tại sao họ không thấy được sự tuôn đổ. Ừ thì dĩ nhiên rồi, như chúng ta nói nãy giờ, vì họ không chịu nhìn nhưng ngoài ra thực sự còn có một yếu tố khác. Thường thì bạn sẽ không nhặt những miếng vụn đâu! Ý tôi là, trong đầu họ, những mẩu bánh vụn và những miếng cá nhỏ nằm rơi vãi trên đất chỉ là những miếng vụn vạt.

Tại sao đồng xu Phi-e-rơ cần để nộp thuế lại bị ẩn giấu trong miệng của một con cá? Ai mà ngờ được việc có thể đi tìm đồng xu ở miệng một con cá cơ chứ? Ai mà ngờ được

CHỦ Ý CỦA SA-TAN LÀ GIỮ BẠN SỐNG TRONG MỠ NGÀY THÁNG HỖN ĐỘN VÀ LÀM NÔ LỆ CHO KIỂU SỐNG LAY LẮT, NGHÈO XƠ XÁC MƯỚP LÀ NƠI BẠN CHẴNG CÓ TÂM ẢNH HƯỞNG NÀO CẢ.

rằng hai chiếc thuyền của hai ngư phủ chuyên nghiệp đã đánh bắt cá xuyên đêm không bắt được một con cá nào nay lại có thể bắt được nhiều cá nhất trong đời họ từ lời của một ra-bi nào đó chứ? Ai mà ngờ được rằng người phụ nữ không một xu dính túi, nhà thì trống trơn ngoại trừ một chút dầu trong bình và sắp phải tuyên bố phá sản trong 2 Các Vua 4 theo một cách nào đó lại có thể trả hết mọi khoản nợ, đã thế lại

còn cho phép bà sống cuộc đời tự do không nợ nần gì chứ? Ai mà ngờ được rằng Gary Keese, một người có ăn có học, chưa từng đứng hạng bét hôm nay lại là một triệu phú và là một diễn giả đứng trước hàng ngàn người ở khắp nơi trên thế

giới mỗi ngày chứ? Không ai nghĩ thế cả! Trong tất cả những câu chuyện này, Đức Chúa Trời đã dùng sự ngoại lệ để thay đổi hoàn cảnh xung quanh.

Nếu đó là dòng chảy, phần gấp đôi là điều hiển nhiên, chỉ cần ngồi xuống là Sa-tan sẽ thấy được và hắn sẽ cố can ngăn và trộm đi mất. Nên đó là lý do tại sao Đức Chúa Trời không mặc khải kho báu của Ngài cách lộ liễu. Nên chúng phải bị che đậy lại. Sa-tan ghét nhìn thấy bạn sống trong sự thoả nguyện và tận hưởng sự cung ứng nhưng cái hắn thực sự rất ghét nếu bạn bước được vào dòng chảy và bước được vào sự yên nghỉ Sa-bát.

Hãy để tôi cho bạn thấy một thứ bạn cần hiểu liên quan đến cách Chúa hành động ở lãnh địa quả đất.

Nhưng chúng tôi rao giảng sự khôn ngoan, mưu nhiệm và kín giấu của Đức Chúa Trời, đều đã được Đức Chúa Trời định sẵn từ trước các thời đại cho sự vinh quang của chúng ta. Không có nhà lãnh đạo nào của đời này biết được điều đó, vì nếu biết, họ đã không đóng đinh Chúa vinh quang vào thập tự giá.

— 1 Cô-rinh-tô 2:7-8

Phân đoạn này rõ ràng chỉ cho chúng ta thấy rằng nếu Sa-tan biết được kế hoạch của Đức Chúa Trời thì hắn đã thay đổi thủ đoạn rồi! Đây là lý do tại sao Ngài phải bí mật hoạt động. Sa-tan sẽ phản công trước mọi thứ nằm sờ sờ ngay trước mắt. Vì cùng một lý do đó mà sự cung ứng dư dật của bạn không thể để lộ trước mặt cho đến chừng đúng thời

điểm vàng để bạn nắm bắt hoặc thu hoạch. Có một câu nói tôi thường nói trong nhiều năm. Đó là “Kho báu của Đức Chúa Trời được ẩn giấu vì bạn/ cho bạn chứ không phải khỏi bạn.”

Được ẩn giấu khỏi bạn cho bạn!

Có nhiều người nói với tôi rằng họ ước gì Đức Chúa Trời đừng chờ cho đến nửa đêm mới đem câu trả lời đến. Nhưng bạn của tôi ơi, Đức Chúa Trời không lo lắng đâu. Ngài biết khi nào thì hoá đơn đến hạn đóng và như vậy là để tốt cho bạn đấy vì Ngài sẽ không dang tay ra quá sớm để Sa-tan không có cửa mà phá đám được sự giúp đỡ của Ngài đâu.

Ta sẽ ban cho người các kho báu bí ẩn, của cải chứa trong những nơi kín đáo, để người biết rằng chính Ta là Đức Giê-hô-va, Đức Chúa Trời của Y-sơ-ra-ên, Đấng đã gọi đích danh người.

— Ê-sai 45:3

Của cải chứa trong nơi kín đáo ư? Này, cái này nghe còn hay hơn là lời thoại của những bộ phim đình đám nhất Hollywood nhé. Hãy để tôi cho bạn một ví dụ nói về cách Chúa giúp tôi nắm giữ được phần gấp đôi trong sự nghiệp kinh doanh. Nhiều năm trước, khi ngồi nhìn báo cáo thống kê kinh doanh thu lỗ lãi trong một năm của công ty dịch vụ tài chính nhà tôi. Mặc dầu tôi rất mãn nhãn – thoát nợ lại còn có thêm chút tiền trong ngân hàng – nhưng tôi biết phải nhiều hơn thế nữa. Tôi thấy có nhiều dự án tôi muốn đầu tư vào Vương quốc lăm, quá nhiều thứ để làm và cái nào cũng cần tiền cả.

Khi tôi cầu nguyện về điều này, Chúa bắt đầu đề cập với tôi chuyện *những mẩu vụn*. Thoạt đầu, tôi không hiểu cho lắm điều Ngài đang nói với tôi lúc ấy nhưng tôi càng cầu nguyện về nó thì tôi đã nghe được, đã hiểu được. Những mẩu vụn như trong câu chuyện chúng ta vừa đọc đã bị bỏ sót. Giá trị của chúng bị coi là vô giá trị – hoặc do năng lượng chúng đem lại đã khiến chúng bị hiểu là không có một giá trị nào hoặc do giá trị của chúng được dựa trên hệ thống giá trị lỗi thời. Hoặc rất có thể là do khái niệm sai lầm và hạn chế trong việc sử dụng tiềm năng của chúng đã giới hạn sự hiểu biết về giá trị gia tăng tiềm năng do chúng mang lại là cái bị tách khỏi sự nhận thức hiện tại như chúng vốn có.

Tôi chắc chắn là bạn đã nghe người ta nói điều này vô số lần, “Đây là cách mà chúng tôi luôn luôn thực hiện.”Ồ, tôi có thể nói với bạn rằng phần gấp đôi có lẽ không đến theo cách đó đâu.

Khi tôi xem qua hết toàn bộ dữ liệu, Chúa đã mở mắt tôi để tôi nhìn thấy có rất nhiều mẩu vụn, tôi đặt lên bàn cái mà tôi sẽ lấy ra. Một trong những ưu tiên hàng đầu khi chúng tôi làm việc với từng khách hàng đó là xử lý toàn bộ hồ sơ đầy đủ của họ để xem họ có những khoản có và nợ nào không. Rồi chúng tôi tiến hành phân tích để tìm xem có bất kỳ khoản tiền nào chúng tôi có thể khai thác hướng đến việc hết nợ không. Dĩ nhiên, chúng tôi liệt kê những khoản thế chấp hiện tại của họ cùng với tỉ lệ tài sản thế chấp, kể cả những khoản nợ có trong hồ sơ dữ liệu. Lúc đó, chúng tôi cũng khuyên khách hàng nên duy trì ở mức cho phép của dòng vốn tín dụng nhà

để trả cho xong phần lãi suất cao của thẻ tín dụng rồi tỉ lệ lãi suất ròng của họ giảm xuống từ 21% còn 6% ở thời điểm đó. Những khoản tiền tiết kiệm được thao tác này đã giúp các gia đình có thu nhập ở mức độ trung bình tiết kiệm được 500-600 đô la mỗi tháng bằng tiền mặt. Khi bài toán này được tính toán xong, chúng tôi sẽ gửi ngược lại hồ sơ khách hàng cho ngân hàng của họ để đảm bảo rằng họ có được khoản cho vay hợp lý nhất.

Khi nghiên cứu dữ liệu, Đức Thánh Linh đã chỉ ra vấn đề về thẻ chấp cho tôi. “Tại sao con không làm công việc liên quan đến phần thẻ chấp nhỉ?” Khi tôi nghĩ về điều này thì tôi đã hiểu được vấn đề. Chúng tôi tạo được lòng tin của khách hàng; Chúng tôi có dữ liệu của họ; và cuối cùng, chúng tôi là người đề nghị họ trước tiên lọc lại mọi khoản nợ của họ.

Để có thể xử lý được khía cạnh kinh doanh này đòi hỏi tôi phải học lại toàn bộ lĩnh vực kinh doanh mới mẻ này, phải được cấp giấy phép và đậu được những khoá huấn luyện và còn nhiều hơn thế nữa. Chỉ là tôi không có đủ thời gian để làm được tất cả mọi thứ đó mà thôi. Nhưng khi tôi tiếp tục cầu nguyện về việc này thì Chúa đã khắc sâu vào tâm trí tôi rằng tôi phải thuê người để thiết lập và vận hành công ty cho vay thế chấp là những gì mà tôi đã đang làm. Tự chúng tôi xử lý công việc cho vay thế chấp thôi mà tính riêng năm đầu tiên chúng tôi đã có thêm thu nhập ròng là 160,000 đô la rồi. Đây là số tiền tôi sẽ không đời nào kiếm được nếu như tôi không để Đức Thánh Linh chỉ ra mẩu vụn đường khi tôi nhìn nó chậm chậm mà lại không bao giờ thấy được nó trước đó.

Tôi bắt đầu lượm được nhiều mẫu vụn hơn khi Đức Thánh Linh chỉ cho tôi. Có một mẫu vụn tôi đã bỏ qua – vì những ý tưởng định kiến tôi học được hoặc nghe được từ người khác nói rằng những mẫu vụn thì không đáng được kể vào thành công vĩ đại của chúng ta. Nhưng rốt cuộc, khi ngồi lại và nhìn vào mẫu vụn, tôi mới biết rằng mọi thông tin tôi đã nghe được về chuyện này hoàn toàn sai, trên thực tế chuyện này lại đem về lợi nhuận khổng lồ cho công ty chúng tôi. Thực chất mẫu vụn này lại sản sinh nhiều thu nhập hơn cả mô hình kinh doanh cốt lõi của tôi nữa, nó mang về hàng triệu đô la. Thật là một mẫu vụn hàng triệu đô la đúng theo nghĩa đen!

Cho nên hãy để tôi làm rõ nó cho bạn. Phần gấp đôi sẽ được nắm giữ thông qua sự mặc khải! Sự mặc khải đơn giản là cái gì đó mà Đức Thánh Linh sẽ chỉ ra cho bạn cái tự bạn chưa từng biết trước đó bao giờ. Vì vậy mà Đức Thánh Linh sẽ mặc khải hoặc mở mắt bạn đối với điều gì đó mà bản thân bạn chưa từng biết. Cái này được gọi là sự mặc khải tri thức.

Sự mặc khải là chìa khoá dành cho phần gấp đôi!

Có người hỏi tôi “Làm sao tôi nghe được tiếng của Đức Thánh Linh? Làm sao tôi nghe được cách nắm giữ những ý tưởng cùng những cơ hội bị ẩn giấu chứ?” Những câu hỏi hay đấy. Trong cuốn sách này tôi không có thời gian để đi sâu liên quan đến việc nghe tiếng Chúa. Cho nên tôi sẽ nói trực tiếp cho bạn điều này trong một cuốn sách khác có tựa đề *Phép*

Báp-tem của Đức Thánh Linh. Bạn có thể mua cuốn sách này trên Amazon hoặc tại website của chúng tôi. Trong cuốn sách đó, bạn sẽ tìm được nhiều thông tin hơn liên quan đến cách Đức Thánh Linh hành động đối với những kế hoạch bị ẩn giấu của Đức Chúa Trời dành cho chúng ta để chúng ta có thể thịnh vượng ngay tại đây, trên lãnh địa quả đất này, ngay trước mũi Sa-tan; và hấn chỉ biết bó tay mà thôi. Nhưng để giúp bạn đi đúng hướng, hãy nhìn vào **1 Cô-rinh-tô 14:2**.

Vì người nói tiếng lạ không nói với loài người, mà nói với Đức Chúa Trời nên không ai hiểu được, bởi người ấy nói những điều mâu nhiệm trong Thánh Linh.

Câu 4 nói,

Người nói tiếng lạ tự gây dựng chính mình.

Chữ gây dựng có nghĩa mang đến sự hướng dẫn hoặc sự thông hiểu. Tôi cần sự hướng dẫn hoặc sự thông hiểu và bạn cũng thế. Khi phân đoạn Kinh Thánh này nói về tiếng lạ hoặc như Phao-lô mô tả ân tứ tiếng lạ là sự cầu nguyện trong Thánh Linh thì tôi muốn khích lệ bạn rằng dù cho bạn có nghe bất cứ điều gì về chức năng này của Đức Thánh Linh, dù cho có bất kỳ ai đó nói với bạn rằng ân tứ này đã chết cùng với các sứ đồ hoặc đó là ma quỷ - thì hãy cứ đọc Kinh Thánh đi! Cầu nguyện trong Thánh Linh đơn giản là Đức Thánh Linh đang cầu nguyện thông qua bạn trong lãnh địa thế gian để mang ý

muốn của Đức Chúa Trời xảy ra trên đất mà Sa-tan không hề biết chuyện gì đang diễn ra cả. Cầu nguyện trong Thánh Linh là chìa khoá chính để nghe được sự mặc khải từ thiên đàng và tôi khích lệ bạn hãy nghiên cứu điều tôi vừa nói. Và nếu bạn có thắc mắc, hãy mua sách của tôi và tôi biết nó sẽ giúp bạn thấu suốt được chức năng kinh ngạc này của Đức Thánh Linh trong đời sống chúng ta.

Tôi muốn khép lại cuốn sách này bằng hai câu Kinh Thánh cơ bản tóm ý chương này.

Đức Chúa Trời là Đấng hành động trong chúng ta bằng quyền năng Ngài, có thể làm trôi hờn tội phạm mọi điều chúng ta cầu xin hoặc suy tưởng. Nguyện Ngài được tôn vinh trong Hội Thánh và trong Đấng Christ Jêsus trải qua mọi thế hệ, cho đến đời đời vô cùng! A-men.

— Ê-phê-sô 3:20-21

Bạn sẽ không đời nào cầu xin thứ gì đó mà bạn chưa từng nghĩ đến nó. Hiện tại tôi có hai chiếc phi cơ, chiếc nhỏ tôi bay cho vui, còn chiếc lớn thì tôi dùng để đi công tác, là chiếc tôi muốn bay đi đâu ở trong nước thì tôi bay thôi. Khi còn đang suy nghĩ đến việc tậu một chiếc máy bay để phục vụ cho công việc kinh doanh thì tôi bị sốc ngay lập tức bởi giá của nó. Có đời nào mua máy bay mà rẻ đâu! Tôi bắt đầu lùi lại và nghĩ, “Mình có thể làm việc mà không cần mua máy bay chuyên dụng. Vì suy cho cùng thì tốn nhiều tiền quá.” Nhưng tuần nào tôi cũng bay trên những chiếc máy bay thương mại, có

tháng tôi bay đến 23 lần. Tôi mệt xỉu mất thôi. Vâng, tôi có thể nói là tôi đã có sự cung ứng. Mọi chuyến bay của tôi đều được chi trả hết; không có vấn đề gì trong việc chi trả cho những chuyến bay. Nhưng đi công tác bằng đường hàng không thì cái gì cũng tốt ngoại trừ vụ nghỉ ngơi. Khi những chuyến bay bị huỷ hoặc bị trễ thì đúng là mớ hỗn độn. Đó không phải là sự nghỉ ngơi Sa-bát mà tôi cần.

Cuối cùng, tôi thừa nhận là mình đã giới hạn Chúa ở đây. Ngài là Đức Chúa Trời của phần gấp đôi. Drenda và tôi do dự về chuyện mua máy bay khoảng hơn một năm, tôi rất tiếc khi phải nói như vậy. Cuối cùng, Đức Chúa Trời thu hút sự chú ý của chúng tôi về chiếc máy bay đó và Ngài nói với chúng tôi rằng Ngài đã cố mang nó đến cho chúng tôi hai năm rồi! Chúng tôi đã phải ăn năn và đưa ra quyết định. Chúng tôi gieo hạt giống cho chiếc máy bay chuyên dụng cho việc làm ăn mà chúng tôi muốn và cần; và khi làm thế, chúng tôi đã có nó chưa đầy hai tháng. Suốt hai tháng ấy, Chúa cho tôi thấu suốt được vấn đề và Ngài làm ơn cho tôi bằng nhiều thương vụ và số tiền đã ở đó ngay lúc tôi cần.

Vâng, Chúa là Đức Chúa Trời của phần gấp đôi. Phần gấp đôi đã làm nên sự khác biệt chưa nào? Ồ, cái khác biệt trong đời tôi ấy là có thể bay bằng chính chiếc máy bay riêng khi so với việc bay chuyến bay thương mại thì nó giống như khi ta so sánh việc đi xe đạp với chạy ô tô để đến chỗ hẹn có quãng đường 80,5km vậy. Tôi nói thật sự đấy! Và Chúa đã cố cho tôi chiếc máy bay đó trong hai năm trong khi tôi chỉ biết nhìn chăm chăm vào điểm mù bằng sự hài lòng rồi ở luôn

trong đấy ngay trước phần gấp đôi mà Chúa đã cung ứng sẵn ở đó cho tôi. Tôi chỉ cần thấy thôi là đã có nó rồi.

Có thể bạn đang lái một chiếc ô tô đang rất cần được đem đi sửa mà mỗi khi thức dậy bạn cầu nguyện sao cho nó chịu hoạt động là được rồi. Hãy ngừng ngay cái việc nhìn vào tài khoản toàn số không để rồi ra những quyết định chỉ để tồn tại dựa trên điều đó. Thay vào đó, hãy để Đức Chúa Trời của phần gấp đôi chỉ cho bạn nhìn thấy những mẩu vụn, những thứ bị ẩn giấu mà bạn cần biết để được tự do và tận hưởng sự bình an cùng sự an nghỉ của sự nghỉ ngơi Sa-bát mang lại. Ngài sẽ ban kế hoạch cho bạn, chỉ cho bạn cách thực hiện nếu bạn chịu cầu hỏi Ngài. Như Chúa Giê-su phán, “Đừng để lãng phí chút gì!” Phần gấp đôi đã được cung ứng sẵn cho bạn rồi đấy!

Thế thì vẫn còn một ngày an nghỉ sa-bát cho con dân Đức Chúa Trời. Vì ai bước vào sự an nghỉ của Đức Chúa Trời thì nghỉ công việc mình, cũng như Đức Chúa Trời đã nghỉ công việc của Ngài vậy.

— Hê-bơ-rơ 4:9-10

Truy cập **FLNFree.com**
để tải nhiều sách hơn
bằng ngôn ngữ của bạn!

Bạn có muốn tải thêm nhiều nguồn tài liệu khác
bằng ngôn ngữ của bạn không?
Hãy truy cập **FLNFree.com**

ĐỘT PHÁ TÀI CHÍNH

Sức Mạnh Của Lòng An Nghi

Bạn có mệt không?

Mệt vì phải đua cuộc đua chuột?

Mệt vì cảm giác bế tắc?

Mệt vì lo lắng?

Mệt vì không thấy hạnh phúc?

Bạn không phải sống cuộc sống theo cách ấy nữa.

Hãy gia nhập vào đội của Gary Keesee ở hành trình khám phá ngoạn mục này và HỌC HỆ THỐNG MỚI – là hệ thống sẽ làm một cuộc cách mạng triệt để trong đời sống bạn, giống như nó đã xảy ra trong cuộc đời ông sau chín năm ròng rã sống trong mệt mỏi để rồi cái kết là sự cột trời về tiền bạc, thể lý và cảm xúc.

Tìm được cách:

1. Làm sao mọi thứ thay đổi cho Gary – làm sao ông ấy thoát khỏi sự cùng cực, khốn đốn tài chính và kiệt quệ về thể lý để đến với sự khoẻ mạnh, trọn vẹn, trả tiền mặt khi mua những chiếc xe hơi, xây nhà phố mà không mắc nợ, thành lập công ty đa lãnh vực và dạy dỗ hàng trăm hàng người về cách sống trong Vương quốc... về cuộc sống của sự an nghỉ.

2. Làm sao mọi thứ cũng có thể thay đổi cho BẠN – làm sao BẠN có thể sống cuộc sống của sự an nghỉ.

Mặc dầu có không ít người bạn biết họ đang sống mệt mỏi và làm việc cật lực chỉ để sinh tồn thì bạn cũng không cần phải sống theo cách đó đâu.

Bằng sự hiểu biết nguyên tắc then chốt của Sự Nghi Ngợi Sa-bát, bạn có thể nhìn thấy những kết quả thật như không thể thật hơn trong cuộc đời bạn. Bạn có thể sống ở nơi mà mọi nhu cầu của bạn đều được cung ứng; tự do khỏi cuộc đua chuột; tự do đi tìm và thịnh vượng về mục đích sống và niềm đam mê sống, là nơi bạn thịnh vượng đặc thắng khỏi quá khứ sinh tồn; và là nơi bạn đang minh chứng cho cả thế giới biết rằng những kết quả ấy của bạn hoàn toàn khác xa và khác biệt với những điều thông thường họ thấy.

Đừng để mắc kẹt với cuộc đời. Đừng cứ mãi sống trong mệt mỏi.

Hãy khám phá một cách sống mới!

Gary Keesee là tác giả, diễn giả, doanh nhân, chuyên gia tài chính và là mục sư có khát vọng giúp đỡ nhiều người thành công trong cuộc sống, đặc biệt trong lĩnh vực niềm tin, gia đình và tài chính. Gary cùng với vợ - bà Drenda thành lập nhiều doanh nghiệp thành công và là những nhà sáng lập chương trình Faith Life Now, sản xuất hai chương trình truyền hình - *Fixing The Money Thing (Chấn Chính Tiền Bạc)* và *Drenda*, tổ chức các hội nghị và viết rất nhiều sách vở. Vợ chồng ông bà Keesee còn là mục sư tại hội thánh Faith Life Church gần Columbia, Ohio.